

ZMAJEVI DOLAZE

*Zbirka kratkih priča
učenika osnovnih i srednjih škola*

SEDMI REGIONALNI FESTIVAL FANTASTIČNE KNJIŽEVNOSTI
REFESTICON 2019

ZMAJEVI DOLAZE

Zbirka kratkih priča
učenika osnovnih i srednjih škola

Sedmi Regionalni festival fantastične književnosti

REFESTICON 2019

Bijelo Polje, 31.5. - 10.6.2019. godine

Izdavač:

Lokalni javni emiter Radio Bijelo Polje

Za izdavača:

mr Dragić Rabrenović

Priče odabralo žiri: dr Blagoje Vujisić (Bijelo Polje)

Nađa Durković (Podgorica)

Slobodan Zoran Obradović (Bijelo Polje)

Radmila Knežević (Budva)

Urednik: mr Dragić Rabrenović

Lektura i korektura: mr Svetlana Čabarkapa

Dizajn i priprema za štampu: Milena Joksimović

Ilustracija na naslovnoj strani: Helena Rakonjac, učenica 8. razreda

OŠ Dušan Korać – Bijelo Polje

Štampa: VBR Grafika, Bijelo Polje

Tiraž: 500

Ova knjiga je nastala u sklopu projekta REFESTICON 2019

Pokrovitelji:

Ministarstvo kulture Crne Gore
Opština Bijelo Polje

Organizator:

Lokalni javni emiter Radio Bijelo Polje

Medunarodna podrška:

Ambasada Italije u Crnoj Gori

Partneri:

JU Centar za kulturu "Vojislav Bulatović Strunjo" -
Bijelo Polje

JU Ratkovićeve Večeri poezije

JU Muzej Bijelo Polje

JPu Dušo Basekić

NVO Akademija društvenih nauka

NVO Klub kulture

NVO Stihom govorim

NVO Umjetnost bez granica - Bar

Hercegnovski strip festival - Herceg Novi

Festival male morske pjesme i priče - Budva

Međunarodni partneri:

Muzej grada Zenice – Zenica (BiH)

Festival fantastične književnosti – Pazin (HR)

Znanstveno fantastična konvencija SFeraKon – Zagreb (HR)

Festival fantastične književnosti ArtAnima – Beograd (SR)

Znanstveno fantastična konvencija Istrakon –
Pazin (HR)

UG Fanovi naučne fantastike SCI&FI – Beograd (SR)

Festival fantastične književnosti TolkiNiš - Niš (SR)

Književna konvencija ŠCAVACON – Vitez (BiH)

Znanstveno fantastična konvencija FantaSTikon –

Split (HR)

Festival fantastične književnosti Marsonicon –

Slavonski Brod (HR)

Slovenski festival fantazijske književnosti –

Celje (SLO)

Festival fantastike DEEPCON – Fjudi (Italija)

Naučno fantastična konvencija DISTOPICON –

Temišvar (Rumunija)

Napomena

Autori su odgovorni za autorstvo priča koje su dostavili

*Zbirka kratkih priča
učenika osnovnih i srednjih škola*

Lokalni javni emiter Radio Bijelo Polje

Bijelo Polje, 2019.

Predgovor

DJECA I ZMAJEVI

Čitajući priče učenika, osnovnih i srednjih škola, prisjelih na konkurs REFESTICON-a, mnogo toga može da se sazna o zmajevima, ali prije svega o djeci i odraslima. Kroz ove priče može da se prati i evolucijski put odrastanja. Kao da zmajeve pećine i jazbine kriju odgovor na pitanje – kad čovjek prestaje da bude dijete. Zašto ovo kažem? U većini prisjelih priča koje su poslali osnovci zmaj je potencijalni prijatelj, usamljenik zaledenog srca. Biće koje je tužno zbog samoće i kad dobije šansu da osjeti čar drugarstva on je taj koji na svojim snažnim leđima, vratu, ili čak na krilima nosi svoje malene prijatelje u razgledanje i uživanje u otkrivanju novih prostora, prirode i ljudi. Zmaj je simbol avanture, leta i putovanja. U zmaju leži dobrota koju samo treba pokrenuti čarolijom prijateljstva. Pa nije li to blizu istini koja je bi bila moguća kada bi svijet bio svijet djece i djetinjstva: jednostavan, čedan i čist, bez mržnje i zlobe.

U ovoj kategoriji je i uočljivo koliko su zmajevi prisutni u životu ljudi, ma koliko to zvučalo čudno, s obzirom da ih je danas nemoguće sresti. Naime, iako su davno prestali da se viđaju, očito je da su bili jako prisutni – toliko da su duboko utkani u tradiciju pa postoje gradovi čiji su zaštitnici i mladi pisci iz tih gradova budu prepoznatljivi, odnosno grade priču iz koje se može spoznati kojih i čijih su zmajeva “emisari“.

Ništa i niko, na ovoj planeti, nije ispreplelo svoj život sa čovjekom do te mjere, da je i nakon hiljadu godina, njihov odnos mitski – kao zmaj. Možda je to zbog toga, kako se može saznati kroz većinu priča, da je vijek zmaja hiljadu ljudskih godina, pa je traganje za zmajevima traganje za sopstvenim tajnama, onosno traganje za tajnama sačuvanim u najdaljoj prošlosti. Dječija mašta je najbolje sredstvo za putovanje u

svjetove tajni. A tajne su tu da bi bile otkrivene. I začudićete se, bar u ovoj knjizi, koliko je svijet zmajeva i djece šaren i bogat likovima i dešavanjima... da je sasvim normalno da u istom prostoru budu i robot i zmaj, i zvijezde – čak i one padalice; a znam šta vas neće začuditi – spoznaja da su java i san nešto što se ne može jasno razmeđiti.

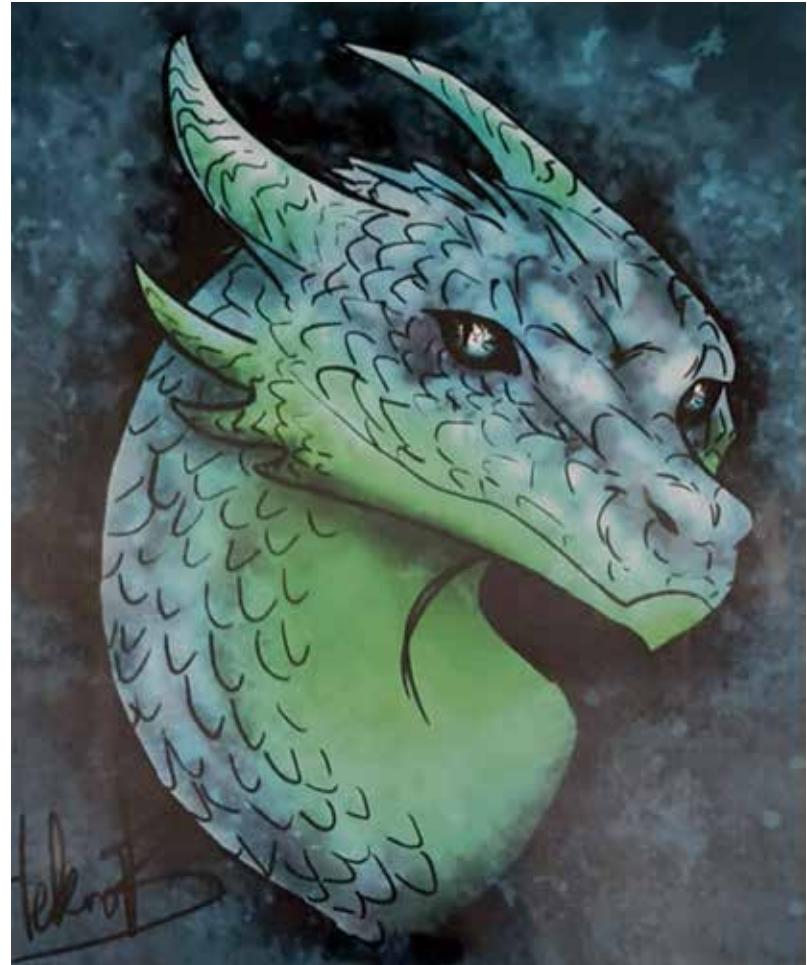
Djetinjstvo je alhemija koja čini ovu planetu srećnom i razigranom.

Srednjoškolci i zmajevi – priče koje pokazuju kako se mijenja mjesto i doživljaj zmaja u skladu sa ljudskim odrastanjem. Evolucija ka? Zmajevi prestaju da budu dobrice čije srce odmrzava dodir dječjeg dlana, čije srce će odlediti ljubav. Postaju polako čuvari mračnih tajni, spremni da naprave zlo, ili će sami postati objekat zla iz ljudi. Sve prisutnije bivaju predrasude i strah od nepoznatog kao da pojačava granice između svjetova, između različitosti. Na sreću po zmajeve, iako se rada sumnja, još uvijek im se ne sudi sa pozicije da je samo naša vrsta u pravu i nijesu absolutni negativci, naprotiv sa tog aspekta velika im je konkurenca – čovjek.

U ovoj kategoriji priče dobijaju oblik ozbiljne i zrele fantastične književnosti. Iako je motiv svih priča isti – zmaj, kompozicija priča, njihovi zapleti, čak i perspektiva iz koje se pripovijedaju daju toliko koloritan spektar priča koje pokazuju koliko je zapravo fantastika kao žanr pogodna i koliko nosi beskonačno mnogo rukavaca kojima se može zakupiti.

REFESTICON je odabrao možda najbolju temu kojom je otvorio svoja vrata za djecu i mlade pisce, učenike osnovnih i srednjih škola, koji su odgovorili izazovu i kao svoj prilog daljem rastu festivala poslali priče koje su dio ove zbirke.

Slobodan Zoran Obradović

Andela Vučetić

II razred

JU SMŠ "Ivan Goran Kovačić"

Herceg Novi

PROPUŠTENA PRILIKA

Još jedna vatrica se ugasila. Bježao je izbezumljen kao da na plećima nosi krivicu najgoreg zločinca, a možda su mu i godine usporavale korake. Čuje se galop koraka za njim. Gotovo da su tu. „Kraj je“, mislio je. Usporavaju, i seljak i oni za njim. Poslije nekoliko sekundi jedan od njih, onaj glavni, visoki, skupi dava dovoljno samo za nekoliko riječi: „Okreni se!“

Seljak je okljevao. Ovaj mu ne skida pušku sa znojavog vrata. Cijev sklizne, ali je ovaj opet pripravi, spremjan da puca svakog časa. Još jednom, sada jasnije i glasnije vrišti starcu da se okreće istog trenutka. Starcu ga je bilo žao. Znao je što će se desiti svima njima kada se okreće. Nije ni prvi ni posljednji, ali nijedan čovjek ne može ostati ravnodušan dok osjeća kako se ovaj drugi gasi. Tako je bilo i sada. Seljak je osjećao kako se vatrica gasi malo po malo, kako od nje već ostaje samo vlažan ugarak. Odjednom ga obuze iznenadna hladnokrvnost. Zapljusne mu dušu kao talas. U tom trenutku puška mu nespretno sklizne s tijela i začu se tup zvuk pada. Seljak krajičkom oka proviri i bio je u pravu. Svi su već bili na zemlji. Zna da je njegova kletva vječna i da kad god napravi kontakt s drugim ljudima, ova kva je sudbina neizbjegljiva. Oduvijek su padali pred njim na koljena. Nemoći se samo tako, odjednom, sruše, zatim im poblijedi lice, a oči otupe i prestanu da gledaju. Jedan po jedan, i najveći junak, svakog bi pao pred njim. Pa i znajući sve to opet se nadoao da će nebesa bar ovih nekoliko nedužnih mladića poštovati. Nadoao se da će neko gore sklopiti oči na trenutak i propustiti ovaj događaj koji se zbio na posve nevažnom mjestu, na periferiji šume. Oni su mislili da im je

seljak odvezao konje, jer su njega prvog vidjeli. Pojurili su za njim glavom bez obzira, kao gladni vukovi na plijen i eto kako su završili. Doživjeli su kraj nenadano, vjerovatno mnogo prije nego što im je Onaj gore namijenio.

Seljak se okreće, pogne glavu i ne ispustivši ni uzdah, nastavi kuda je krenuo. On luta. Nema hrabrosti da stane, već samo nije-mo gleda naprijed i ide. Razmišljao je o vatri života. Ona je važnija od srca i duše, ona beskorisno ljudsko tijelo ispunjava životom. No, vatra života je samo jedan djelić Velike vatre. Velika vatra je sveta i održava ljudе u životu, zato u svakom gradu u drevnoj Kini gdje se on nalazio, postoji jedna. Nalazi se u centru grada umjesto trga, odmah pored velikog časovnika. Najbitniji događaj u životu svega što diše jeste obnova Velike vatre. To se dešava svakih deset godina kada Zmaj koji je zaštitnik grada, svojim vrelim dahom utisne plamen u polje Velike vatre. Ona je poštovana od svih naroda, čak se i ratovi obustavljaju na ovaj dan i obje strane idu na poklonjenje uz obavezno slavlje i veselje. Svako ko je predugo daleko od grada posredno osuđuje sebe na smrt, jer se čovjek nikad ne smije odvojiti od ovog ognja života. Seljak je mislio kako je čudo što se njegov plamen još nije ugasio.

Njemu je sedamdeset tri godine i tačno toliko je od kada je posljednji put vidiо Veliku vatrę. On je rođen negdje, na nekom nepoznatom brdu. Ni sam se ne sjeća gdje je to tačno. Od tada je prešao toliko brda, rijeka, dolina, da je i to zaboravio. Nije imao roditelje, pa ni one koji bi ga ostavili odmah nakon rođenja. Došao je niotkuda i samo zna da je oduvijek bio nesrećno biće, osuđeno na samoću. S ljudima ne može da živi zbog prokletstva, ali je bar za životinje bezopasan. Međutim, kako se ni tu ne uklapa, odavno je prestao da živi zajedno s njima i sada samo korača u beskonačnost i nuda se da neće naletjeti na čovjeka. Stalno ubjeđuje sebe da nije kriv. On ne ubija, ubija njegova kletva, on nema ništa s tim. I da ima izbora, najradije bi živio kao i svi drugi, na kraju krajeva ko bi normalan svojom voljom pristao na bijedu i samoću? Ali ovako mu je suđeno. To, istina, nije fer, jer nije nikome ništa nažao učinio da zasluzi ovu okrutnu kaznu, već su ga nebesa stvorila takvog unakaženog. Nekada satima razmišlja o svojoj sudbini, čisto iz navike. Što bi drugo imao da radi sam?

Seljak se osjećao nelagodno jer se činilo da je već zaboravio na ono što se maločas zbilo. Izgledalo je okrutno odmah početi misliti o besmislicama, kada su se četiri vatre života prije par trenutaka ugasile pred njim. Neću reći zbog njega, jer je ovaj čovjek mrzio da se poistovjećuje sa svojim prokletstvom. Volio je da na njega gleda kao na neko drugo biće koje u njemu samo prebiva. On nema ništa s njim. Ispraznio je glavu od nepotrebnih misli i nastavio svojim putem, korak po korak.

Prolaze dani, mjeseci, ljeto postaje jesen. Seljak se osjećao čudno. Sa svakom promjenom u krošnji osjeća da sve više slabici. Lice mu je oronulo i slabo se kretao. Danju pješači više nego običan čovjek, a sada je jedva imao snage da zamakne iza ugla dok Sunce zade. Malo se kretao, a još manje jeo. Bio je mršav i znao je da će, ako ovako potraje onaj plamičak što mu je ostao od vatre života, sam od sebe zgasnuti kao svijeća. Jedini spas za njega bila bi Velika vatra. Osjećao je da bi se kada bi kraj nje boravio samo nekoliko dana život u njemu ponovo rasplamsao kao da je mlad. Kada bi samo mogao da makar i na trenutak bude obasjan njenom ljekovitom svjetlošću, preporodio bi se odmah, istog trena vratio natrag. Skroman je on, ne treba mu više od nekoliko dana. Ne, nekoliko sati je sasvim dovoljno. Želio je tako silno da se dočepa tog plamena, ali nije znao kako. Kako, kuda, gdje, sve su to za njega bila i suviše teška pitanja. On je izgubljena ovca daleko od svog stada. Trebao je neko da ga usmjeri, da mu ukaze na put. Tada se sjeti da je nekad davno, još kada je noćivao u sjevernoj oazi, od jednog hrasta čuo da postoji Šumska Adila koja zna odgovore na sva pitanja. Nije bio siguran da li je to istina, niti smije li sebi dopustiti da vjeruje pukim sjećanjima koja su ove riječi lako mogla da oblikuju po svojoj volji, ali u takvom jadnom stanju ništa drugo mu nije padalo na pamet. Odluči da pokuša i brzo upita jednu srnu preko puta koja je tu pasla, gdje da traži Šumsku Adilu. Odmah sjutradan je krenuo na put.

Vodio se prema dobijenim riječima i išao dvanaest dana i dvanaest noći preko brda samo pravo dok se pred njim konačno ne ukaza ono. Kraj svijeta. To nije bio pravi kraj svijeta, već je mjesto samo nosilo taj naziv jer nije bilo ničega u blizini i zbog smrtonosne litice u koju su strmoglavo padale zalutale duše. Iz nje je dopirala gluva

tišina. Seljak se povio koliko je god mogao i naprezao oči, skupljao ih sve više i oštire ne bi li joj sagledao kraj. Promišljaо je u kakvom to sablasnom mjestu živi Šumska Adila, jedna boginja i zašto baš ovdje gdje se ne čuje ni žamor ptica niti vidi izlaz. On se naglo okreće. Pogledao je iza sebe sjetivši se da je zaboravio najvažnije pravilo koje je važilo za sve šumske putnike, da uvijek provjerava put kojim ide, jer je šumsko drveće lukavo i podlo i može se desiti da svojim granama i pokretima zavara put i ostavi putnika izgubljenog, baš kao što to rade vile i sirene.

Shvatio je da se obistinilo baš ono čega se bojao. Nije mogao da vidi put nazad. Odjednom ga nije bilo. Nije mogao da se sjeti otkuda je došao, desno ili lijevo. Grozničavo je gledao na sve strane, u potpunoj nevjericu. Do maloprije je bio tamo, ili biješe to ovamo. Puta više nije bilo. Kao da su se stabla sva namjerno skupila i sakrila od njega onaj puteljak kojim je gazio. Pokušavao je da se sjeti, da se smiri, ali mu je sve bilo mutno u glavi.

Cijela istočna oaza zna priču ždrebeta Minga. Ono je bilo domaće ždrijebe kojeg su vlasnici pustili samo da bi ga se otarasili. Stanovnici oaze su ga toplo prihvatali, ali kada se jednom samo uputilo da pronađe put do izvora, proglutala ga je šuma. Seljak je sada bio uvjeren da će i on tako završiti i da će ono što će se njemu desiti eto možda, upravo sada, biti najveća tragedija poslije malog Minga. Kroz glavu su mu prolazili svi najužasniji scenariji od kojih se grozio. Bio je opsjednut mislima o svojoj skoroj smrti da je na kraju briznuo u plać. Srušio se na zemlju i molio se da vjetar Božje milosti dune, ugasi mu plamen života i tako ga poštedi mučenja.

Osjetio je nečiji dah na potiljku. Neko je iznad njega stajao bez riječi, nepomično. Seljak je čucao iskolačenih očiju. Bio je isuviše uplašen da sada načini bilo kakav pokret. Još više je poblijedio kada ga je nešto uhvatilo za ruku. Najzad pogleda gore. To biće je ličilo na goblinu. Odvuklo ga je sa sobom u obližnju pećinu, gdje se najzad sreo sa onom zbog koje je i dogurao do ovdje. Lice Šumske Adile isijavalо je posebnom svjetlošću koja nije bila ni topla ni hladna. Ona je najljepše biće koje je seljak ikada ugledao. Nije izgledala milostivo, kako se nadao, ali nije izgledala ni grubo. Njen izraz i energiju običan čovjek nije mogao protumačiti. Sjedjela je na stijeni unutar pećine i

nešto važno pričala sa slijepim miševima, izgledalo je kao da se svadaju. Kad ga vidješe, oni se razbježaše, a onaj goblin iščeze s njima.

„Ti si prvi po kojeg sam morala pratioca da pošaljem. Zar je toliko gadan put do mene? U cijelom ništavilu ovdje je samo ova jedna pećina.“

Seljak je gledao izbezumljeno i umorno. Nije znao što da misli niti što da odgovori. Ona svejedno čita misli tako da je odlučio da čuti, sporazumjeli su se tišinom.

„Želiš da nađeš Veliku vatrnu?“ - rekla je više izjavnim, nego upitnim tonom, gledajući u kuglu na sredini prostorije, kao da čita sudbinu.

„Kako da dođem do nje?“ - upita seljak.

„Ti znaš da ne smiješ da se približiš ljudima.“

„Da, zato sam i došao“, odgovori seljak, „da mi kažete postoji li način da izbjegnem ljude.“

„Idi daleko iz ove šume putem koji ti se otvori kad izadješ odavde. Breze su surove, one ne štede ni ptice. Ne okreći se, ne skidaj pogled s putanje, a ja će za svaki slučaj poslati svice s tobom. Ići ćeš sve dok ne izadješ na čistinu, gdje je nebo bez ijednog oblaka. Tu ćeš na sredini vidjeti biljku bršljan. Kada je spaziš, ti joj se približi pa tu zanoći. Od tada ćeš znati što da radiš.“

Seljak je srećno potvrđivao glavom, zahvalio i odmah se spremio za put, nije htio da protrači ni minut.

Na izlazu mu Adila još dodade: „Ne razvijaj emocije prema njima. Zapamti svoj cilj.“

Seljak je ove riječi prihvatio s blagim podsmijehom. On je sve to već znao. Osjećao je kako samo gubi vrijeme. Brzo je izšao i okrenuo se ka onoj strani gdje počinje šuma. Put je bio tu. Samo jedan, prohodan, sa svicima na ulazu. Seljak još jednom pogleda na pećinu Šumske Adile, pa na provaliju. Uspravi se i krene naprijed.

Prošlo je već neko vrijeme kako korača i primijeti da se pokreti prirode naglo ubrzavaju s vremenom. Sunce je klizilo takvom lakoćom kao da ga je neko vukao s druge strane. Naposljetku su odblesnuli i posljednji zraci, zatim je nastupila noć. Seljak je čuteći gazio po nekom ljepljivom mulju u koji se nije usudio da pogleda. Kako je zatamnilo, svici su se jasnije vidjeli. Starac je primijetio da to nijesu

bili obični svici, iz ovih je isijavala jarka bijela svjetlost, tako da se činilo da je još uvijek dan. Pratio ih je sa zahvalnošću imajući osjećaj sigurnosti. Znao je da uz njih nije sam. Kako je prodirao dublje u šumu, sve jasnije su se čuli krici iz nje. Drhteći je podigao glavu i pokušao da se zagleda u jednu tačku na nebu kako bi skrenuo misli, međutim bolni krici od kojih su i svici zanijemjeli prodirali su kroz lobanju, kao zvuk sirene, izazivajući strah. Kad više nije mogao da izdrži, krenuo je da se osvrne, ali mu je srećom, u tom trenutku, jedan od svitaca koji je bio zaostao tolikom brzinom projurio pored očiju da se starac zamalo nije sapleo i pao. Sjetio da ne smije da skida oči s putanje i od same pomisli na to što se moglo desiti stresao se. Poslije još deset stopa primijetio je da se drveće razrjeđuju. Ubrzao je korak i konačno izšao na čistinu. Svici su se razbježali.

Ponovo je pogledao u nebo na kome nije bilo nijednog oblaka. Duboko je udahnuo, srećan što je veliki dio posla već obavio. Pred njim je, kao i iznad njega, bila puka čistina, osim jednog bršljana koji se nalazio tačno u centru. Nije bilo teško uočiti ga. Seljak se pažljivo primakao čudnovatoj biljci. Na prvi pogled je to bršljan, kao i svaki drugi, ali kada je malo bolje pogledao, uočio je da ima više razlika nego sličnosti i da je zapravo vrlo mogućno da to i nije ono što on traži. Biljka je imala zlatne listove i gomilu malih cvjetova koji joj daju potporu. Stajala je ponosno, uspravno, a bila je manja od prosječnog bršljana, što je seljaka pomalo razočaralo. Bio je sve više siguran da to nije ono na što ga je Šumska Adila uputila i osjetio se prevarenim. Vratio se do ulaza u šumu odakle se sve vidjelo i užurbanio počeo da traži bilo kakvu drugu biljku. Oči mu je bola ta čistina, nigdje ničega drugog sem te jedne žgoljave, ali lijepe grane. Nije znao što da radi. Nije poznavao ovaj okrug, stoga nije znao ni put natrag. Sada bi se najradije vratio, ali je bio bespomoćan. I svici su ga napustili. Nejak i umoran, s bolnim osjećajem u grudima zbog vatre koja se gasila, odlučio je da ipak prenoći i vjeruje. Dopuzao je do bršljana, sklupčao se, začepio uši da ne čuje krike i zaspao kako mu je rečeno.

Ujutro, tek što je svanulo, starac se po navici uspravi i otvori oči. Imao je što da vidi. Bršljan je nestao. Mahnito se okretao na sve strane tražeći ga. Zapitao se da li je to mjesto na kojem je sklopio oči prije nekoliko sati. Šuma izgleda različito danju i noću i on više nije

bio siguran ni u što. Najednom pogleda ispred sebe i iskolači oči. Bio je potpuno zbumen. Prisustvovao je zastrašujućoj pojavi od koje se malo koji čovjek ne zgrozi. Bršljan je bio nekoliko metara lijevo od njega, ali sada već nije bio nikakav bršljan, pa čak ni biljka. Od listova postadaše ogromne šiljate kandže, od grana tijelo, a od cvasti dugački člankoviti rep. Seljak je imao rijetku čast da prisustvuje metamorfozi Zmaja! Zmaj je bio barem pet puta veći od starca. Bio je čudnovatog lica na kojem su se slabo raspoznavale oči ili ma kakve crte. Kandže su mu bile naoštrene i dok je stajao već su prodrle makar deset metara u zemlju. Tijelo mu je bilo crveno, sa zlatnim odsjajem. Zmaj najednom široko raščereći vilice i riknu tako da se zemlja zatrese i sve ptice razbježaše. Kako mu je dah bio vreo, to jedno rikanje bilo je dovoljno da sasuši svu travu na proplanku. Zmaj raširi krila i uz dva zamaha doletje do starca. Ovaj se i rukama i nogama grčevito hvatao za vazduh, samo da ne bi bio oduvan. Zjenice su mu treperile u strahu, a hladan znoj mu se cijedio s čela. Do ovdje se vodio dobijenim riječima, pa je sada bez ikakvog traga u ovoj neočekivanoj situaciji mogao samo da stoji i čeka da ga neko spasi.

Gledao zmaja i zmaj je gledao njega. Zmaj primakne glavu njegovom tijelu, privuče ga k sebi i proguta. Zatim se zarotira nezgrapno repom obarajući krošnje, snažno zamahne krilima i nekud odletje. Starac se našao u tmini. Ispred njega je bio samo jedan otvor kroz koji je mogao da vidi kuda idu. Uspinjali su se visoko iznad doline. Planine su postajale sve manje i manje. Napolju, iznad oblaka, plutala je hladna para, no starcu je unutra bilo toplo. Uskoro su sletjeli. Zmaj se prizemljio pred zidinama nepoznatog grada.

Ljudima su visoke, čvrste zidine kao ove bile potrebne. Štitile su ih od upada zmajeva i od opasnosti gašenja Velike vatre. Starac je sada bio uzbudeniji nego ikada ranije.

„Ovo će biti prvi put da smijem da pogledam ljude, da pričam s njima.“ Brzo je oslobođio te misli i vratio se mislima o skorom oporavku. On je još mlad da bi napustio ovaj svijet. Ljudski vijek je sto deset godina, a njemu je samo sedamdeset tri. Naravno, ima i slučajeva gdje ljudi umiru još mlađi, ali seljak je bio dobre sreće i sve do sada nikada nije osjećao potrebu za vatrom.

Nakon što je imao priliku da potpuno osmotri svaki kamen na zidinama, Zmaj ponovo uzletje, pređe preko njih i oni se nađu u gradu. Čuo se glasno gong gradskog časovnika koji je označavao dolazak Zmaja. Starac se prestrario. Nikada nije vidio toliko ljudi. Nije ni sanjao da ih toliko može postojati. S visine, kroz onaj otvor je posmatrao ulice. Odatle su izgledale kao vijuge pune mrava. Na svakoj strani su ležali dućani, radionice i razni drugi objekti kojima je teško odrediti svrhu. Takav su narod bili. Radovali su se i najmanjim stvarima, pa su u njihovu čast dizali svakakve štandove. Tako je i u čast Zmajevog dolaska svakog dana napravljen časovnik koji ga tačno u podne najavljuje. Daleko od toga da je njegov dolazak bila nebitna stvar. To je bio povod za opšte veselje. Zmaj je bio zaštitnik grada i mnogo bitnije, jedini koji je imao kontrolu nad Velikom vatrom. On je obnavlja svojim plamenom. Zato je i ovoga puta dočekan uz igru i veselje.

Zmaj se ponovo spustio na zemlju, a sa njim i seljak. Oko njega se odmah okupila horda nasmijanih lica koja je u rukama nosila razne trake, lampione i njima mahala. To je bila velika kolona duž čitavog grada. Svi su izašli da pozdrave Zmaja. Majke su držale djecu u naručju, neki su jeli, a drugi pili. Seljak je iz Zmajevog tijela začuđeno posmatrao ovu graju. Nije mu bilo neprijatno, naprotiv, doživio je neki neobičan osjećaj za koji do tada nije znao. Pomno je posmatrao nasmijana lica koja su isijavala od radosti i rumene obraščice djece koji su bili toliko snažno zategnuti da se činilo da će pući. Posmatrao je iskreni sjaj u očima ljudi koji gledaju i koji se ovoliko raduju, trčkarađu i usklikuju svugdje dokle pogled doseže, samo radi njega. Njegova svijest je znala da je sve to bilo namijenjeno Zmaju i da zapravo niko ne zna da je tu, ali je njegovo srce bilo ispunjeno toplinom od prizora koji još nikad do tada nije video i koji vjerovatno nikad i ne bi, da se nije razbolio.

Trgao se ni sam ne vjerujući o čemu razmišlja, buljio je u masu nebitnih ljudi ispred sebe, a došao je da bi boravio pored izvora života i tako se oporavio. Zmaj se okrenuo desno i sada je seljak mogao da je vidi. Vatra života je zaista bila veličanstvena, još ljepša nego što je zamišljao. Oivičena katancima, gorjela je pomahnitalim plamenom koji se činio živim. Svaki plamčak bio je jasno vidljiv i svaki

taj plamičak davao je život ljudima grada. Seljak je za nju imao najdublje poštovanje koje mu je kao i svima bilo urođeno. Starac koji je do tada bio nepomično sklupčan u Zmajevom želucu, pojurio je naprijed ka čeljustima. Da može, probio bi ih i skočio u vatru. „Ona je zaista ljekovita“, mislio je u sebi. Osjećao je kako onaj nepodnošljivi bol u grudima koji ga je pratio sve od onog brda sa početka, prestaje.

Plamen u njemu se rasplamsavao i širio snagu po čitavom tijelu. Starac se osjećao jačim. Istina, još uvijek nije mogao da skakuće, trči kao oni vani, ali je znao da će ako na tom mjestu ostane još nekoliko dana, to postati stvarnost. Bio je neopisivo srećan, te se opet okrenuo ljudima potpuno bezbrižan kao malo dijete. Ljudi su i dalje bili tu isto onako užareni kao i prije. Starac im je sada prvi put uzvratio osmijeh. Učinio je to nesvesno ili pak u zanosu ponovnog zdravlja i ushićenja, ali se činilo iskreno.

Zmaj se sjutradan vratio u isto vrijeme čuvši zvuk sata, sa starcem koga je tog jutra ponovo progutao. Seljaku je ovoga puta procedura bila poznata. Znao je tačno u kom trenutku će debela žena s djetetom izaći iz dvorišta, u kom trenutku će starac sa jednim okom odškrinuti prozor da ga pozdravi. Posmatrao je i ovog jutra istu porodicu kako na južnom kraju otvara štand na kojem prodaje uštipke. Opet im prvo dolazi redovna mušterija, jedan vojnik koji će uskoro odslužiti svoj rok. Za njim odmah dođe i jedna lijepa dama sa šeširom koja mu se već dugo udvara. Vidio je dječačića Wanga koji svakog popodneva s drugovima dođe i priljubi se uz Zmaja. Seljak je osjećao kao da ga on miluje, a ne zmaj i mislio shodno tome, kako se dječak mora obradovati njemu, a ne Zmaju.

Udišući miomiris Velike vatre i puneći njome pluća, razmišljaо je o ljudima. Oni ne mogu biti toliko loši. Nije nikad ni mislio tako o njima, zapravo se trudio da o njima uopšte ne misli. Što je on, jedan prokletnik, imao da radi s njima osim da ih ubija ako se približe? Ali sada je stvar bila drugačija. Sad je mogao makar i kroz Zmajeve oči da posmatra svijet drugačije.

Zmaj se vraćao u grad iznova i iznova i seljak je, iako bi u početku štrecnuo kada se neki čovjek približi, sada bio srećan što ih vidi i htio je da testira koliko blizu može da im se približi. On se do tada nijednom nije zagledao u pravo ljudsko lice. U mašti su mu se ljudi

izbliza činili nekako ružniji, pa čak i pomalo zlobni. Sada, kada je imao priliku bolje da ih pogleda, shvatio je da su isti kao on. Starac, iako je cijeli svoj vijek proveo u divljini, šumi, oazama, skloništima, pećinama, nije mogao da se poistovijeti s grupom vjeverica s kojima je u dugom periodu živio. Između njih nije bilo nikakve sličnosti. Hranio se zajedno s njima, spavao s njima, kretao se s njima, ali na kraju nijesu dijelili ništa zajedničko. Uvijek je on bio jedini različit od ostalih. Mislio je da na svijetu ne postoji нико као он, ali sada se uvjerio u suprotno. Iako ga je prokletstvo i dalje izdvajalo od bilo kog čovjeka, osjećao je da su, osim toga, isti i da zaista ne mogu biti rđavi. Više ne padaju pred njim već ga gledaju očima iz kojih kao med cure ljubav i slatko poštovanje. Starcu je palo na pamet da se sa njima možda može živjeti i da to uopšte ne bi bila loša ideja. Vatra je tu, te svejedno mora dolaziti. Kakva je korist ako bojažljivo posmatra druge kada mu je svakako suđeno da ostatak života uživa pored plamena života? Odlučio je. Više neće izbjegavati ljudi. Oni vole njega, a i on otvara srce prema njima. Osjećao se potpuno rasterećenim od prokletstva. Nije ga pobijedio, ali je osjećaj bio sličan. Zaboravio ga je. Starcu se razvukao najširi osmijeh preko lica i bezbrižno se vraćao u grad dan za danom. Svakog dana je bivao sve srećniji i sve sigurniji da je donio pravu odluku. Osjećao je da konačno negdje pripada, da pripada zajedno sa ljudima. Htio je da udiše isti vazduh kao i oni, da se ponaša isto, da misli isto.

U noći prvog punog mjeseca, seljak je kao i obično zanočio posred Zmaja, ali se ovaj pretvor u onaj bršljan od ranije. Starac je shvatio da Zmaj postaje biljka samo u noći punog mjeseca. To je takođe značilo da Zmaja sjutradan neće biti i starac će morati da sačeka jedan čitav dan da bi se vratio do grada što njemu nije nimalo odgovaralo. Izjutra, čim je stao na noge očekujući da Zmaj raščepi vilicu i povede ga do odredišta, bršljan je i dalje bio tu. Od Zmaja ni traga. Seljak je čekao i čekao, usmjerivši pogled pravo u zlatne listove i čekajući da od njih postanu kandže. Ništa se nije desilo. Biljka je i dalje nepomično stajala baš onakva kakva je bila i prvi put kada je bio. Postajao je nervozan.

Žurio je da što prije stigne u grad, da se sretne s prijateljima i da ga oni obaspu pozdravima i osmijehom. Prošlog puta shvatio je

da ljudi spavaju u onim velikim četvrtastim kutijama, a da samo on spava na suvoj zemlji. To je za njega postalo poniženje i pitao se zašto mora tako da trpi kada bi i on lako mogao sebi da priušti jednu takvu kutiju. To je danas planirao da učini. Svoju kutiju smjestio bi baš ondje pored kutije malog Wanga i njegove porodice. On mu je bio naročito drag. Htio bi da mu pokaže svoju oazu, njegov dom i da ga upozna sa svim stanovnicima. Naravno, preskočio bi ptice, one su uvijek posebno brbljive. Sve je starac već imao spremno u glavi, ali sada su mu zbog Zmaja svi planovi propali. Ili možda nijesu? Zašto on mora da čeka Zmaja? Zašto mora da zavisi od njega? Da li to negdje piše da starac mora sa Zmajem do grada? Kao da je on toliko bitan. Seljak je bio uvjeren da svi građani njega vole mnogo više od Zmaja, iako oni istina nijesu znali ni da postoji, ali zasigurno je tako. On je sada ravnopravan prema ljudima koji tamo žive. Čak dijele i istu Veliku vatru.

Starac više nije mogao da čeka. U podne je krenuo sam, bez Zmaja, uzbuden i radostan. Kada je konačno prevadio cijeli put i našao se pred zidinama, uzdahnuo je jednom i otvorivši snažno kapije, zakoračio unutra. Već je prošlo vrijeme za ručak i ljudi su čekali da se Zmaj pojavi, ali nijesu vidjeli ono što su očekivali. Onog trenutka kada je seljak duše ispunjene ljubavlju prema ljudima, a tijela ispunjenog Velikom vratom, pogledao prema ljudima i krenuo da zakorači naprijed, svi su pali mrtvi. Seljak je stajao nepomično. Nije bio u stanju da ispusti ni glas. Padali su kao domine držeći lampione i s izrazom patnje, stropoštali su se na zemlju svi do jednog, i mali Wang, i debela žena s djetetom, i mladi vojnik. Oči su im zanijemile, a onaj poznati srečni izraz lica je iščezao zajedno s njihovom vratom. Svaka se ugasilila, svaka do jedne.

Seljak je prestao da diše. Čuli su se samo tupi zvuci pada i poneki bolni uzdah. Ukočio se. Gledao je u nevjericu kako sve nestaje. Tupkanje ljudskih glava o zemlju postalo je sve brže i seljak je začepio uši ne mogavši više to da sluša. Počeo je da se trese i napoljetku briznu u plač, okreće se i odmah istrča vani. Trčao je glavom bez obzira, što dalje od grada. Suze su lile toliko da je ostao bez daha. Saplitao se, pao, puzao, te ponovo ustajao i nastavljao da odmiče sve dalje i

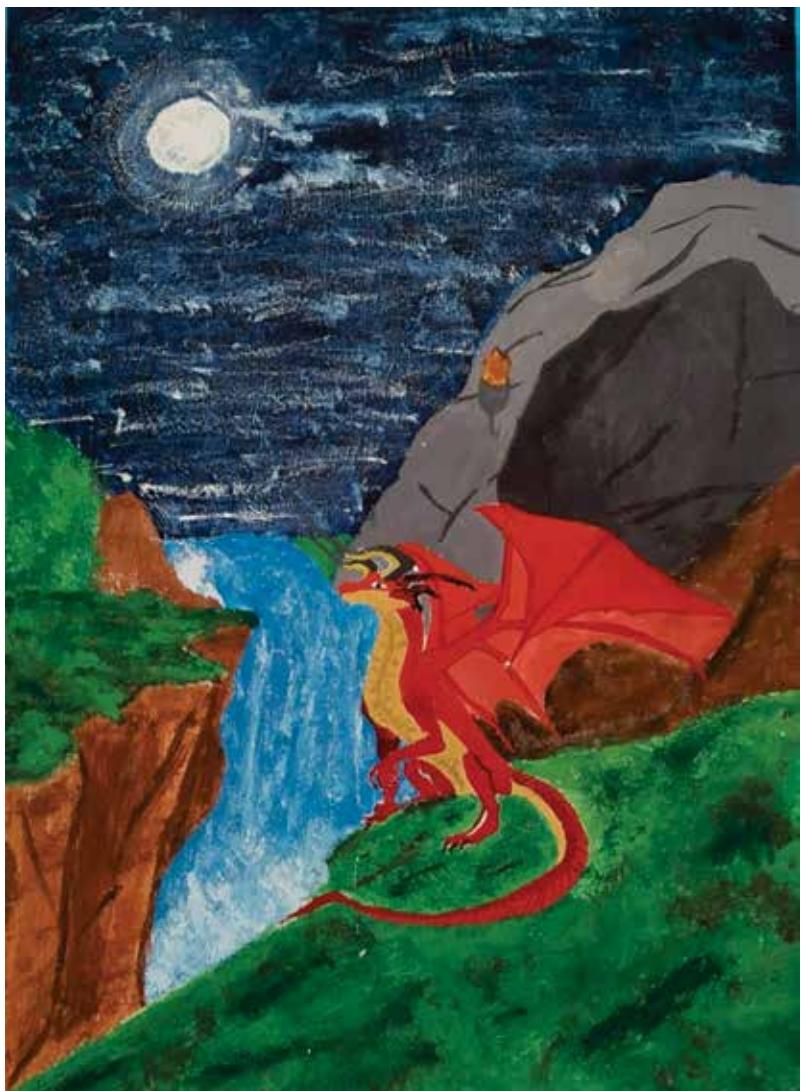
dalje, nije bitno kuda. Mislio je da se ništa loše neće desiti. Ljudi su ga voljeli i on je njih neizmjerno zavolio.

Tada se sjetio riječi Šumske Adile da ne razvija emocije prema njima, da bude hladan i predan svom cilju da se oporavi. Nije imao loše namjere, zaista mu ni na kraj pameti nije bilo da će se nešto ovačko grozno ponovo desiti.

„Mrzim ih, mrzim!“ - vikao je svom snagom. Poricao je sva svoja topla i plemenita osjećanja prema svojoj vrsti u koja se do juče kleo. Poricao je sve samo da se oni vrate u život. Molio je nebesa, vrištao ove riječi u nebo, ali istina se ne može promijeniti.

Brzo se sjeti Zmaja. Dotrčao je natrag do onog mjesta gdje je nestrpljiv i nepromišljen za sobom ostavio bršljan. Tamo ga je čekao Zmaj. Bljuvao je vatru na sve strane. Bio je razjaren i mlatio je kandžama po zemlji pokušavajući da ugazi starca koji je jecao toliko da ništa nije video od suza. Otpuzao je najhitrije što je mogao i pobegao preko šume kroz dolinu, preko brda i rijeke. Zmaj je ostao za njim da spaljuje sve oko sebe. Seljak je trčao tako bog zna koliko. Bježao je od prokletstva, ali mu nije mogao pobjeći. Ono ga je uvijek pratilo i tako će uvijek biti. Njemu nije suđena srečna ljudska sudbina, već samota i bol. To se nikada ne može promijeniti. Ubio je toliko nevinih stvorenja. Patio je za njima. Kajao se i suzama oplakao sve one oči i sve ruke što su bile pružane ka njemu. Dahtao je izmoreno. Bilo mu je teško, borio se za dah. Lice mu se sasušilo i naboralo i omršavio je gotovo do kostiju. Zjenice su mu postale krvoločne. Bilo je bolno gledati ga.

Sada je bio dalje od Velike vatre nego ikada ranije. Osjećao je kako mu ponovo smrt stiska grudi, ali ovoga puta mnogo jače. Sve je više usporavao korake. Kajao se što se razbolio, kajao se što je poslušao srnu, pa onda Šumsku Adilu, pa što je krenuo kroz šumu i što je kročio u grad. Kajao se što je htio više, što je bio usamljen na ovom svijetu i što se jednom davno nadoao da drugačije može biti. Iskoristivši posljednji damar snage, hvatajući se posljednji put za dah, napravio je grčevita dva koraka, dovoljna da dođe do jednog hrastovog stabla i da se pod njegovom sjenkom rastavi od vatre života. Bezimeni starac umro je jednog sunčanog dana, sam.

Nemanja Đurić

III razred

JU SMŠ "Ivan Goran Kovačić"

Herceg Novi

OTKROVENJE ZVANO ZMAJ

Mrzim filter kafu. Taj tamni bezukusni napitak ozbiljno predstavlja sve što nije u redu s ovom državom. Do neba precijenjena, neoriginalna i previše agresivna, ova kafa je najveći neprijatelj mozga mladog čovjeka ovako rano ujutru. Zauvijek ću biti zahvalan Italijanima što su odlučili da pređu preko Velike bare i donesu čovjekovog najboljeg prijatelja do naše ne toliko skromne države. Iskreno smatram espresso većim i značajnijim otkrićem od konstitucije ljudskih prava. Pravi italijanski espresso nastao pažljivim izborom najfinijeg zrnavlja kafe, dva puta pečen i ručno upakovani na jugu Italije posjeduje svojstva koja jedno obično ljudsko biće ne može ni da opiše riječima. Taj miris koji me tjera da zaboravim na monoton dan koji me čeka jedna je od rijetkih stvari do kojih mi je stalo u životu. Naravno, stari Italijani koji su uvijek u pravu po pitanju ovakvih stvari, govore da nije sve u kafi. U potpunosti se slažem s ovim. Sam proces isprijanja je samo dio cijelog iskustva. Sjedjenje na verandi pod javorom malog kafića u zabačenom dijelu Menhetna i posmatranje života kako teče samostalno, u isto vrijeme haotično, a ipak organizovano, upotpunjuje ovaj čin bez kojeg apsolutno ne smijem da počnem dan. Osjećaj da vrijeme teče za sve prolaznike osim za mene je nevjerovatan, daje mi nezaslužene količine samopouzdanja i osjećaja vrijednosti. Mada, sve će to nestati na mom prosječnom, dosadnom i nimalo uzbudljivom poslu u finansijskom sektoru računovodskog odsjeka velike kompanije. Zar ime ne zvuči fantastično? Zato kada me neko pita, uvijek kažem nešto fino odzvana u ušima, poput brokera Ili uspješnog bankara.

Danas je sunce izgleda odlučilo da me pretvori u dimljeni kotlet. Ovo odijelo, koje sam primoran da nosim jer je moj posao „formalan i zahtjeva adekvatno oblačenje“, je kako se čini satkano od aluminijskog i obloženo stiroporom. Nekada sam se radovao sunčanom vremenu, željno čekao dane kada mogu da spustim krov na svom svom Mercedes kabrioletu i krstarim po zracima okupanoj, od prekomjernog korišćenja ispranoj betonskoj džungli. Njujork je posebno mjesto. Ili ga volite više od roditelja ili ga prezirete iz dubine duše. Ja sam uvijek mislio da spadam u prvu kategoriju, ali kako godine odmiču, sve se više pretvaram u džangrizavog starog čovjeka nezadovoljnog malim stvarima. Mada, kad sam ja to bio zadovoljan malim? Bože, kako sam mogao tako nešto i da pomislim. Pa prvo auto mi je bio sivi Mercedes SL kabriolet. Zasigurno ne nešto što bi vozio neko ko je zadovoljan malim srećama u životu. Ali, ne mogu da krivim sebe. Odrastao sam u advokatskoj porodici. Svi moji drugovi, pa i ja, smo bili tipična razmažena djeca više srednje klase. Djelinjstvo smo proveli prebrzo, nepomišljeno i ispunjeno praznom zabavom. Bože, kako bih volio da sam opet tinejdžer. Da mi se život sastoji od igre i da mi škola predstavlja jedinu prepreku. Opet, kad razmislim, za sve sam sam kriv. Zar mogu kriviti roditelje što su mi pružili sve što sam poželio? Moja je krivica što sam postao pohlepan i razmažen. Mada sad to nema nikakve veze. Svi odrastemo kad tad. Život nas nespremne napadne iz slijepih tački i ubaci nas u mašinu, koja nikada ne staje, zvanu zajednica. Odjednom moramo da postojimo ne samo za sebe, već i za druge. Dobijamo sve više i više odgovornosti i pogotovo oni kao ja, razmaženi lijeni mladi ljudi, otkrivamo koliko smo sami po sebi zahtijevni.

Kasnim. Za deset minuta imam miting s vođama iz ostalih sektora firme. Moram da platim i račun.

Zanio sam se. Opet. U posljednje vrijeme sam sebi najveći neprijatelj, najbolji drug i lični psihijatar. Ostavio sam novčanicu od 10 dolara ispod pepeljare i dok sam se spremao da napustim prijatni zagrljaj hladovine favorove krošnje, čuo sam poznat glas – „Vidimo se sjutra Rajane, ugodan dan!“

Bila je to Ana, mlada konobarica mojih godina, koja je uzaludno pokušavala da me nagovori na sastanak. Bože, zna li ona da sam ja zauzet čovjek? Da mačak neće sam da se nahrani poslije posla niti

će se večera sama napraviti. Ili ipak hoće. Ne kuva mi se danas, vjerojatno ču svratiti po suši na putu kući. Ili ču da uzmem Subway na uglu kod ulaza u podzemnu. Kako je to dobar sendvič, a i ima ga toliko da taman ne moram sjutra ni doručak da spremam. Savršeno. Tek kad sam izašao na glavnu ulicu shvatih koliko je u stvari toplo. Sunce je pržilo kao na setu Mad Maxa. Osjećao sam se kao neki jadni sporedni lik koji čeka da ga Mel Gibson pokupi u svom crnom fordu. Kada razmislim, to i nije tako loš način da se ode sa ovog svijeta. Ja ovdje moram da čekam da iz mene ispari i posljednja kap vode koja čini čak sedamdeset posto našeg tijela. Kako to zvuči nevjerojatno, nije ni čudo sto sam mrzio biologiju.

Kako bi mi po ovakvom žaropeku dobro došao onaj sivi mercedes. Klima, udobna kožna sjedišta i muzika pojačana tek toliko da uguši neprestanu buku jedne od najvećih svjetskih metropola. Ali njega više nema. Prodao sam ga, dodjavola. Auta su u ovom gradu više obaveza i prepreka nego prevozno sredstvo.

Parking mjesto je vrednije od suvog zlata, a i Ubera i taksija ima dovoljno da se izvrši seoba nekog naroda osrednje brojnosti. A i stan mi gleda na zgradu u kojoj radim, tako da je pješačenje najpraktičniji način putovanja. Dok sam prelazio ulicu dovoljno daleko od pješačkog prelaza, da završim u zatvoru u nekom normalnom gradu, kamion CNN-a je prozuao tik ispred mene kao da je počeo rat u Bruklincu, što me ne bi čudilo s obzirom na nezadovoljstvo nakon skorašnjih izbora. Kada sam već kod rata, sjećam se da sam juče, kroz od mamurluka poloutvorene oči, opazio isječak iz večernih vesti na televiziji u kome se pominje mogućnost trećeg svjetskog rata. Navodno je došlo do otkrića a nedugo zatim i masovne proizvodnje nove termo-nuklearne bombe, dovoljno snažne da razori pola američkog kontinenta. Bože, ko može da vjeruje u takve gluposti! Naravno, najviše ih imaju, kako naša divna vlada kaže, zli mali žuti istočni ljudi i njihove sjeverne komšije, naši zakleti neprijatelji. Ove glupe predškolske igre traju preko pola vijeka i ne vidi im se kraja. Sramota stvarno za sve. Ne zna se ko je nezrelij od svjetskih vođa, sve sami debeli djelinjasti nervozni ljudi u preuskim odijelima. I oni nam kroje subtinu. Strašno, toliko čak da mi više nije vruće. Naravno, priče o novom ratu su besmislene koliko i ovaj razgovor sa samim sobom,

bože Rajane, moraš da nađeš prijatelje pod hitno. Džon je samo mačka, ma koliko ti bio drag i stoga ne može da govori. Kad bi ljudi samo bili jednostavniji. I kad bih imao više volje za druženjem. Opet, život ide u krug bez kraja, jednom kada čovjek bude uhvaćen, nema mu nade da se oslobodi.

Približavam se previsokoj ružnoj staklenoj zgradi u kojoj je smještena naša firma. Jedva čekam da narednih šest sati provedem sjedeći na velikom assortimanu neudobnih eko-kožnih fotelja i još neudobnijih stolica. Da gledam naporne energične ljude iznad nosa, praveći se da održavam očni kontakt slušajući njihove neefikasne i krajnje absurdne solucije najjednostavnijih problema. I onda kažu da je naša generacija nikakva, nezainteresovana i neangažovana. To je jedna velika laž, mi samo ne radimo ništa suvišno dok ne dođemo do kakvog praktičnog odgovora. A ako se ta eureka ne desi, jednostavno odemo na kafu. Ja tu ne vidim problem. No, kao što rekoh, problem nije u nama.

Iz pravca okeana se čuje neki čudan intenzivan i za Njujork neobičan zvuk. Pomislili biste da u gradu u kojem je tišina sve ispod sto decibela, ne bi bilo čudno da se ponekad čuje kakav neuobičajeni zvuk, ali ovaj je svakako bio drugačiji. Podsjećao je na mlazni avion, ali bez ikakvih naglih promjena. Kao da nešto dolazi direktno ka meni. Ovaj nimalo prijatan osjećaj očigledno su dijelili i ostali oko mene. Zvuk je postao toliko glasan da je u potpunosti ugušio jutarnju vrevu. Nimalo mi se ne svida ovo. Previše liči na snimanje kakvog novog akcionog filma gdje naš grad po ko zna koji put biva uništen. Samo što sada nije bilo najave.

Momenat kasnije, iznad poput planinskih vrhova oštih krovova brojnih nebodera, pojavio se leteći objekat uz nemiravajuće poznatog oblika. Samo je veličina bila neuobičajena. B.b..b.b...bomba, čulo se mucanje iz svih pravaca. Ni sam nijesam znao što da mislim. Bar ne ide direktno na nas. U ovom stanju opšte blokade, među prvima sam se trgao i počeo da bježim prema metrou. Ulazi su još bili otvoreni i gomila nepomičnih ljudi stajala je na stepeništu posmatrajući od gasova koje je raketa ispuštala već gotovo dimom prekriveno nebo. Udarajući u prolazu što sam mogao više ljudi, u nadi da će se trgnuti iz ovog smrtonosnog položaja, spuštao sam se u podzemlje u nadi

da će stići do najdublje stanice prije nego li krene masovna hysterija. Dok sam još bio blizu ulaza, u kratkom pogledu preko ramena, opazio sam nešto što me ostavilo potpuno nesposobnim da obradim bilo kakvu informaciju.

Nebo je dobilo zagasito žutu boju i čudan oblak je poput zavjese prekrio do maloprije kristalno plavu površinu koju svi tako dobro pozajemo. Sunce se izgubilo iz horizonta u potpunosti. Umjesto njega, sada je između zgrada na kraju ulice stajalo nešto što mogu da opišem samo kao zastrašujuću i najljepšu stvar koju sam ikada video. „Zmaj“, neko je viknuo blijedim glasom. Zaista, užarena gomila istopljene zemljane mase koja se uzdizala iznad mnoštva staklenih zgrada izgledala je veličanstveno.

Sve nijanse crvene su se savršeno reflektovale od prozore korporacijskih nebodera dajući ovom oblaku krajnje sablasan karakter. Zmaj, koji je stajao sada pred nama izazivao je strahopštovanje i predstavljaо je kraj, sredinu i početak. Pred ovakvim prizorom vrijeme stvarno stoji. Ništa nije bitno. Zmaj postoji. Stvaran je i ispred nas je sad. Beskrajno mnogo puta strašniji nego što je iko od nas mogao i da zamisli u svom djetinjstvu, on je učinio da se cijeli svijet zaustavi. Stane i gleda pravo u oči svojoj sudbini. Neizbjegnoj smrti. Kraju ljudskog života. Početku ništavila. Vladavine tame i nemira. Vladavine Zmaja.

Zmaj je apsolutan. On je biće sazidano od naših najdubljih strahova i došao je da nas pokori.

Pred njim je ludska svijest i složenost procesa razmišljanja beskorisna igracka.

Život konačno ima smisla. Svi konačno imamo svrhu, ovaj put kao zajednica. Svi imamo istu sudbinu, svi dijelimo isti strah i svi prihvatamo istu realnost. Zmaj nas je spojio. Na samom kraju, mi smo ipak samo obični ljudi.

Nasmijao sam se na pomisao da sam ovog jutra smatrao da je kafa ono što me drži u životu. Ta djetinjasta i prosta misao je bila posljednja stvar nad kojom sam imao kontrolu prije nego sto sam prihvatio iznenadni vreli zagrljaj velikog Zmaja.

Vasilije Vuksanović

I razred

JU Gimnazija Kotor

Budva

BIOGRAFIJA „POZNAVAOCA” ZMAJEVA

Midgard, kraljevstvo Lava

U zamračenoj prostoriji, na razbacanom krevetu leži tamna figura, mumlajući nerazgovetno. Vrata prostorije se tiho otvaraju i kroz njih sigurnim korakom prolazi čovek šezdesetih godina, s držanjem kao u vojnika. Jednim žustrim pokretom razmiče zavese, na opšte negodovanje figure u krevetu.

- Rekao sam ti da me ne budiš rano ovog jutra, na odmoru sam.
- Žao mi je gospodine, ali imate posetioca.
- U ovo doba?
- Deluje veoma zabrinuto. Bilo bi nepristojno terati ga da čeka.
- Štagod. Reci mu da će sići za pet minuta.
- Odmah, gospodine.

Nabacavši prvu odeću pri ruci Oskar Raderford se spustio u dnevnu sobu svoje vile, gde ga je čekao čovek s nervoznim izrazom lica. Po načinu odevanja zaključio je da je plemić ili nešto slično.

- Dobar dan, ser. Kako vam mogu pomoći?
- Te reči je izgovorio s lažnim, ali varljivo šarmantnim osmehom. Izgleda da je to pomoglo cenjenom gostu da se opusti.

- Zaista mi je žao što vas uz nemiravam ovako rano, ali vi ste jedini koji mi može pomoći.
- Pa, barem su mu maniri bili na mestu.
- Ja sam vojvoda Teodor Klark. Dolazim is obližnjeg grada Grej-trihta zbog problema zmajske prirode.
- Konačno, nešto zanimljivo! Molim vas nastavite.

- Zmaj je uočen na planinama koje okružuju grad. Izveštaji kažu da je dugačak petnaeset metara ili više. Ima par krila i par nogu.

- Da li je napao ikoga?

- Ne, delovao je prilično nezainteresovan.

- Nema žrtava? To je neobično. Pa, iz onoga što ste mi rekli mogu da zaključujem par stvari. Prvo, ono što ste videli nije zmaj, nego vejvern, bliski srodnik zmaja. Drugo, vaše utvrđenje ima neverovatnu sreću. Da je htelo, stvorenje bi ga pretvorilo u prah i pepeo za par sekundi. Zbog toga moramo krenuti odmah posle doručka. Nadam se da ćete mi se pridružiti za stolom da bismo dalje razradili ovu temu.

- Biće mi čast. Hvala vam mnogo.

- Nemojte još da mi zahvaljujete. Ne dok ne rešimo ovu situaciju.

Nakon bogatog obroka i kratkih priprema pošli su na put.

- Želim vam prijatan put, gospodine.

- Hvala, Džeri. Čuvaj mi vilu.

Njihovi ati su jezdili preko dobro utabanih kamenih puteva i travnatih polja između prestonice i Grejtrihta. Približivši se zidinama čuli su se glasovi užurbanih stražara. Vojnik čije je lice odavalo neverovatnu disciplinu je dojavao i pozdravio putnike.

- Ovo je Oskar Raderford, iz prestonice. Naš mali problem spada u njegovu struku. Dajte mu sve što traži i slušajte njegove naredbe kao moje.

- Gde je zmaj zadnji put uočen?

- Blizu pećine pri vrhu planine, gospodine. To je bilo pre par dana. Moji ljudi I ja možemo da vas otpratimo.

- To neće biti potrebno, komandante. Poneo sam svog izviđača.

Iz torbe je izvadio pero, promrljao nekoliko reči i dunuo. Na ruci mu se u oblaku dima stvorio sivi soko.

- Izvidi planinu i vrati se što pre.

Ptica je kliknula potvrđno i odletela neverovatnom brzinom. Kada je spustio pogled, čarobnjak je primetio zabezenkute vojnike. Vojvoda se prvi oporavio.

- Šta zaboga čekate!? Pokažite čoveku njegovu sobu.

- Odmah, gospodine. Za mnom, molim vas.

Smestivši se u novu sobu, Raderford je odmah otvorio prozor da bi njegov pernati prijatelj mogao da uđe neometano.

- Gospodine, večera je spremna.

- Savršeno. Molim vas otpratite me do trpezarije, ovaj zamak je kao labyrin, a ne bismo želeli da nas vojvoda čeka.

Posle dvadeset pet hiljada (barem se tako činilo) skretanja i silazaka niz stepenice, konačno su došli do trpezarije. Bila je to velika i svečana prostorija, tavanice su bile više od hodnika, a u samoj sredini se nalazio dugačak sto, ukrašen stonjakom od čipke, srebrnim svećnjacima i relativno finim escajgom. Raderford je dobio mesto počasnog gosta, odmah pored vojvode, a hrana je postavljena ubrzano. Miris pečene svinjetine se širio kroz prostoriju. Raderford je već po mirisu mogao da zaključi da ni ovaj obrok neće biti kao majčina kuhinja, ili barem kao Džerijeva. S druge strane to nije bilo ništa novo. Gostovao je kod plemića, bogatih trgovaca, pa čak i kod kralja jednom, ali ničiji kuvar nije bio ni blizu. Kako god, to ga nije sprečilo da se najede do sitosti, ako ne zbog uživanja, onda iz učitosti. Bilo je nečega u vezi s vojvodom, nečega što je izazivalo poštovanje, što nije uočio pre toga. Nakon večere povukao se u sobu, gde ga je nestrpljivo čekao njegov soko. U očima su mu se ogledali ogorčenost i frustracija.

- Ma daj, ne gledaj me tako, moram i ja da jedem. Evo vidi, sačuvao sam ti malo.

Iz džepa je izvukao mali komad mesa (pre će biti mito) i bacio ptici. Izgleda da je to smanjilo gnev ptice. Nakon što je progutao svoju večeru, soko ja par puta zadovoljno kliknuo.

- A sada ozbiljno, šta si video?

Nakon detaljne analize sokolovih reči tj. kliktaja Raderford je otišao u krevet, svestan toga da će mu biti potrebna sva snaga sledećeg dana ako dođe do borbe.

Sutradan se probudio rano. Bio je tih da ne bi probudio nekoga, ali kad je otvorio vrata zatekao je stražara kako ga čeka. Ispada da su vojnici izuzetno disciplinovani. Pa, barem neće morati da čeka u tišini. Već su mogli započeti pripreme. Susrevši se sa vojvodom, zaputio se ka dvorištu zamka, gde su nestrpljivo čekali najbolji vojnici, već u punoj opremi, svaki sa svojim konjem. Da bi izbegli opasnost po

tvrđavu, poveli su mali broj vojnika. Oni bi bili pratnja Raderfordu i vojvodi uz neprohodnu planinu.

Vejvernova pećina se nalazila pri snežnoj granici planine. Srećom, bilo je proleće, pa sneg nije predstavljao dodatnu opasnost. Deo puta su mogli preći sa konjima, ali su ih uski prolazi i strme litice primorale da većinu puta pređu peške.

Pri ulazu u pećinu su se nalazile brojne kosti. Srećom nisu bile ljudske, već samo ostaci stoke iz obližnje šume. Tu je Raderford naredio vojvodi i njegovim vojnicima da ga čekaju. Nije im trebalo puno ubedivanja, ali nije mogao da ih krivi zbog toga. I on je sam bio pomašno uplašen.

Tiho je zakoračio u pećinu. Pogledom je prelazio unutrašnjost pećine, stalno tražeći stvorene. Nije očekivao da će pećina biti toliko prostrana. Ubrzo mu je strepnju razbio grub, dubok glas iz dubine mračne pećine.

- Nećeš naći ništa osim smrti u ovoj pećini, putniče.

- Zvučiš prilično siguran u to. Zašto se kriješ u mraku? Nemoj mi reći da me se plašiš.

Tamu je probio par svetlucavih, žutih očiju. Začula se potmula tutnjava koju je samo pojačavao echo u pećini i ubrzo se stvorene moglo videti u svojoj punoj veličini. Na licu čudovišta se ogledao mali osmeh.

- Ili si budala, ili stvarno želiš da umreš. Reci mi, zašto te ne bih odmah spalio?

- Možda zato što je ovo prvi put da ti se ovako nešto dešava. Zar ne želiš da znaš kuda ovakva jedinsvena prilika vodi?

- Srebrni jezik te neće spasti. Ali imaš moju pažnju. Govori pre nego što se predomislis.

To nije bio povoljan ishod. Ali mogao je da razradi strategiju kako da se razračuna s tom grdosijom.

- Voliš zagonetke, zar ne? Slušaj ovo:

„Uvek iste boje, veličina raznih,
sunce voli, od kiše se krije,
vezana je, a slobodno leti,
ljude plaši, a opasna nije.”

Dok je vejvern tražio odgovor, Raderford je razmišljao o svom sledećem potezu. Zašto je vejvern došao baš ovde? Zašto nije nikoga napao? Zbog povrede, možda? Svi ožiljci su delovali previše staro. Zbog jaja? Ne, definitivno nije ženka. Šta je to onda?

- Senka.

- Molim? A da, tačno.

- Vreme ti ističe. Nisi trebao da dođeš ovde.

Još jednom je bacio pogled na vejverna. Ovog puta mu se pogled zaustavio na crnoj tački na njegovom stomaku. Razrogačio je oči i samozadovoljno upitao:

- Šta je to?

- To nije tvoja briga.

- Naprotiv. Vidiš, ja sam doveden ovde da bih „rešio“ problem „zmajske prirode“. Očekivao sam da bi bilo prilično lako, ali onda sam čuo da niko nije ubijen.

- To će se uskoro promeniti sa tobom.

- Mislim da neće. Mislim da uopšte nisi došao ovde da ubiješ nekoga, već da sam umreš. Ogrebotine na ovoj pećini su stare, neke i po hiljadu godina. Ovo je gnezdo u kom si se rodio. Ono što mi smeta oko te priče je ta povreda. Očigledno nije mehanička, a nije ni bolest. Neko je bacio kletvu na tebe.

- To saznanje ne menja ništa. Ionako ćeš ga povesti sa sobom u grob.

Rekavši to, otvorio je usta iz kojih su počele da izlaze varnice. U zadnjem trenutku čarobnjak je podigao ruku i nesto prošaptao.

- Šta?

- Rekoh, šta ako bih mogao da poništим kletvu?

- To bi mogao da uradi samo izuzetno moćan čarobnjak. Ti mi ne možeš pomoći.

Upudio mu je dramatičan pogled.

- Kad bi pogledao šta ti je ispred nosa možda ne bi bio tako depresivan. Ipak sam ja jedini u zemlji sa tako jakom magijom. Moj uslov je da ostaviš ove ljude na miru i useliš se negde daleko od civilizacije, u neki davno zaboravljeni zamak ili pećinu.

- Možda ipak nisi budala. Dobro onda, pristajem.

Nakon nekoliko minuta Raderford je nonšalantno ištao iz pećine.

- Više nećete imati problema sa vejvernom.

Upravo tada je iz pećine kao strela izletoe vejvern, jezdeći takvom brzinom da je nestao iz vidokruga za samo nekoliko trenutaka.

- A sada, ser, hajde da porazgovaramo o mojoj plati.

Vuk Đorđević
III razred
JU SMŠ "Ivan Goran Kovačić"
Herceg Novi

ZMAJ – ENERGIJA KOJU OTKRIVAM U SEBI

Probudio sam se sa suvim grlom i glavom teškom kao kamen. Na kalendaru je još stajao februar. Ne znam zašto se stalno podsjećam na taj mjesec. Vjerovatno zato što još nijesam sebi oprostio zbog toga. Doručak koji sam spremio je bio neukusan kao i obično. Da je i imao ukus, ja ga ne bih osjetio. Već dugo ne osjećam životna zadovoljstva. S druge strane stola gledam praznu stolicu gdje je nekad sjedjela moja baba. Ah, kako je vrijeme prošlo. Isuviše brzo. Zračak sunca je kroz roletne padaо na saksiju s bujnom ljubičicom. Ona je bila jedina stvar koja me je održavala svako jutro, jedina živa boja u svijetu monotonije. Prije nego što sam izašao zalio sam cvijet.

Put za Beograd nije trajao predugo. Trideset minuta autobusom i pet minuta pješice do fakulteta. Upisao sam fakultet u nadi da će moći da spasim svoju porodicu od materijalne propasti, ali me ta ideja nije daleko dovela. Moja polazna autobuska stanica je bila i prva za sam autobus, tako da uspijem da izbjegnem gužvu koju tako mrzim. Sa mnom su bila još dva studenta i jedan krežubi siromašni čovjek, gradska legenda na neki način, koji se snima kamerom i pokazuje svijetu koliko je jadan. Da li su ga uzdigli na taj nivo iz sažaljenja ili radi pukog ismijavanja teško je reći. U današnjem društvu čovjek ne može biti apsolutno siguran ni u šta.

Autobus je prolazio kroz ruralni dio grada. To je predivni reljef koji uliva nadu u srce, naročito danima kada je obasjan zlatnim suncem. Ovaj dan je bio naopak. Pored oblaka, u vazduhu se osjećala bezmjerna težina. Osjećao sam se kao da su mi svi grijesi pritiskali pluća. Jedva sam disao. Autobus je najednom zastao. Pogledao sam

putnike, izgledali su zbumjeno. Vrata su se otvorila. Što je slijedilo, bila je noćna mora.

Kada sam pokušao da spustim nogu, ona je samo propala. Kao da je ambis bio ispod mene, a ne zemlja. Padao sam, a za mnom je svijet nestajao. Sve boje su se pretapale u bijelo, pa crno. Ispred mene su bile slike mog djetinjstva, moje porodice, majke, oca, babe, djeda, brata. *Zašto ih sada vidim*, zapitao sam se, ali je pitanje ubrzo nestalo iz moje glave. Ponovo sam prolazio kroz život. Brat odlazi na studije. Baba umire. Djed se ponovo opija. Majka plače. Otac... Brat. Baba. Djed. Majka. Ja.

Kako se zovem? I dalje ne mogu da se sjetim. Osjećam se kao da sam prazan, da u mom tijelu nešto nedostaje, duša ili nešto slično, a ne znam ni da li sam se ikada drugačije i osjećao. Nešto užasno sam uradio, u to sam siguran.

To je bilo sve što se desilo prije nego što sam se probudio ovdje, u ovom rogobatnom, ali na neki način elegantnom, ručno izrađenom drvenom krevetu. Napokon mi se povratio osjećaj u tijelu, glavobolja od prije nestala. Počinjem da sagledavam prostoriju u kojoj se nalazim. Izgleda jako staromodno, drveni zidovi, špicasti krov, kao koliba iz nekog planinskog predjela. Na zidu pored mene je okačen svjećnjak. U centru kolibe nalazi se ognjište iznad kojeg je dimnjak.
Kako sam dospio ovdje?

Stara vrata se otvorile uz škripu. U sobu uđe pokisli čovjek sa zelenom jaknom i izbljedjelim pantalonama. Napolju je padala kiša, tek sam sada shvatio. U rukama je nosio drva za potpalu.

„Vidim da si se probudio“, reče on umirujućim glasom.

Ubacivao je drvo u ognjište jedan po jedan komad. Očigledno je ova koliba bila njegova. S mnogo pažnje je rukovao ognjištem, raspirujući vatru uz mnogo brige da slučajno koji žar ne padne na pod kolibe.

„Nije svakog dana da pronađem mladića kako leži licem u travi. Mislio sam da si samo još jedna žrtva, ali ti si živ i zdrav.“

Ubacivši posljednju cjepanicu, okreće se prema meni i počne da korača smirenim korakom.

„Ne pričaš puno, a? Ili si još uvijek u šoku, šta god ti se desilo?“ - reče pa napravi još nekoliko koraka.

„Reci mi odakle si, kako se zoveš?“

Sada je bio direktno iznad mene. Gledali smo se oči u oči i tada sam prvi put vidiо njegovo lice. Bio je stariji čovjek sijede kose i brađe, plavih očiju i rumenih obraza. Njegova pojавa ulivala mi je hrabrost i za trenutak sam se osjećao kao da se praznina u meni ispunila.

„Iz Crne Gore sam. Što se tiče toga kako se zovem, nažalost vam ne mogu reći, jer ni ja sam ne znam. Sjećam se da sam bio u autobusu i prolazio kroz Veliki Mokri Lug prije nego što sam nekako dospio ovdje.“

„Još jedan je pod uticajem“, promrmlja on u sebi.

„Uticajem? Ne, ne, shvatili ste pogrešno, nijesam nikada ni probao drogu, čak ni kad su mi je nudili, a i ne pijem, čak ni kada je nekome rođendan“, hitro odgovorih.

Starac me pogleda poprijeko pa reče: „Dečko, ti si pod uticajem Zmajevog otrova. To je jedino objašnjenje zašto si završio na tako za bačenom mjestu i zašto sad bunciš. U Malfurovu šumu samo završe oni koje je zadesila takva sudbina.“

„Mal-kojoj šumi?“, odgovorih zbumjeno. Koliko god sam se pokušavao sjetiti, nijesam uspio.

„Vidim da si i dalje zbumjen. Nalazimo se u kraljevini Tirijon. Posljednjih sto godina vodimo rat sa zmajevima. Oni su grozna bića, uništavali su naša sela, gradove, spaljivali na hiljade ljudi. Iako smo samo sićušni ljudi naspram tih ogromnih stvorenja, odnijećemo pobjedu. Samo je još jedan zmaj ostao i njegova smrt bi značila našu pobjedu. Ova šuma je mjesto njegovog stanovanja i ja sam jedan od rijetkih stanovnika koji odolijeva njegovom bijesu“, završi istim tonom u glasu kojim je i počeo.

Sve mi je zvučalo kao besmislica. Kakav zmaj? Kakva kraljevina Tirijon. Trebao mi je svjež vazduh. Iako me je starac pokušao zau staviti, ustao sam iz kreveta i krenuo prema vratima. Izašavši napolje shvatio sam. Nebo je izgledalo drugačije. Iako je pljuštala kiša, video sam. Sunce je drugačije izgledalo iza oblaka. Drveće je bilo gigantsko, pri pogledu nagore nijesu se vidjeli vrhovi. Ovo nije više Beograd.

Osjećao sam nešto da gori u meni. Nijesam znao ni kako se zovem, ni gdje se nalazim. Htio sam da pobegnem od svega, pa sam počeo da trčim. Trčao sam ne znam ni sam koliko dugo kroz kišu i kroz blato. Osjetio sam da gubim dah, ali sam i dalje nastavio.

Kiša je stala. Kroz stabla, nazirala se čistina. To je bila livada ni nalik na bilo što do sada viđeno. Trava je bila najtamnije nijanse, više crne nego zelene boje. Osjećao sam se beznadežno. Legao sam na travu i zagledao se u sivo nebo. Sve je ponovo bilo sivo, monotono, kao jutro kad sam se probudio. Možda sam već i mrtav, ko će znati. Možda je ovo mjesto samo pojava pakla, gdje će vječno biti mučen dok ne zaboravim da sam ikada i bio čovjek.

„Napokon sam te stigao“, reče glas iz šume.

To je bio starac od maloprije. Kako me je stigao, nije mi jasno, ali me više nije ni bilo briga.

„Slušaj, možda sam trebao biti iskren s tobom od početka. Nijesi ti ni pod kakvim uticajem zmajevog otrova, niti si umro. Istina je da si u drugom svijetu, svijetu koji je drugačiji od tvog. Zašto si ovdje, objasniču ti“, reče staloženo.

Nijesam ga mogao slušati. Mislio sam samo na jedno: „Zašto sam ovdje? Sigurno nijesam ovdje radi neke nagrade. U životu sam pogriješio u svemu u čemu sam mogao pogriješiti.“

„Vidio sam tvoja sjećanja. Sjećaš li se? I ti si ih ponovo preživio sa mnom. Tvoja majka, baba, djed, brat koji je otisao na studije. Vidio sam sve. Upravo zato što si prošao kroz sve to, sada si ovdje.“

„Zašto? Što sam dopustio svima da umru? Što nijesam ništa preduzeo kad mi se majka razboljela nakon što su baba i djed umrli? Što moj brat nije godinama sa mnom pričao?“

„Nijesi ti kriv.“

Zajecah. Sjetiti se svega je bilo previše za mene. Sav moj život satkan od grešaka.

„Ništa nema više boje u mom životu. Otac me je napustio, ostavio stan meni da ne propadne dok on pronalazi novi život za sebe.“

„Sjeti se ljubičice. Zar nema stvari koje te još održavaju u životu, zašto i dalje ideš na fakultet, i dalje živiš?“

Ovo je bila istina. Možda i jesam još uvijek imao neki plamičak nade u sebi, ali svakim danom se plamen sve više gasio. Ne mogu na kraju ništa da uradim.

„Znam šta misliš. Ti nijesi ništa pogriješio. Bio si pored svoje potrodice kad im je bilo najteže, dok su drugi odlazili. Njihova sudbina

je bila takva, da nije bilo tebe doživjeli bi je u znatno većem bolu. Ti si heroj, čistog srca, upravo zato što si prebrodio toliki bol, i ja sam te prepoznao kao takvog“, završi i poče da hoda prema sredini livade.

Stari čovjek pretvori se u loptu energije, obasjavši cijelu livadu. Nekada siva trava sada je vratila boju. Na nebu više nije bilo oblaka. Vidio sam plavetnilo koje je bilo toliko divno da su mi potekle suze. Ponovo sam video svijet očima od nekada davno. Ponovo je svijet poprimio živost koja je uništila monotoniju. Praznina se ispunila. Moje ime više nije bilo bitno. Lopta energije se proširi. Sada je bila veličine autobusa. Svjetlo se polako počinje gasiti i iz njega nastade nešto veličanstveno.

Zmaj. To je bio pravi zmaj. Upravo onakav kakvog sam ga uvi-jek zamišljao, s purpurnim krljuštim, s dva široka krila spuštena na leđima i jugačkim repom koji zrači snagom; tamo je ležao u svojoj divoti. Okrenuo je glavu prema meni i pogledao me plavim očima. Gledao mi je kroz dušu, znao sam ovaj osjećaj od prije.

„Znam ko si ti. Znači da nije bilo tačno ono što si pričao o zma-jevima?“

„Iz perspektive jednog starca, bilo je tačno. Istina je da su ljudi napali nas. Iz svojih međusobnih krvavih ratova obje strane su izla-zile kao gubitničke. Ljudi nijesu mogli da zaustave svoj ratoborni na-gon, pa su se okrenuli na nas. I ti si čovjek, pa je i u tvom svijetu isto. Vidio sam to iz tvojih sjećanja. Tamo nema zmajeva, pa ljudi dižu ruku na sebe i na svoje bližnje, pa ponovo ispaštaju i jedni i drugi.“

„Zar me ne prezireš? Zašto si me spasio?“, upitah.

„Zato što i dalje imam nade, to je sve. Koliko god razmišljao, ne mogu pronaći razlog zašto bi ljudi zaslužili da opstanu, ali pretvara-njem da sam jedan od njih, shvatio sam da posjeduju dušu. Nešto što se ne može objasniti, što je suština samog života. Ti si došao ovdje jer sam te ja doveo. Izabrao sam te, kao najspasobniju osobu, koja će nositi moju volju.“

Zastadoh. Nijesam znao kako da odgovorim na ovo. *Ja? Zar sam toliko bitan?* Možda sam za ovaj trenutak i živio do sada? Kako god bilo, bio sam spreman, ma što god me je čekalo. U meni se razbuktao plamen.

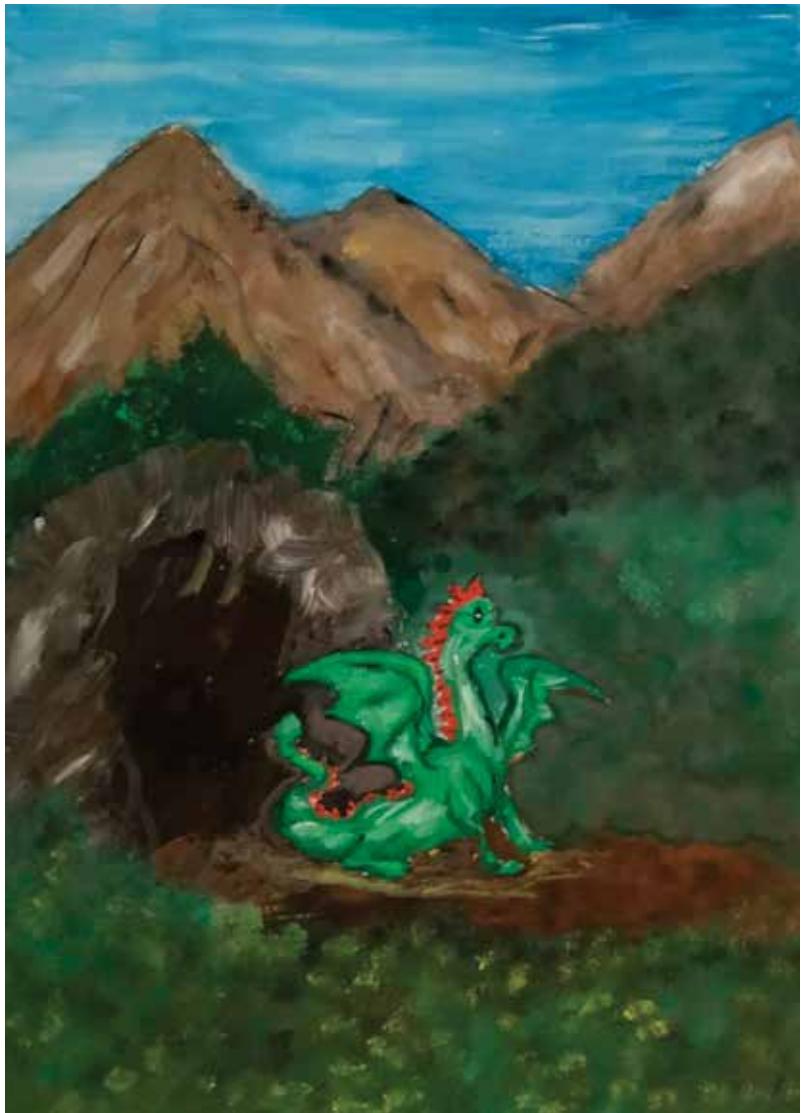
Od Zmaja ponovo nastade lopta energije. Išla je prema meni. Osjećao sam čistu energiju koja zrači. To se ne može opisati. Kada se sjedinila sa mnom, vratio sam se u ambis. Smatrao sam ga groznom morom, ali ponovnim vraćanjem kroz sopstveni život shvatio sam da je vrijedno živjeti, makar za one koji su umrli.

Crno se prelivalo u bijelo i sve više sam osjećao toplinu vazduha na obrazima. Čuh pozнати glas:

„Prenio sam ti svu moju volju, ti više nikada nećeš posustajati. Na tebi leži sudbina ove planete, zato budi hrabar, Đorđe!“

„Da, zvao sam se Đorđe...“

Probudih se u autobusu. Prvo sam se uspaničio, ali sam shvatio da je ostala još jedna do moje posljednje stанице. *Da li sam sanjao nešto?* Vani je sijalo sunce. Ponavlјajući ispitni materijal, izašao sam iz au-tobusa. Krenuo sam prema fakultetu spreman da promijenim svijet.

Luka Tapušković

II razred

JU Škola za srednje i više
stručno obrazovanje "Sergije Stanić"
Podgorica

POSLJEDNJI DAH SARAGORA

Bilo je to prije mnogo vjekova, na samom početku uzdizanja Manrosa. Kralj Alarik je stvorio veliki grad u kojem bi živjeli slobodni ljudi i svi oni koji će GA proširivati u narednim vjekovima. Grad opasan visokim zidinama od bijelog mermera, koje su služile da ga zaštite od zla. Unutar zidina su se protezale uske ulice na čijim su se obodima nalazile tržnice, na kojima su seljaci iz okolnih krajeva prodavali voće, povrće, razne đakonije, među kojima je najtraženiji bio dongolski med, najukusniji med u čitavom Aslandskanu. Kuće unutar grada su izgledale kao da su tu od postanka svijeta, izgrađene od čvrstog kamena s plavim krovovima. Na ulicama je uvijek bilo gužve, preko dana su tržnice bile pune, a noću se čula muzika i žamor ljudi koji su se veselili bez ikakvog posebnog razloga. Jednostavno su voljeli to. Djeca bi se igrala raznih igara, a tačno u ponoć bi bio ispaljen vatromet u obliku Feniksa, simbola Dongola.

Međutim, kralj Alarik je strahovao za bezbjednost stanovnika grada. Njegove slutnje su imale opravdanje, jer je iza zidina vladaла opasnost zvana Saragor. Bio je to ogromni, strašni zmaj, crn kao tama, a opasan kao smrt. Oči su mu bile crvene, duboke kao ponor. Spaljivaо bi obližnje njive izvan zidina svojom vatrom, a vatra je bila toliko jaka da bi od njegovog zadaha čovjek mogao da umre. To ogromno crno stvorenje izazivalo je kod onoga ko ga vidi iskonski strah, a njegovo ime je u manroskom jeziku značilo „crna krila“. Saragor je sve više prijetio da će napasti Dongol, tako da je kralj Alarik odlučio da reaguje.

Na par dana puta od Dongola nalazilo se selo zvano Gringoln. Selo je bilo poznato po narodu zvanom Bengrueli. Bili su to ljudi potpuno drugačiji od ostalih. Oni su živjeli za avanturu i često su išli u ratove i pustolovine. Ničega se nijesu plašili, pa čak ni same smrti. Kako su dani prolazili, kralj Alarik se sve više približavao Gringolnu sa svojom pratnjom sastavljenom od šest vitezova koji su ga čuvali od razbojnika tokom puta. Znali su da se približavaju Gringolnu po tome što su zelene pašnjake i okolnu šumu vrlo brzo zamijenile njive bogate raznim povrćem. Na njivama su kopali starci, a pomagali im unuci i unuke. Kako je kočija prolazila putem tako su se radnici na njivi okretali za kočijom. Ni malo im nije bilo milo što vide kočiju i pratnju, a još više sui h plašili šljemovi u obliku Feniksove glave. Stanovnici Gringolna su prezirali kralja Alarika, zbog jednog događaja iz prošlosti.

Jedan od radnika na njivi nešto došapnu djetetu pokraj sebe, a dječak kad začu riječi, odmah potrča.

- Dijete je potrčalo ka selu, veličanstvo. Vjerovatno će željeti da nas dočekaju na nož, - rekao je Dominik, jedan od vitezova.

- Dobro je, pa mi nijesmo došli da bismo ratovali. Ova ponuda bi mogla da ih interesuje, - reče kralj Alarik.

Ubrzo su došli na sam ulaz u Gringoln. Kuće u tom selu su izgrađene od drveta, a krovovi pokriveni platnom, koje je bilo nepromociivo. Put je bio blatnjav, a sa svih strana su se nalazili stanovnici sela koji su se pomicali kako je kraljeva pratnja prolazila. Sa svih strana je dopirao nepodnošljivi smrad od životinja i razne živine, zbog čega su stanovnici Dongola Bengruelle nazivali prljavcima. Kada su došli u samo središte sela, žamor ljudi koji su tračarili je zamijenila tišina. Kraljeva pratnja se zaustavila i vrlo brzo su bili okruženi ljudima koji su držali štitove i mačeve, a neki čak i koplja. Po njihovim izrazima lica se moglo zaključiti da kralj Alarik nije dobrodošao sa svojom pratnjom u Gringoln.

Kralj je sjedio u kočiji kada im je prišao jedan niži čovjek, svijetle brade. Htio je još da se približi, ali je Dominik izvukao mač i uperio ga ka njemu.

- Dijete, pobogu! Razmišljaj glavom, ne mačem. I pusti ga da dođe, - reče kralj.

Dominik nevoljno vrati mač u korice. Prišavši mu, čovjek reče:

- Dobrodošli u Gringoln. Lord Džerald vas očekuje, - te dodade - Pratite me, odvešću vas!

Kralj Alarik podje za njim, a kada su i vitezovi to učinili, zaustavi ih i reče:

- Ostanite tu gdje ste, neka samo Dominik podje sa mnom!

- Biće kako vi kažete, veličanstvo! - povikaše ostali vitezovi.

Kralj Alarik i Dominik su tako pratili bradatog čovjeka. Sporedne ulice su bile blatnjave i po putu su se nalazile malobrojne lokve.

- Kako se zoveš? - upitao je kralj Alarik.

- Kruel, ja sam desna ruka lorda Džeralda - rekao je.

- Oprostite ako je naša posjeta uznenirila Gringoln - reče kralj Alarik, ali ga Kruel prekide.

- Molim vas, i mi i vi dobro znamo zašto ste ovdje.

Razgovor se završi i vrlo brzo ih je Kruel doveo ispred kuće ozidane crvenom opekom- Za razliku od ostalih, ova je imala drveni krov. To je bez sumnje bila kuća Lorda Džeralda.

- Ovdje vas napuštам. Srećno. Posljednjih dana je lord Džerald neraspoložen reče Kruel te nestade u vidu magle.

Kralj Alarik i Dominik su stajali ispred vrata ogromne kuće i čutali su neko vrijeme. Jedini zvuk koji se čuo je šuštanje vjetra i lišća kako se kotrlja po zemlji. Neugodnu tišinu je prekinuo Dominik - Vrijeme je, veličanstvo!

Kralj Alarik se složio i na njegovo odobrenje Dominik pokuca na vrata. S druge strane nije bilo nikakvog odgovora. Ponovo pokuca, ali i dalje nije bilo odgovora.

- Veličanstvo, da razbijem vrata? - upitao je.

- Ovdje nijesmo dobrodošli. Bilo kakav incident bi nam stvorio problem - odgovori kralj.

Umjesto da razbije vrata, Dominik po treći put pokuca i ovoga puta se sa druge strane čulo jedno kratko: - Naprijed!

Kralj Alarik polako, s oprezom otvori vrata. Nije bilo razloga za brigu. U stolici koja se nalazila kraj kamina zatekoše prosijedog čovjeka s bradom dugačkom kao sodbina. Bio je to nesumnjivo lord Džerald, gospodar Gringolna. Od kada ga je kralj Alarik posljednji put video mnogo se promijenio i gotovo da od dobrog starog ratobornog

Bengruela nije ostalo ništa. Sva njegova snaga je iščezla, a dokaz za to bio je tanki drveni štap koji je držao u krilu. Pokušao je da se osloni na štap i da ustane, ali nije uspio.

- Ne moraš zbog nas ustajati - reče kralj Alarik.

- Nijesam htio da ustanem zbog tebe, već da bih nahrario Stjarta. Stjui, dođi! - povika lord Džerald kada se odjednom stvori sivodlaki mačak. Skoči mu u krilo i komforno se ušuška. Njegovo predeanje je umirivalo Džerala.

- Sigurno znaš razlog našeg dolaska - pretpostavio je kralj Alarik.

- Naravno da znam, ali ne vidim kako bih vam, gospodo, tu pomogao - odgovorio je lord Džerald, s blagim osmijehom na licu.

- Džeralde, ovo je problem koji bi se mogao prenijeti i na tvoje selo. I za tebe i za mene je bolje da ga što prije riješimo - reče kralj.

- Da, ali si zaboravio što si nam učinio. Uništio si naše selo, obezvrijedio si ga tako da smo sve počeli ispočetka. Neke stvari ne treba da zaboraviš - povika lord Džerald, tako jako da je njegov glas odjekivao u prostoriji.

- Nijesam to zaboravio i nikada neću. Bilo je to prije petnaest godina, kada sam tek došao na prijesto. Bio sam mlad, neiskusan, donosio sam pogrešne odluke, a to je bila najgora od svih.

- Pa tek nakon petnaest godina dolaziš i tražiš moju pomoć. Kako si se uopšte usudio da zakoračiš u Gringoln?! - povika lord Džerald - A sada bih te zamolio da odeš odavde, nijesi dobrodošao!

Lord Džerald je uspio da ustane i sa štapom je otisao ka vratima. Kralj Alarik ga je posmatrao i iznenada povika - Misli na svog sina i na Gringoln!

Džerald stade u mjestu i nakon par momenata se okrenuo. Htio je nešto da kaže, ali je oklijevao. Nekako je skupio snagu. - Prije mnogo godina sam pokušao da ga ubijem, bio sam tako blizu. Posljednji zmaj u Aslandskanu, možeš li da vjeruješ. Moje vrijeme je prošlo i zato će svom sinu prepustiti da ispiše novu stranu istorije. Zatim je povikao - Ragnare, dolazi ovamo!

Idućeg momenta je u prostoriju ušao plavokosi momak od nekih šesnaest godina. Bio je mlad, ali vrlo snažan i spremjan za borbu sa Saragorom.

- Da, oče? - upitao je.

- Kralj Alarik bi želio da ti da ponudu.

Kralj je pogledao Ragnara, a zatim rekao: - Mlad si momak i razumjeću ako me odbiješ. Našem gradu već duže vrijeme prijeti zmaj, najopasniji zmaj u čitavom Aslandskanu. Tvoj otac je prije mnogo godina pokušao da ga ubije, ali mu nije bilo suđeno. Sada imaš priliku da uđeš u istoriju i ubiješ posljednjeg zmaja. Zato te molim u ime Dongola i Manrosa da nas spasiš propasti. Obećavam ti zlato, slavu i titulu viteza Dongola!

Iznenada, Ragnarov izraz lica pređe u ljutit. Suzdržavao se da ne progovori, ali nije uspio: - Draža bi mi bila svinjska baljega i bijeda, nego vaše zlato i titula viteza! Ne želim da ukaljam obraz svoje porodice i čitavog Gringolna.

Dominik se osjeti uvrijedjenim, pa izvuče mač povikavši: - Kako se usuđuješ da vrijeđaš kralja?! - ali ga kralj Alarik zaustavi.

- Dijete, sjeti se što sam ti rekao!

Dominik nevoljno vrati mač u korice i reče: - Momče, skrati jezik.

- Ti skrati mač, jer ga očigledno nijesi dostojan! - odgovori mladić.

Kralj Alarik je prišao Ragnaru: - Razumijem tvoj bijes momče, ali molim te da nas spasiš smrti. Što želiš, možeš da dobiješ bilo šta!

- Moja jedina želja je da vratim ugled i slavu Gringolna koja ga je nekad obasjavala. Želim da ponovo uzdignem Gringoln! - rekao je Ragnar.

- Ako je to ono što želiš, biće tako - Gringoln će ponovo biti velik!

Nakon toga su isplanirali sve za veliku borbu sa zmajem, najveću u istoriji Aslandskana, možda i čovječanstva. Pred odlazak iz Gringolna je lord Džerald prišao svom sinu Ragnaru da se pozdravi.

- Sine, znao sam još kad si se rodio da ćeš biti veliki, da ćeš galopirati ovim svijetom. Želim ti sreću i zapamti, sa štitom ili na njemu - rekao je lord Džerald.

Ragnarove oči su bile pune suza i jedva se suzdržavao a da ne zaplače. Okrenuo se da ga otac ne bi video kako plače, bilo ga je sramota svojih suza. Kada se isplakao okrenuo se i zagrljio svog oca čvrsto i otisao bez pozdrava. Džeraldu je zatim prišao kralj Alarik i rekao mu: - Tvoj sin će se vratiti živ, budi siguran u to!

- Ne moraš mi to govorit, jer i sam znam - odgovori mu lord Džerald.

Kralj Alarik i Ragnar s pratinjom napustiše Gringoln. Bio je to posljednji put da je kralj Alarik došao, ali нико то nije ni slatio.

Dani su prolazili. Približavali su se Dongolu sve više i više, sve dok nije bio uočljiv iz daljine. Tada su znali da ih čeka otrilike još pola dana jahanja. Ali, nešto nije bilo u redu. Grad je bio okružen šumom, tako da okolna sela i njive nijesu bili uočljivi. Ali iz šume se jasno vidi dim, crn kao mastilo sipe. Čim je kralj Alarik uočio dim naredio je da se zaustave. Nikome nije bilo jasno zašto je naredio da se stane, jer nikو nije vido dim kako dopire iz pravca šume koja okružuje Dongol. Tek kada im je kralj Alarik objasnio razlog zašto su stali odmah su pogledali u pravcu grada. Svi su ostali u šoku i nevjericu, ali nikо kao sam lord. Strahovao je za građane Dongola, ali nije želio da misli da su svi mrtvi.

- Što ćemo učiniti? Kada stignemo biće prekasno - rekao je Dominik.

- Ništa još nije izgubljeno, reče kralj. - Kada nas je više sporije putujemo. Najbolje bi bilo da se podijelimo. Ragnar, ti i ja ćemo krenuti u jednom, a ostali u drugom pravcu. Tako je sigurnije.

Nijesu se ni pozdravili, a već su krenuli. Brzim galopom su se ponadali da će stići i spasiti Dongol. Nakon nekog vremena su uočili sela u neposrednoj blizini. Miris dima je dopirao iz tog pravca i jasno su se mogle primjetiti kuće i kolibe u plamenu.

Seljani su trčali na sve strane i pokušavali da se sakriju od zmaja, Saragora. Bio je još strašniji nego što je Ragnar zamišljao da može biti. Bio je crn kao tama, a njegove crvene oči rubin boje, duboke kao ponor. Te oči su kod onoga ko bi ih pogledao ulijevale strah u kostima.

Zmaj je spaljivao sve pred sobom i izgledalo je da je sve izgubljeno. Ali Ragnar nije isto mislio. Sišao je s konja i pokušao da mu se približi. Kada ga zmaj primijeti ispusti krik. Istog trenutka poče da bljuje vatru u njegovom pravcu. Ragnar je uspio da se zaštiti štitom i krenuo je naprijed, ne mareći šta bi se moglo desiti. Štit se brzo usisao i bio je toliko vruć da je Ragnara počela da peče ruka. Ispuštao je

mučne krike, ali nije odustajao. Kada je zmaj prestao da bljuje vatru, iskoristio je momenat i potrčao ka njemu. Zadao mu je udarac mačem, kada je zmaj ispustio neartikulisan krik. Počeo je oko sebe da bljuje vatru dok je Ragnar pokušavao da se spasi. Kada se izmakao ponovo je potrčao ka zmagu i zadao mu još jači udarac. Tada je zmaj zamahao svojim repom, ali ga je Ragnar izbjegao. Drugi udarac nije uspio da izbjegne i Ragnar poletje ka zidu jedne od kuća i izgubi svijest. Ispred njega je bio samo mrak i tišina.

- Dominiče, Ragnar umire, požuri! - čuo se glas kralja Alarika u pozadini.

- Ragnare! - ponavlja se glas.

Pokušavao je da se probudi, ali nije uspijevao, kao da nije imao snage. Odjednom se probudio kada je dobio šamar. Ispred njega je stajao kralj Alarik koji je pokušavao da ga podigne. U pozadini je ugledao zmaja koji im se približavao. Kada se Ragnar podigao povikao je: - Pazite, Saragor!!

Bilo je prekasno jer je zmaj počeo da bljuje vatru. Kralj Alarik odgurnu Ragnaru u stranu, ali sebe nije uspio da spasi.

- Neee! - vikao je Ragnar.

Kralj Alarik je u žaru plamena ispuštao bolne krike sve dok nije utihnuo i pao na zemlju. Zmaj se zatim okrenuo ka Ragnaru koji istog momenta potrča. Uspio je da uzme štit i da se spasi sigurne smrti. Na drugoj strani ugleda mač i potrča ka njemu. Baš kada se zmaj spremao da ponovo izblijuje vatru ka Ragnaru, on je uradio kolut i ponovo izbjegao plamen. Uzeo je mač u ruke, kada je primijetio da zmaj počinje da ispušta krike. Bio je to Dominik koji je zadavao bolne udarce zmagu držeći se za ruku.

- Ragnare, sada je momenat! - povikao je Dominik.

I stvarno je bio. Ragnar je iskoristio to što mu Dominik zadaje udarce i potrčao ka zmagu. Skočio mu je na rep i pokušao da mu se popne na leđa. Primijetio je da Dominika snaga izdaje i da će morati brzo da reaguje. Kada je uspio da se popne na njegova leđa potrčao je ka glavi. Naciljao je mač i snažno uboo zmagu, koji ispusti najglasniji krik koji je jedan zmaj mogao da ispusti. Zatim ga je uboo još jednom, pa još jednom i još jednom. Nastavio je da ga ubada svojim mačem sve dok zmaj nije pao na zemlju. Niko od prisutnih nije mogao

da vjeruje da je Saragor ubijen. Svi su zaklktali od veselja. Svi, osim Ragnara i Dominika. Bili su srečni, ali u isto vrijeme i tužni, jer kralj Alarik nije uspio da preživi.

Iznenada se začulo dozivanje: - Ragnare, Dominiče!

Okrenuli su se u pravcu kralja Alarika koji je bespomoćno ležao na zemlji i dozivao ih. Ragnar i Dominik potračaše ka njemu.

- Veličanstvo, živi ste - rekao je Dominik.

- Nemoj da te zavarava to što sam živ, dijete - odgovorio je kralj Alarik.

- Uskoro stiže pomoć iz Dongola, morate ostati živi, veličanstvo - rekao je Dominik, nakon čega se u blizini začuo galop konja.

Bile su to trupe koje su došle u pomoć, ali prekasno. Kralj Alarik je sve više i više gubio snagu, i samo je bilo pitanje vremena kada će umrijeti. Počeo je da iskašjava krv crnu kao čad.

- Veličanstvo - zausti Dominik, ali ga kralj prekide.

- Konačno mogu da se odmorim. Bilo je zaista teško biti gospodar Dongola, moćnog Dongola. Čeka me moja Klara, konačno ćemo biti zajedno, ah!

- Ne pričajte tako veličanstvo, uskoro stiže pomoć - reče vitez.

- Ja umirem, ali Dongol ne smije propasti. Zapamtite to. Kraljevstvo ostavljam svom sinovcu, ser Darsiju Barnetu, imam veliko povjerenje u njega, ahhh!

Nakon tih riječi je sklopio oči. Dominik se prekrsti: - Počivajte u miru, veličanstvo!

Ragnar je stajao kraj tijela kralja Alarika. Bilo je sprženo od zmajeve vatre, a to je bila najbolnija smrt. I on se prekrstio, a zatim otišao ka svom konju. Kad je stigao do konja, prekinuo ga je Dominikov glas: - Gdje si krenuo?!

- Završio sam svoj posao ovdje. Vrijeme je da se vratim kući.

- Dongol i kraljevstvo Manrosa će ti vječito ostati dužni za ovo što si učinio za nas.

- Zahvaljujem na časti, želim ti sreću - rekao je i sjeo je na svog konja, a zatim odjahao kada mu je Dominik dovikao: - Srećemo se uskoro ponovo!

- Ne sumnjam u to! – odgovorio je.

Sunce je počelo da zalazi iza brda kada se od Ragnarovog konja u daljini mogla vidjeti samo crna tačka. S krajem dana je došao i kraj kralja Alarika, gospodara juga koji je časno umro. O njegovoj i Ragnarovoj hrabrosti će biti ispjevane mnoge pjesme. Duž čitavog Aslandskega prepričavaće se o njihovoj borbi sa Saragorom, posljednjim zmajem, naročito o tome kako je završena jedna era i započeta nova, era nakon zmajeva.

Maja Čatović
II razred
JU Gimnazija Kotor
Kotor

MOJ LEO

Zovem se Hugo. Živim sa porodicom, ali nemam mnogo prijatelja. Imam krupne oči, krila i krljušt. Moja braća i sestre nemaju krljušt. Oni imaju perje i kljun. Mama kaže da je to zato što sam poseban. Ponekad kada sam nervozan i lut osjećam toliku toplinu u sebi, kao da je tu neki vulkan koji samo čeka da eksplodira. Volim da se igram i letim, ali najviše od svega volim da istražujem nova mesta. To uglavnom radim u tajnosti jer se mama ne bi složila s tim. Ona ne voli kada idem daleko od kuće. Vjerovatno brine da će mi se nešto desiti, kao i svaka druga mama... pretpostavljam. Ali možda je više zabrinuta zbog toga šta bih mogao otkriti....

Jednog dana igrali smo se kao i obično u našem gnijezdu, ali ispala nam je lopta. Otkotrljala se niz drvo i otišla daleko. Uvijek sam ja išao po loptu, bio sam najveći i najbrži, pa mi to nije bio problem. Sletio sam dolje i krenuo ka lopti, međutim nijesam je vidi. Zašao sam u dubinu šume, ali je i dalje nije bilo. U daljini začuo sam šum. Nešto je definitivno bilo tamo. Bio sam prilično hrabar i otišao da vidim što je. Kako sam se približavao začuo sam plač. Razgrnuo sam žbunje. Ono što sam vidi bio je strašno. To je bilo dijete. Pravo pravcato dijete. Mislio sam da je to samo izmišljotina koju nam pričaju kao priče za laku noć. Do sada sam jedino vidi odrasle ljude, ali ono je bilo tako sićušno. Imalo je male oči, male ruke, male noge. Gledalo me zaprpašeno. Jedva je uspjelo da izusti sasvim tiho: "Zmaj!"

Nijesam znao šta mu to znači. Svi znaju da su zmajevi sigurno izmišljeni, ali zbunjivalo me je to što sam do prije minut isto mislio i za djecu. Uzeo sam to dijete u naručje i rekao:

“Cao, ja sam Hugo!”.

Pogledalo me je i reklo uplašeno: "Ja sam Leo."

Pitao sam ga što radi ovdje. Rekao je da je izgubljen i da ne može da nađe roditelje. Odmah sam znao što treba da uradim. Odnio sam ga do našeg gniazda i pokazao ga mami. Svi osim mene su ga se plašili. Nijesam video razlog za to. Bio je toliko bezbržan i mali da sam bio gotovo siguran da nikada nikome ne bi naudio, iako sam ga tek sada upoznao.

Vidjevši da se mami neće promijeniti mišljenje, odveo sam ga sa mnom u šetnju. Pitao sam ga malo o njegovom životu. Rekao mi je da je posljednje čega se sjeća bio odlazak na safari s roditeljima. Od tada mu je sve nepoznato. Rekao sam mu da se ne brine, iako sam i ja bio pomalo zabrinut, da budem iskren.

"Gladan sam" - reče Leo.

"A šta uopšte vi djeca jedete?" - upitao sam ga.

"Jede mi se riba" - odvrati on.

"U redu".

Stavih ga na leđa i odletjesmo do najbliže rijeke kako bih mu nabavio neku ribu. Leo je bio toliko srećan. Imao je osmijeh od uha do uha, očito nije nikada letio. U tom trenutku srce mi je bilo ispunjeno radošću. Koliko je samo lijep osjećaj kada usrećujete nekoga. Stigli smo do rijeke. Leo me upitao kako ćemo upecati ribu kada nemamo štap. Uopšte mi nije bilo jasno kakav nam štap treba. Uzeo sam ribu kandžom, što je u potpunosti iznenadilo Lea. Pojeo je ribu i zaspao.

Jadničak, mora da je dugo lutao prije nego što sam ga našao. Na rednog dana opet sam ga odveo kod moje porodice. Objasnio sam im da je bezopasan. Led je probila moja sestra, Mimi, koja ga je prva pomazila. Od tada su svi bili oduševljeni njime. Narednih par dana bili su toliko zanimljivi. Zajedno smo se igrali, trčali, skakali, plivali, gledali u zvijezde i pričali. Mogu reći da nikada nijesam osjećao toliku povezanost sa nekim.

Jednog jutra u daljini začuo se pucanj. Taj metak pogodio je moju sestruru Mimi. Krilo joj je bilo povrijeđeno. Video sam bol u njennim očima. Svi smo se prepali. Znali smo da je tamo neko ko ne misli dobro. Da li je došao po nas? Što će se desiti s Leom? Mnogo stvari mi se u tom trenutku motalo po glavi. Leo i ja zajedno sa ostatkom

moje porodice, spustili smo se u jedan žbun. Sada je ostalo samo da se nadamo da nas neće vidjeti. Nekoliko trenutaka kasnije čuli su se uzvici. Bili su u daljini, pa nijesam jasno čuo što viču. Kako su se sve više približavali, gotovo da sam bio siguran da viču: "Leo".

Začuo sam korake ispred nas.

Nikada u životu nijesam bio tako uplašen. Provirio sam i naravno ugledao ono što sam mislio da će - čovjeka. Leo je izašao za mnom - "Tata!", povikao je.

Bio sam u nevjericu. Kako neko toliko zao može biti tata jednom malom i neiskvarenom biću kao što je Leo. Gotovo sam osjećao kako mi se bijes nagomilava i taman kada sam krenuo da izustim koju riječ - bum.

Vatra.

Niotkuda se pojavila vatra. Zastao sam i shvatio da sam je ja proizveo. Ta vatra povrijedila je čovjeka.

"Leo, hajmo, ovo nije bezbjedno mjesto za tebe. On nije kao mi!".

"Ali, tata, on je moj prijatelj..." - reče Leo.

Uprkos Leovim molbama da ostane, čovjek ga je zgrabio i krenuo s njim.

Gledao sam kako mu se oči pune suzama dok je odlazio. Svakim njegovim korakom bio sam sve uznemireniji. Šta će biti sa našim prijateljstvom, Leo?

Da li je ovo posljednji put da te vidim?

Odjednom, krupne suze krenule su da se kotrljaju niz moje lice. U ušima mi je odzvanjala rečenica: "On nije kao mi".

Okrenuh se ka mami.

"Što mu to znači? Pa što ako nijesam kao oni, nijesam ni kao vi, pa si i dalje moja mama..." - jedva izustih.

Tada je vidjeh kako plače. Nikada je nijesam video takvu. Prošap-tala je da mora nešto da mi kaže.

"Znaš prije mnogo godina, kada smo se tek doselili u ovo gniazdo, pronašli smo jedno jaje. Bilo je toliko sićušno da nije bilo šanse da će preživjeti ukoliko ga ostavim. Znala sam da ga moram čuvati. Međutim, jaje je iz dana u dan postajalo sve veće. U trenutku kada je postalo veće od mene, izlegao si se ti - zmaj Hugo. Nijesam znala sve do tada da zmajevi postoje. Svih ovih godina tražila sam tvoje

roditelje, ali bezuspješno. Nijesam znala kako ovo da ti kažem, pa ti, pretpostavljam, zato nijesam nikad ni rekla - bila sam uplašena. Što ako odeš od mene, ostaviš svoje sestre i braću ili još gore zaboraviš nas?" - reče ona.

Pogledao sam je, a suze i dalje nijesu prestajale da liju. Zagrljio sam je i rekao: "Bez obzira na sve, ti ćeš uvijek biti moja mama."

Prošlo je dvadeset godina od ovog događaja. I dalje živim sa svojom porodicom, samo što većina njih sada ima i svoju porodicu. Ja i dalje istražujem i obožavam avanture.

Danas mi je rođendan. Odnosno dan kada je moja mama našla ono malo jaje. Nje već odavno nema, ali svi imamo osjećaj kao da je tu. Kao da nas njena ljubav i dalje grijije.

Sjedim na grani i posmatram šumu. Moju šumu. Odjednom vidiš čovjeka kako se približava. Strašno mi je poznat. Kao da sam ga već vidio. Kako prilazi, polako počinjem da shvatam ko je on. U tom trenutku, sjećanja samo naviru. Pecanje, gledanje u zvijezde, plivanje u rijeci. Skupljam snagu i s nevjericom izgovaram: "Leo?".

Vidim ga kako plače i polako, ali sasvim sigurno uočavam blag osmijeh koji mi upućuje.

Andrea Jelić

III razred

Srednja mješovita škola
Andrijevica

JEDNA DUŠA

Znate njeno ime, ali ne i priču. Znate što je učinila, ali ne i kroz što je prošla. Kruna na njenoj glavi nije ono što ju je učinilo kraljicom. To su uredili duboki ožiljci na njenoj koži i žrtva koja je data.

Ejpril, jedina zaštitnica Kraljevstva, ili bar onog što je ostalo od njega. Ona stoji na vrhu dvorca i gleda svoj narod. Govorila im je da su jedino sigurni unutar zidina koji sami sagrade, da treba da nađu spokoj u haosu koji je bio i koji se može vratiti. Ohrabrilala ih svakog dana da bolje sutra postoji iako je znala da je mir samo trenutan. Ne pokušava im prodavati snove, kada zna da su već hodali stazama noćnih mora. Pokušava im vratiti nadu i snagu koja će im već danas biti potrebna. Upućujući im posljednji pogled vraća se u odaje laganim koracima, pognute glave, s povezom preko desnog oka koji ne skida.

Njeni ožiljci pričaju priču koja će se pamtitи vjekovima. Svaki je bio bolan, ali ne i uzaludan. Oni su pokazatelji borbe koja nije imala kraja. Ona je tu, posmatra i staloženo čeka neprijatelja koji se vraća, bez milosti, samo s jednim ciljem – da dovrši započeto. Jednom se povukao, sada neće.

Da li je rat posljedica postojanja čudovišta ili je pak uzrok njihovog nastavka? Ako se rat može započeti lažima, onda i mir može početi istinom. Svako jutro je svitalo na isti način, na istom mjestu bi ga dočekivala, posmatrala u istom smjeru, vraćala trenutke borbe i kobnog stradanja. Znala je da haos dolazi sa još većim talasom mržnje. Svaki dan bi se zapitala zašto vidi ljude, ali ne i ljudskost?

Ejprilin osmijeh nije bio često viđen, ili bi bio lažiran pred njegovim Kraljevstvom, iz prostog razloga što je i sama bila izgubljena u haosu. Vrijeme graje, smijeha, sreće i života zamijenjeno je tugom, brigom i smrću.

Svi su oni imali dva života, a drugi im počinje onda kada shvate da imaju samo jedan. Taj su život podijelili sa zmajevima, stvoreni od jednog čistog dijela duše, stvoreni sa namjerom da ih zaštite, da djele ljubav i brigu. Zamislite da ste na nekom mjestu kao iz bajke, gdje pričate sa životnjama, letite, imate moći, gdje su vam prijatelji vile i mitska stvorena i svi žive u harmoniji. Takav je život Ejpril vodila. Ondašnja zaštitnica Kraljevstva, a današnja kraljica.

Imati svog zmaja je bila rijetkost i samo su pojedini uspjeli da ga stvore, dok su ostali mogli samo da im se dive. Ta veličanstvena stvorenja su stajala uspravno uz svoje tvorce, šireći krila koja bi zaklonila zrake Sunca, proizvodili urlike koji bi se čuli miljama daleko i bili spremni umrijeti za njih. Zaštitnica Ejpril, koja je posjedovala moći kristala, bila je jedna od pet nadarenih ljudi u Kraljevstvu. Položila je zakletvu da će svojim životom od bilo koje opasnosti, koliko god velika bila i kakve god prirode dolazila, braniti domovinu.

Kao i Ejpril, njen zmaj je bio od sjajnog kristala, neprocjenjive ljepote. Njih dvoje zajedno bili su veličanstveni duo čija su snaga, plemenitost i hrabrost kod mnogih izazivala divljenje.

U pokušaju da se malo opusti, Ejpril je odletjela sa zmajem u daleke doline. Uživala je u pogledu na trešnjin cvijet, upečatljive boje, čiji se opijajući miris širio dolinom. Jednostavno, tu za brigu nije imalo mesta. Mada, sreća ne bi bila toliko značajna da joj mjerena jedinica nijesu upravo takvi kratki trenuci, zar ne? Vraćajući se ka Kraljevstvu, zmaj je uznemireno uzdisao, urlikao, žurio kao nikada prije. Ejpril je osjetila kako joj jeza prolazi kroz kosti. Mogla je da vidi tamu koja se nadvila nad Kraljevstvom. Dah joj je zastao kada je ugledala zidine koje su se rušile. Grad je gorio u vatri, čuli su se krizi zmajeva koji su ležali po zemlji, ljudi su vrištali i bježali na sve strane. Legendarni vatreni zmaj za kojeg se mislilo da je mit, izmišljena priča da se zastraše mala djeca, ipak postoji.

Razjareni zmaj je tražio stanovništvo koje se krilo pod podzemnim tunelima grada, jer na površini ni jedne žive duše nije bilo.

Nije mu dugo trebalo da im nanjuši strah kojim se hranio, kandžama je razorio čitavu zemlju otkriviš ih sve. Sekunde su ih dijelile od smrти upravo onda kada je počeo da izbacuje vatrnu na njih. Što se moglo vidjeti i čuti? Vrisak, vatra, pa onda muk, dim, vjetar i kristal. Ejpril je svojim moćima zaštitila stanovništvo napravivši kristalni štit nad njima. Vatreni zmaj ih je gledao začuđenim pogledom. Iznenadila ga je njena brzina i spretnost koja joj je pomogla da spasi ono malo stanovnika što je ostalo. Nezadovoljan prizorom odletio je na kulu po kralja i kraljicu. Ejprilin zmaj ga je bez razmišljanja pratio upadajući u njegovu zamku. Odvojen od Ejpril, sam se suočio sa vatrenim zmajem. Da bi ga još više isprovocirao, vatreni zmaj je ispustio jednu od lobanja zmajeva ratnika iz svojih usta. Ejprilin zmaj šokiran time da su sve njegova braća i sestre sada mrtvi, napada ga bez razmišljanja. Vatreni zmaj je samo to i čekao. Uhvatio ga je Zubima sa strane i počeo bacati naokolo, rušeći kule i stijene.

Nastala je borba zmajeva u kojoj se nije znalo što se dešava i kog koga juri. Ejprilin zmaj je bio razjaren, nije znao što treba da učini pa je samo napadao bez ikakve strategije, što je bila velika greška, koju je naravno čekao vatreni zmaj. Iskoristio je trenutak kada mu je Ejprilin zmaj prišao još bliže, te krenuo kandžama da mu cijepa krila kako više nikada ne bi mogao da poleti. U tom trenutku stigla je Ejpril. Međutim, kristal se nedovoljno brzo stvara iznad krila njegog zmaja. Vatreni zmaj joj kandžama kači dio lica, preko desnog oka, kada ona pada na zemlju sva prekrivena krvljom. Njen zmaj je uvidio što je učinjeno. Shvatio je da je to bila njegova greška, a da je Ejpril platila cijenu.

Moglo se vidjeti zadovoljstvo na licu vatrenog zmaja onda kada nanosi bol drugome. On repom udara Ejprilinog zmaja koji pada bez svijesti na zemlju. Grohotom se smijao, provocirao Ejpril kako ne može da ustane. Pitao je da li može vidjeti svoga zmaja uopšte više jer je veoma dobro znao da ona, jednog oka više nema. Ejpril ustaje, briše krv s lica, cijepa plašt i veže ga oko oka, podiže glavu i odgovara mu da ga jasno vidi. Zmaj se spušta do nje i šapuće joj da mu se preda sada ili neće doživjeti lagodnu smrt.

Ejpril stoji mirno, zna da sada zaista ništa ne može uraditi. Tuga je razara kad vidi da se njen zmaj bori za svaki dah. Ona baca još jedan pogled na svog zmaja i pogledi im se susreću. Ovoga puta, znali

su što će se sljedeće dogoditi. Ona diže ruku i usmjerava je prema svom zmaju.

Izgavarajući određene riječi, njeno oko postaje plavo kao nebo, prozirno kao voda, oštro kao staklo. Njen zmaj ispušta posljednji izdah i počinje da nestaje, dio po dio, odvaja se, postaje živi kristal koji kruži oko Ejpril pružajući joj odbranu. Vatreni zmaj poče se smijati i urlikati da ga to ne može zaustaviti, razjapi vilicu i krenu na Ejpril. Ona se nije ni pomakla, čekala ga je, a on je povjerovao da je kraj. Kako kažu, oko za oko, Zub za Zub. Stvorila se pred njim i presjekla ga preko oka duž čitave lobanje.

Ejpril i njen zmaj su se sjedinili i postali jedno, ponovo zajedno, ponovo spojeni, jedna duša, jedan cilj. Kristal je počeo da se penje na vatrenog zmaja i da mu lomi krljuštu, ostavljujući samo slabe tačke po njegovom tijelu. Uvidjevši da ne može pobijediti, on širi krila i uzlijeće, uz riječi da ovo nije kraj i da će se vratiti po nju.

Ejpril ostaje sama, i dok kristal polako iščezava, pada na koljena. Plače, guši se, od sopstvenih jecaja ne može da dođe do daha. Znala je da je sve izgubljeno, da moći više nema, da njenog zmaja više nema. Poslije nekog vremena javlja joj se glas, prepoznaje ga i osvrće se, ali ne može da odredi odakle dolazi. Njen zmaj, koji je ponovo dio nje, pruža joj posljednje riječi pune topline. Govori joj da je kao snijeg, predivna, ali hladna, da nije tražila cvijeće po livadi, već mač po bojnom polju. Savjetuje je da ne pokušava biti jaka, jednostavno, neka odbije da bude slaba. Ostala je nijema. Krvave suze su joj lile niz lice i uporno je gledala u nebo, nemoćna da išta više uradi. Tada poče kiša, kao da samo nebo osjeti njenu bol i s njom poče plakati. Pola njene duše, srca i snage nestalo je s njenim zmajem.

Govorila bi sebi da se razlikuje od drugih po tome što njihove noćne more prestaju u trenutku kad se probude. A njene? Njene tada tek počinju. Ta noćna mora je došla, tačno u zoru, na istom mjestu, s istim neprijateljem i njegovim glavnim ciljem. Čekala je haos, mirna i staložena. Takva je postala upravo zbog njega, još onda kada je krvnički odnio pola njenog života. Hladna i bez vidljivih emocija. Pokušavala je da smiri narod koji je zajedno s njom čekao poropast. Napetost je bila toliko snažna da se činilo kao da lebdi oko njih, ni

trenutak ih ne ostavljući na miru. Svaki uplašeni otkucaj srca se mogao čuti. Vatreni zmaj je dolazio sa još većim bijesom nego prije. Ovog puta nije planirao da ode bez ostvarenog cilja.

Letio je prema njima, spreman da ih sve sprži jednim dahom. Samo nekoliko trenutaka ga je dijelo od tako male i uplašene gru-pice ljudi. Ejpril, jedna, jedina i posljednja zaštitnica, kraljica koja nije dugo vladala, najcjenjenija osoba u Kraljevstvu, uzdigla se iznad svog naroda i uputila mu tužan pogled. Blag osmijeh, propraćen jed-nom suzom punom gorčine, ponosa, hrabrosti i požrtvovanosti. Nije htjela rizikovati više ni jedan nevini život. Odlučila je, još odavno, da će se ovo ovdje završiti. Zmaj je prilazio sve bliže i govorio da ona ne može izdržati ovu oluju. Odgovor koji nije očekivao bila je rečenica: "Ja sam oluja!", propraćena snažnim vriskom. Sve redom poče pretvarati u led obuhvativši i sebe i idući prema zmaju koji je već bio uhvaćen kristalom. Pokušavao je da se otrgne, ali bezuspješno. Kristal ga je već progutao i stezao sve jače, baš onako kako se stezalo Ejprilino srce kada je izgubila svog zmaja.

Od velike ratnice i bezdušnog zmaja ostade samo kupola s dvije statue. Ona sa pobedničkim osmijehom na licu, on u položaju be-znadežnog otimanja snazi kristala.

Svi oni su imali dva života, a drugi počinje kada shvate da imaju samo jedan.

Almina Gredić

III razred

JU Srednja stručna škola

Bijelo Polje

ZMAJ I PEĆINA

Meni je mama rekla, kada sam bila mala, da nikada ne smijem da lažem. Ja sam to bukvalno shvatila. Ne isplati se lagati, iz više razloga. Jedan od tih razloga je što lažov mora da ima dobro pamćenje. Tako da ja ne lažem. Da li je to bila jedna od milion legendi? Ne znam. Možda su je ljudi mijenjali po svojoj volji, ni to ne znam. Ja sam je prihvatile. Onako iz dječjeg ugla. Malo nerazumljivo, više strašno.

Sa svojom porodicom živjela sam u malom gradu na sjeveru Crne Gore, Bijelom Polju. Radoznala, tvrdoglava djevojčica. Dok sam sjedjela u bakinom krilu slušala sam svakojake priče. Ona koju sam zapamtila glasi ovako.

Nekada davno čuda su se dešavala. Ljudi su zaista vjerovali u njih. Sve te bajke o Pepeljugi, Snežani, Dobrim Vilama i Zlim Vješticama nijesam htjela da mi čitaju već sam željela da sama živim svoju bajku. Eh, ta pećina, ostala je duboko u mom sjećanju. U njoj je već godinama, kako je moja baka pričala, živio zmaj. Veliki i strašni. Baš tu, toliko blizu, a toliko daleko. Jedno me pitanje muči već godinama. Zašto vjerujemo da nešto postoji ako ga nijesmo vidjeli. Je li ta bakina priča bila toliko uvjerljiva, da su je ljudi prenosili s koljena na koljeno, i vjerovali u nju. Ja, djevojčica od devet godina, toliko sam vjerovala u to da sam svake sam noći zamišljala zmaja, pećinu, sebe. Kao svjetsko čudo koje se desilo, a ja sam mu svjedok. Koliko je to bilo lijepo u mojoj mašti. Svakodnevno sam pričala o njemu, zamišljala ga na svoj način, crtala i bojala ga svakavim bojama. Bio je mali, boje kestena, s dugim tankim repom. Zvao se Dobrica, nije bljuvao vatru na dobru djecu, samo na onu koja ne slušaju roditelje.

Dječije igre. Niko nije znao kako on zapravo izgleda. Niko nije imao hrabrosti da ode u pećinu i suoči se sa njim. Koliko god su se bojali zmaja još više su se bojali smrti. Nedužni da stradaju. Možda sam ja imala više hrabrosti od njih. Ili nijesam shvatala ozbiljnost situacije. Nijesam se plašila, jer se dijete ne plaši dok je mati uz njega. Nijesam znala šta je strah. Taj zmaj u mojoj mašti nije plašio ljude, već kukavice. Ali mašta je jedno, realnost sasvim drugo. Postoje snovi koji su mnogo jači od naših slobdina.

Kroz maglu sjećam se ponедjeljka, mama me budi. Užurbanim korakom, pospani ljudi idu na posao, ja u školu. Vrijeme je tako brzo prolazilo. Kasnim. U jednom trenutku sve kao da je stalo. I vrijeme i ljudi. Zemlja kao da se zatresla, zavladala je tišina, masa ljudi pretvorila se u jednog čutljivog, plašljivog čovjeka. Gledala sam u nebo, ne trepući. To čudo koje sam zamišljala bilo je baš tu, na nebnu. Drugačije od bilo kakve linije koju sam crtala slobodnom rukom na papiru, ubjedljivije, veće, strašnije, opasnije... Svoju maštu više nijesam mogla prenijeti na papir, bojam se da papir to ne bi mogao izdržati. Nijesam mogla nacrtati velikog, zelenog zmaja, s iskošenim crvenim očima, hrapavom kožom, velikim repom, neobičnom glavom ispušćalom, velikim nogama, sa izraženim dugim noktima i ogromnim koščatim krilima. Tih par minuta realnosti pregazili su mjeseci mašte. Toga dana naučila sam i osjetila što je zapravo strah. I to u ogromnoj količini. Toliko da su mi se noge odsjekle, jezik pretrnuo, a suze lile niz obraze. Zbunjena sam stajala još dugo i gledala u nebo. Činilo mi se da satima sjenka zmaja prekriva naš mali grad. Loše vijesti, brzo se šire. I svi su prepričavali drugima o čudu koje je preletjelo iznad njih i odletjelo u nepoznatom pravcu. Nije se zadržalo na mjestu, kao da je htjelo da podsjeti ljude da ono zaista postoji. Ne znam da li zbog visine ili godina, ali činilo mi se da su se nebo i zemlja sastavili, da su planine nestale, da smo samo oni ja tu postojali. Mislila sam da će umrijeti. Djeca ne znaju za smrt, ali ja sam toga dana osjetila da je linija između života i smrti tanja od paukove niti.

Te noći je cijeli grad utonuo u strah. Noću kada bi se čula staru drvena vrata kako se otvaraju svi, čak i bebe, počeli bi od straha da plaču. Kada bi se približavala noć sjenka od četinara, pa čak i mala ptica, probudili bi jezu i strah u meni. Preplašena, mjesecima sam

ćutke gledala u nebo, nekako mi je izgledalo drugačije. Kao da sunce nije vladalo njime već nešto jače. Odjednom kao da su svi zaboravili pećinu i zmaja u njoj. Đalovića pećina nije im više predstavljala ljetput, već oronulu zmajevu kuću. Približiti se njoj bilo je ravno samoubistvu. Strah od zmaja, u mojim očima izazvao je mržnju, gadost, prezir prema tom mjestu, pećini. Svi su čuli za nju Đalovića pećinu, ili u narodu poznatu kao Pećina straha, ali više нико nije smio njoj prići. Prisjećala sam se nekadašnjih dana srećnih, spokojnih, mirnih, kada sam sa porodicom obilazila pećinu. Smijeh bi odzvanjao, a echo bi se nadaleko čuo. Nekada je bila tolika gužva u njoj da bi se pravio red. Turisti sa svih strana svijeta dolazili bi baš tu, slikali prelijepo prizore, obećavajući da će sljedećeg puta doći u većem broju. Zmaj, zavladao je pećinom, a oduševljenje, smijeh i odsjaj od bliceva kameri, zamijenili su zvuk raširenih krila i poneka varnica.

Živjeti u strahu gore je od bilo kakve kazne, stradanja, patnje. Sklopiti oči i nadati se da će doći bolje sjutra. Čuda se dešavaju. Ako u nešto duboko vjerujemo to se i ostvari. Zar je moguće da sam ga opet sanjala? Uvijek kad ga zaboravim, pojavi se njegova slika u glavi unoseći nemir u svaki jedva umiren damar. Moram se suočiti sa njim. Nijesam više mogla trpjeti strah, sjedjeti mirno, ne napraviti ni jedan korak. Došao je dan kada sam tako mala shvatila da vrijeme prolazi, zmajeva magija ne prestaje, ona sjenka i dalje prekriva grad. Pretura mi po mislima, a ne pita za dozvolu. Kada smo mali jedva čekamo da odrastemo, baš tako sam i ja toga dana poželjela, dok sam umjesto knjiga, u ranac, stavila malo hleba i vode. Ruke su mi drhtale, neizvjesnost rasla. A koračala sam polako, nešto kao da me je vuklo da se vratim kući, ali radoznalost mi je davalo snagu i tjeralo me da nastavim. I nijesam odustala ni u jednom trenutku. Taj dan natjerao me je da odrastem. Pregazila sam strah i hrabro koračala približavajući se pećini. Srce koje odbacuje strah je divlje i nezauzavljivo. Nije se čuo bat zmajevih koraka, niti bilo kakav zvuk krila. Čula se po koja ptičica koja veselo cvrkuće. Ja stojim. A čudo koje je vladalo nebom i mojim mislima ležalo je nepomično ispred mene, kao kojekakva kukavica. Na ivici raspadanja. Nepomično sam stajala još dugo, zbumjeno gledala gavranove kako čupaju parčad mesa. Svoju moć izgubio je. Ne, nijesam se plašila. Njegove kosti ostale su u

toj pećini kao dokaz da je on postajao. Od njega ništa više nije ostalo. Bez straha dolazili su svi da vide pećinu, sada bogatiju za još jednu priču, sliku i prizor. I svi su opet pisali, pričali i prepričavali drugima o Đalovića pećini i zmaju u njoj.

I dok je baka tihim glasom završavala priču, pomno sam slušala sjedeći kraj kamina i gledajući kako mi plete vunene čarape za zimu. Ni nakon toliko godina ne uspijevam odgonetnuti zašto mi je rekla da mogu biti što god poželim baš ako nikada ne odrastem.

Žarko Vujović

III razred

JUSMŠ "Ivan Goran Kovačić"

Herceg Novi

POTRAGA ZA ZLATNIM ZMAJEM – ČUVAROM ČOVJEKOVE SUDBINE

Mrak je. Počeo je svoj novi život ležeći na podu prekriven kopljicama znoja, uprkos hladnoj vodi u kojoj se nalazio. Jedino što je osjećao je zbumjenost i nesigurnost ili je to samo bio strah jer nije znao što se dešava. Sav prigušen zvuk je gutala tama, samo se mogao čuti trepet sirene ili poneki prolazeći glasovi ljudi. Mogao je da osjeti oštar bol u glavi dok je pokušavao da se sjeti ičega što se desilo ranije, ali nije uspijevao. Zgrčeno je ležao tu, na podu, nemoćan da pomjeri tijelo koje kao da nije njegovo. Pokušao je da zaplače, ali suzama ni traga, ništa drugo nije mogao da učini nego da leži tu i čeka.

Zovem se Lukas, pomisli.

Nije mogao da shvati zašto je to jedino čega se sjeća, dok mu je mozak radio „sto na sat“ pokušavajući da razazna okruženje. Voda je bila hladna i neprijatna, i svaki sekund koji je prolazio izgledao je kao vječnost, čekajući da se nešto desi. Kroz glavu su mu prolazile slike mjestra, ljudi koje nije mogao da prepozna i nervoze na njihovim licima, sve je izgledalo tako poznato, ali opet nemoguće. Za divno čudo osjetio je kako strah polako nestaje i biva zamijenjen radoznašću. Želio je da sazna gdje se nalazi i zašto je ovdje.

Prigušena buka je zamijenjena glasnim udaranjem nogom o vrata prostorije, što je zvučalo kao da topovi cijepaju vazduh pored njega. Vrata padaju. Svjetlost i dim ispunjavaju prostoriju i ulaze dvojica ljudi koji ga podižu i nose rukama prebačenih preko ramena, i njegovo, skoro beživotno tijelo vucaraju hodnikom kojim preljeću osobe, neke

trčeći, a neke gurajući stolove i kolica. Pogledao je ko ga je vodio, ali lica nije mogao da prepozna iako su mu izgledala neobično poznato. „Ne razumjem kako su ušli“, izusti osoba desno od Lukasa. Sirene i galama su postali nepodnošljivi i opet se javio isti bol u glavi koji nije mogao da podnese. Onesvijestio se.

Njegovi snovi opet su se pojavili. Ovog puta je bio zavezan na stolu sa svijetlom iznad glave i okružen ljudima u zelenim odorama koji se vrte na sve strane.

„Ne mogu da podnesem da ga opet izgubim“ - prepoznatljiv glas je dolazio iza njega. „Previše je važan da bismo rizikovali, ovog puta nema grešaka“.

Sve se muti i ubrzo nestaje, ništa se više ne vidi, dok ga budi jako drmanje stolice u kojoj sjedi.

Probudio se u avionu, ispunjen glasovima osoba koje su ga iznijele iz sobe.

„Gdje se nalazim?“ - pitao je Lukas.

„Duga je to priča“, rekla je djevojka.

„Sve čes ubrzo otkriti, a do tada nemoj ništa nepromišljeno da uradiš“. Ispružila je ruku.

„Ja sam Valentina“.

Držala ju je ispruženo, očigledno želeći da se rukuje. Lukas je odbio. Neki nagon je ovladao njegovim postupcima i bez riječi je okrenuo glavu prema prozoru. Ponovo ga je obuzela panika, s kojom nije znao da se nosi. Ali udahno je duboko i natjerao sebe da se privikne na novonastalu situaciju. Samo naprijed, pomislio je.

„Pa ispričaj mi je onda“, izazvao ju je Lukas, trudeći se da umiri glas.

„Ispričaj mi tu dugu priču“.

Valentina je skrenula pogled ka ostalima u avionu i zakolutala očima i Lukas je ponovo počeo da proučava gomilu. Nije mnogo promašio s prvobitnom procjenom, bilo ih je negdje oko dvadeset, trideset, od onih u pred tinejdžerskom uzrastu do onih kao Valentina. U tom trenutku je s mučninom u stomaku, shvatio da ne zna koliko on sam ima godina. Duša ga je zaboljela od te pomislio - bio je toliko izgubljen da nije znao koliko je star.

Pričala mu je priču o svemu što zna, o tome kako su svi oni ovdje prošli kao on, ne znajući ko su niti odakle su, ali su im sjećanja dolazila

vremenom. Jedino što znaju je da su ih ispitivali i radili testove nad njima, što objašnjava njegove snove. Pokušavali su da izdvoje njihove talente formirajući grupe nakon kojih bi prikupili informacije i opet im brisali pamćenje. Ovog puta su se svi probudili prepušteni samima sebi, sami u prostorijama ostavljeni na preživljavanje. Tamo gdje su vršili ispitivanja je bilo i do hiljadu njih. Samo ovoliko je došlo dovde. Niko nije ni znao gdje se nalaze, ni u kojoj državi. Po pejzažu im je bilo poznato da su bili na izolovanom ostrvu, ali nijesu znali kako su dospjeli tu. Svi su dobili ceduljicu, što je potvrđio i Lukas preturajući po džepovima, na kojoj su date koordinate lokacije na koju treba da odu. Ali dalje nije znala zašto, niti šta ima na tom mjestu.

Letjeli su još nekoliko sati, ali Lukas nije znao koliko je već trajao let jer je bio onesviješten. Ubrzo je shvatio da su veoma daleko od mjesta od kojeg su pošli, i to na drugom kraju planete. Sletjeli su u Kinu. Koordinate su ih odvele na sjever, na planinu Kuenluen, koja je bila prekrivena snijegom. Prilikom slijetanja mogli su uočiti jednu poveću kuću, kamufliranu pod snijegom i napuštenu, kako se činilo. Lukas nije bio previše zadovoljan ovim mjestom i polako ga je hvatala panika. Taj tračak radoznalosti je nestao i njegova intuicija mu je govorila da lokacija izgleda sumnjivo.

Kuća je bila napuštena, vrata razbijena i hodnici prazni. U prostorijama je vladao teror, ljudi su mrtvi ležali na podu svi obučeni u zelenu odjeću iz Lukasovih snova. Izgleda da su bili napadnuti tokom istraživanja i spriječeni da bježe, ali zašto bi ih cijeduljica dovela ovamo?

Kompjuteri su bili ugašeni osim jednog koji je bljeskao, poluslonjen. Imao je poruku ispisano crvenim slovima:

„Kada budete uspjeli da dođete ovdje, mi ćemo već biti mrtvi, koliko god pokušavali da se zaštитimo, oni će nas uvijek naći. Bili ste izolovani na ostrvu jer smo pokušavali da vas zaštítimo od spoljašnjeg svijeta. Došlo je do opšte apokalipse zbog virusa koji se proširio iz nepoznatog izvora, inficirajući svo stanovništvo, dovodeći do izumiranja trećine planete. Priča se da postoji legenda o kipu Zlatnog zmaja zakopanog u Meksiku koja glasi da će jednog dana doći do virusa koji će uništiti planetu Zemlju i da se lijek nalazi u skiptru koji

drži Zlatni zmaj. Posljednjih vjekova se nije znalo da je to istina, jer нико nije očekivao da će novi virus prijetiti izumiranju planete i нико nije uspio da dođe do njega. Mi smo uzeli samo najbolje podučavajući vas i testirajući vaše granice i mogućnosti još od kada ste bili djeca, da biste uspjeli da osigurate lijek za čovječanstvo. Nalaženje tog lijeka neće biti lako, ali ne sumnjam da ćete uspjeti. Ako uspijete da ga pronađete, donesite ga na ostrvo Bora Bora gdje se nalazi naš drugi centar za istraživanje. Sudbina svijeta je u vašim rukama".

Na dnu ekrana su se nalazile nove koordinate koje su upućivale na datu lokaciju.

Svi su čutali. Samo se čulo duboko disanje pojedinaca dok su graške znoja prekrivale njihova čela uprkos hladnom vazduhu koji se prostirao prostorijom. Niko nije znao šta da kaže niti je mogao da pomjeri tijelo. Lukas je prvi progovorio –

„Ovo je bilo potpuno neočekivano. Sve ovo zatočeništvo je bilo s razlogom. Da nas zaštite. Jedino što nam je preostalo je da odemo tamo i da pokažemo za što smo se spremali sve ovo vrijeme.“

Nakon posljednje riječi svi su ga gledali, ne pomjerajući se, samo se čuo zvuk mrvljenja stakla pod Lukasovim nogama. Valentina je prva napravila korak, otgnuvši se iz transa koji ju je držao od onoga teksta:

„Moram se složiti sa njim, u pravu je, uvijek sam htjela da spasim svijet“.

Ubrzo su otišli u avion i zaputili se prema Meksiku. Imali su dovoljno hrane jer su se opremili još od polaska sa ostrva, da bi izdržali do mjesta gdje trebaju doći. Put je bio dug, a vrijeme kao da je prebrozo prolazilo, sve vrijeme im je bilo u glavi ono što su rekli: „Sudbina svijeta je u vašim rukama“.

Lokacija se nalazila u starom hramu koji je izgledao kao kreacija Inka i slike Zmaja su bile isklesane kao crteži na zidovima. Mjesto je zaraslo lišćem i skoro neprohodno, odisalo je čudnom atmosferom. Njih dvadeset je oprezno ušlo u jedini otvor u hramu koji je vodio u duboki uski hodnik. Jedno za drugim su prolazili oprezno jer znaju da Zmaj ne bi mogao tek tako biti na raspolaganju. Hodnik je vodio do velike dvorane sa presušenom fontanom u centru. Bila je napukla i zarašla lišćem kao i ostatak ambijenta, ali nigdje, nigdje nije bilo

traga od Zmaja. Stubovi su bili raspoređeni koncentrično, a u središtu je fontana oko koje su se održavali obredi. Pod je bio popločan mermernim pločicama koje su nedostajale u dobrom dijelu prostorije. Vrijeme je prolazilo, minuti i sati, ali nikо nije izgledao kao da ima rješenje. Svi su tražili u ruševinama znakove, ali bez uspjeha. Lukas je razgledao zidove na kojima su pisani obredi i znakovi za koje nije znao šta predstavljaju. Mogao je uočiti znakove koji su licili na strelice raspoređene određenim redoslijedom po prostoriji. Počevši od ulaza, pratio ih je, dolazeći do fontane. I ostali su primijetili da ima nešto specijalno u vezi sa njom ali nijesu željeli ništa previše da diraju.

„Mislim da rješenje za nalaženje zlatnog Zmaja leži ovdje, pred nama“, reče Lukas.

Pločice oko fontane su bile raspoređene kružno sa posebnim simbolima na njima.

„Možda da se svi rasporedimo i stanemo na po jednu, nešto će se desiti. Imam dobar osjećaj za ovo“, predložila je Valentina.

Pošto niko ništa drugo nije imao na umu, svi su je poslušali. Nakon što je posljednja osoba stala, prostorija se počela tresti. Znakovi su zasvjetlili i iz fontane je izbila voda. Nekada presušena i bez života, fontana je izledala prelijepo, dočaravajući nekadašnji sjaj ove dvorane.

„Znala sam da sam uvijek bila nadarena za zagonetke“, reče ona.

Odmah iza njih i mermerne pločice su počele da pucaju i šire se. Dno se otvorilo uz eksplozije prašine i pjeska. Iz otvora je rastao stub na kojem se nalazio prepoznatljiv predmet. Zmaj. Pažljivo su ga uzeli odstranivši skiptar u kojem se mogao vidjeti lijek. Nijesu čekali ni trena i odnijeli su lijek ispitanicima. Lukas je nazdravio ostalima dok je gledao posljednji treptaj sunčeve svjetlosti kako nestaje iza horizonta. Lijek je preuzet od Zlatnog zmaja, čovječanstvo će opstat. Potraga je završena.

Jelena Smolović

I razred

JU Gimnazija "Miloje Dobrašinović"

Bijelo Polje

LEGENDA JE POSTALA STVARNOST

„Milice! Milice!”

Čuo se hrapav i promukao glas iz mračne sobe u kojoj je na nasa-
lonjači sjedio omanji starac sa sijedom i masnom kosom, prebira-
jući po krilu stare slike u crno-bijeloj verziji koje su mirisale na bud
i minule dane.

„Evo, dolazim djede, samo da završim nivo! Odmah ču!”

Začuo se ponovo, sada tihi i piskutavi glasić dvanaestogodišnje
djevojčice sa svijetlim očima i bliјedim licem po kojem je bila razasuta
neuredna smeđa kosa sa zanosnim talasima. Začulo se neko mrmlja-
nje, a onda i snažan udarac pesnice po tastaturi. Djevojčica odgurnu-
stolicu na okretanje u stranu i bezvoljno pode prema susjednoj sobi
gundajući nešto sebi u bradu.

„Što je bilo opet?”

Upitao je starac, ne podižući pogled kao da je to pitanje već million
puta postavio i znao je dobro odgovor na njega. Otvorio je drvenu ku-
tiju ukrašenu školjkama i sitnim kamenjem i iz nje izvadio medaljon.

„Ništa!”

Drsko je odvratila djevojčica, cupkajući nervozno papućom po podu.

„Opet sam izgubila, opet! Ta igrica je nemoguća djede, vjeruj mi!
Koliko god da se trudim zmajevi me na kraju ipak pojedu! Odustaj-
jem!”, reće ona u jednom dahu čupkajući šljokice sa svjetlo roze
majice s likom princeze.

„Od igrice možda i treba odustati, ali od zmajeva ne.”, reće starac
misteriozno, ponovo ne podižući pogled sada sa neke hartije koja je
bila do pola nagorjela. Potom je uredno presavi i stavi u džep.

„Kako to misliš? Nije kao da zmajevi postoje!”, odvrati djevojčica nabirajući obrve očekujući jednu od onih djedovih priča koja je znala da traje satima, ali koja joj je bila milija čak i od nove igrice.

„Nije na meni da te ubjeđujem u njihovo postojanje, mišljenje je alatka pojedinca, ali želim da ti ispričam jednu priču.”, reče on, konačno, podižući glavu.

„To, djede! Car si! Odoh da donesem napolitanke iz kuhinje. Vraćam se za sekund!” reče djevojčica istrčavši iz sobe s osmijehom i uzbuđenjem. Potom se isto tako brzo vratí i privuče stolicu bliže djedu spremna da zaplovi u prekrasni svijet priče.

Starac poče da priča.

Bilo je to davno, prije više od šest decenija. Bio sam tvojih godina, baš tako razdragan i željan avanture. Negdje sredinom proljeća u trenutku kada smo se spremali za počinak, desio se veliki zemljotres. Majka nas je odmah izvela iz kuće kako bi nas zaštitala i iznijela je samo ono osnovno. Na udaljenosti od svega nekoliko desetina metara, s prostrane poljane zasute maslačkom i bijelom radom, gledali smo kako se naše gnijezdo ruši, a planine poigravaju i sa sebe stresaju drveće, baš kao što se ovca stresa poslije kiše. Tu noć ću vječno pamtititi, proveli smo je napolju unevjereni i zamišljeni. Osjetili smo još nekoliko manjih potresa, a onda je utihnulo.

Sljedećeg jutra su se otac i majka odali mukotrpnom radu obnavljanja kuće. Kako bih bio od koristi, odlučio sam da pustim ovce na ispašu nedaleko od Lima. To je bila moja omiljena livada, Bara, zaklonita, prostrana i okupana suncem. Sjedio sam pokraj stabla divlje jabuke i razmišljao o tome kako Sunce nije palo s neba kad se ono toliko treslo. Ono je i dalje sijalo, prkosno i ponosito. Okrenuo sam se oko sebe, u velikom grmu kupine nešto je tako očaravajuće sijalo i odbijalo zrake da me je snažno privlačilo. Odlučih da vidim što je to. Izguban od trnja, s ranama duž čitavog tijela iz kojih su tekli tanki crveni mlazevi, u rukama sam držao zlato. Bila je to zlatna lopta, možda malo više nalik na kišnu kap, ali zlatna. Bila je teška kao oveća kokoška, veličine moje pesnice. Sakrio sam je vješto, daleko od očiju drugih.

U naredna dva mjeseca pronašao sam tačno sedam zlatnih lopti. Danonoćno me je kopkalo pitanje, što je to zapravo. Selom se brzinom

svjetlosti proširi vijest da je neki Uroš, uhvatio mladunče zmaja, i da mu je to stvorene odgrizlo tri prsta i umaklo. A kao dokaz za to imao je njegovu krljuštu.

Poznavao je moj otac njega, to je bio čovjek željan pažnje i novca. U početku, nijesam vjerovao, to su za mene bile samo bapske priče, no kasnije, kada se selom proširi priča o tome da zmajevi postoje i da svake večeri dolaze do obora i kupe ovce, ja lakovjerno povjerovah.

Jedno jutro, bez znanja svojih roditelja, s prtenom torbicom u kojoj se nalazila čitava vekna hlijeba, britvica i česna bijelog luka, krenuh u planinu da tražim zmajeve. Ne znam što mi je tada bilo, vjerovatno su mi svakodnevne priče popile i ono malo razuma što sam imao. Putovao sam tri dana i tri noći, nije mi bilo naporno, naprotiv, osjećao sam se nekako ispunjenim, kao da sam po visokoj cijeni uspio da prodam prošlogodišnji pasulj.

Četvrtog dana, negdje pred svitanje, čuo sam iza jedne planine strašan urlik. Nikada ranije nijesam čuo nešto tako jezivo i užasavajuće. Moram ti priznati, Milice, osjećao sam užasan strah. Odjednom se iza planine posute četinarima pojavilo ogromno stvorene s krilima.

U početku sam mislio da je samo ptica prošla tik iznad moje glave. Ali to je bio zmaj. Legenda je u trenutku postala stvarnost. Stvorenje mraka i užasa letjelo je iznad mene. Raspon krila mu je bio kao staja najbogatijeg zemljoradnika u selu. Mlatarao je repom kao kormilom, a vjetar koji je proizvodio svojim krilima skoro me podizao sa zemlje. Kružio je dugo oko planine, kao da je nešto tražio i mogao sam da ga gledam i divim se njegovoј snazi i postojanosti.

Odjednom je ispustio još jedan krik od kojeg se ledila krv u žilama i ustremio se pravo na mene. Pokušao sam da trčim, da dozivam, da plačem, ali sva snaga i čula su me napustili. Snažno me je zgrabio i nastavio let znajući tačno svoj cilj. Sjećam se da me je nosio baš kao što mačka nosi svoju mladunčad, dovoljno čvrsto da ne ispadnem i dovoljno nježno koliko to priroda zmaja dozvoljava. Sjećam se kako je zemlja izgledala malena, šume su bile samo mrlje zelene farbe nemarno prosute po kamenoj podlozi. Letjeli smo dugo. Nijesam bio svjestan opasnosti. Strah me je polako napuštao. Primjetio sam da se spremam da sleti.

Sletio je tik ispred ogromne kamene pećine bacivši me u stranu. Osjetio sam neku vrstu nježnosti u tom čudesnom biću. Ugrurao me

je svojom огромном нђушком кроз отвор пећине оивићен бршљаном и посадио у угао бацивши испред мene угинулу срну. Shватио sam да njегove namjere nijesu bile da me proždere.

Dani su se nizali jedan za drugim. Živio sam zmajevskim životom u пећини neprijatnog mirisa, jedući, uistinu, bezukusno i ljigavo živo meso, заробљен као птица у кавезу. Moj um nije bio naročito neka pojava da bih ti pričao o njemu, ali moram ti priznati da sam bio dovoljno mudar da shvatim da me je taj zmaj, ili bolje reći zmajica, zamijenila sa svojim mладунчетом. Jednom me je čak i gurnula s litice u nadi da ћu poletjeti, sva sreća па је njen мајčinski инстинкт брзо прорadio и ščepала ме je prije nego što je bilo kasno.

Nije bio loš тaj живот, ali moram da priznam da mi je nedostajala porodica. Sve više sam mislio на njih, pogotovo на сестру Ољу s којом sam bio naročito vezan. Zamisli, Milice, da tebe неко одведе od mame i tate.

Odlučih jednoga дана да одем. Pokušavao sam неколико puta да se iskрадem, ali оstre kandže су ме uporno враћале у jazbinu. Čak i kada bi išla u lov nosila bi me sa sobom, strepeći da ћe me ponovo izgubiti.

Tik pokraj пећине se nalazilo оманче jezero, puno žabokрећине i punogлавaca koje sam sa задовољством tamanio. Punoglavci su ukusniji od okamenjenog vuka, lакше se vare.

Moj plan за bjekstvo bio je да se добро okupam u jezeru i postanem izuzetno vlažan kako bi me u trenutku leta, moja маћеха Zmajolika ispustila. Moram ti реći, plan mi je bio izvrstan. Naravno nije bilo potrebe за improvizacijom, sve se dešavalо по uređenim pravilima.

Zmajica me je испустила u gustu borovu шуму. I vidiš ovaj ožiljak, da, ovaj veliki iznad lakta, то je posljedica tog strašnог pada. Bio sam неколико sati u nesvjeti. Kada sam se probudio, osjećao sam уžасну главobolju. U daljini su odjekivali urlici majke koja je ponovo остала bez младунца. Krenuo sam da pješачим, знао sam да сам kilometrima daleko od mog sela. Kao malom, мој vidokrug je представљала само Bistriga i sela u njenom okruženju, svaka livada je bila kao мој дžеп, а сада сам се нашао на nepoznatoj planini u nepoznatom svijetu. Nijesam želio da gubim vrijeme.

U tim danima mi je znanje o zmajevskom животу помогло да preživim. Idući tako jedne večeri шумском stazom, propadoh u огромну, duboku rupu, nalik na bunar. Odmah sam osjetio da je

u тој рупи још једно стvoreне, чуло се само његово даhtanje i неко чудно stenjanje. Stvorenje je bilo preplaćeno i usamljeno. Baš као i ja.

Kada je sunce rasulo своје zrake po bjelopoljskom nebnu испред себе sam видio малу бебу zmaja. Stvorenje баš моје величине, s окrugлом нђушком i malenim, zdepastim nogama које су nespretno nosile тijelo prekriveno crvenom krljuštima.

Dao sam mu име Drašo. Zbližili smo se он i ja. Nijesam ga se plašio jer то mi je bio drugi susret sa zmajem u животу. Već nedjelju dana ni он ni ja nijesmo okusili hranu. Počeo sam se plašiti да његово zmajevsko чуло ne proradi i да ја не postanem само сочна jabuka pala sa drveta u pravi час. Strah чини чуда, мој strah me je natjerao да postanem učitelj. Naučio sam Draša osnovним tehnikama letjenja onakvim redoslijedom којим је njegova majka učila mene. Kada sam procijenio да је spreman за svoj први let, zajahao sam га i uz najveći zalet који је uska jama могла да нам приušti izletjeli smo из i vinuli se под oblаке. Zmajevi su božanstveni. Žao mi je што ti ih ne mogu najbolje opisati.

Usmjeravao sam svog друга да leti prema jazbini из које sam nedavno pobjegao. Poslušno se prizemljio баš на право место.

Tada sam први put zaplakao из razloga који се nije тicao igre, школе или nespretnog pada. Zaplakao sam од среће; prizor који sam тада видio је neopisiv. Susret majke i sina. I Zmajica je plakала. Niz огромно лице су padale златне сузе, исте one које сам sakupljaо, само dvostruko sjajnije i veće, jer то су биле сузе radosnice.

Odlučio sam да krenem, jer nije bilo vajde да останем. Bio sam срећан zbog чинjenice да сам okupio porodicu gmizavaca, ali i tužан што sam још dalje od svoje. Samo неколико минута kasnije испред мene se stvorише i Zmajolika i Drašo. Moj maleni prijatelj mi je prišao i naslonio главу на мој dлан, као да је htio да mi zahvali. Njegova majka je испред мene bacila ovaj medaljon. Da, да ovaj. Bio јој je okačen на ошtricu која јој се налазила на kraju repa. Malo se izmijenio, doduše, izjeda ga rđa, баš као што i мene izjeda ова стараčka obamrstlost.

Zmajolika je проговорила hrapavim, ali umilnim glasom. Rekla mi je да са тим medaljonом могу да одем где god поželim, само treba

da ga otvorim i za tren ču se naći na papirnom zmaju koji me može odnijeti čak i na drugu planetu.

Eto, Milice, to je bila moja priča o zmaju. Zemljotresi se više nisu događali jer je u jazbini vladao mir. Ja sam samo jednom upotrijebio taj medaljon, kako bih se vratio kući iz daleke zmajeve jazbine i čini mi se da će morati da ga upotrijebim još jednom, posljednji put. A onda ga ostavljam tebi, pametno ga koristi. I zapamti zmajevi postoje sve dok postoje princeze i hrabri prinčevi.

„Djede, ovo je najbolja priča od svih do sada, kako imaš bujnu maštu! Odmah da je prepričam tati.“

Djevojčica istrča iz sobe oduševljena djedovom pričom.

Starac izade u dvorište ispred kuće i zagleda se u nebo. Kao da je na njemu želio vidjeti zmajeve. Zatim se udalji dovoljno daleko od kuće i sjede na jedan kamen. Potom otvori medaljon i reče: „Želim ići u smrt, u vječnost, želim među oblake.“ Odmah se pred njim stvori veliki papirni zmaj koji sa sobom poneše starčev duh, a tijelo, nepomično i ispijeno ostavi na zemlji. Dok je letio prema nebu ugledao je Draša, sada velikog i snažnog zmaja. Bio je ponosan na njega. Nastavio je svoj život sa zmajevima koji su letjeli pod samim nebom. Mi ih vidimo često, ali nam se zbog visine čini da su to samo ptice.

Ako nekada vidite paperjasti oblak u obliku zmaja na vedrom proljećnom nebu, ili vam se samo učini takav, znajte da je na njemu hrabri princ koji nije mogao riječima da opiše njihovu ljepotu.

Andrej Marković

III razred

JU Srednja stručna škola

Cetinje

POVRATAK SNU

Čin 1: Nit Svijetla

Više cvijeća je umrlo tog dana, ali njoj su i tako uveli bili lijepi. Obavijeni posljednjim zracima svjetlosti, za Kjomu su i dalje predstavljali savršen ukras koji zasluzuje da bude viđen, te ih je stavila na prozor. Mnogi seljaci su negodovali zbog toga (užasavali su se prizora uvelog cvijeća), mada, njihova osjećanja ni prema Kjomu nijesu bila mnogo bolja.

Dok je nježno prelazila preko škripećeg poda, krakanje vrana je odjekivalo prostorijom. Ovi vjesnici nesreće su bili njeni stalni pratnici, kao da je ona bila nesreća koju su predskazivali. Sunčevi zraci su se slabašno probijali kroz prozor, nalazeći odraz u njenom srebrnom privjesku. Ovaj posebni privjezak je bio najneobičnija stvar u njenom posjedu, jer je prikazivao posve neobičnu sliku. Slika vase s ujednačenim tasovima, iako je na jednoj strani bila iskorišćena svijeća, a na drugoj nova i živahna.

Ništa od onoga što se dešavalo oko nje nije dotalo Kjomu. Ona je bila pod uticajem zmajevog napada koji se dogodio prethodne noći.

Ostaci kuća su se i dalje dimili, dok su konji divlje jurili okolo. Mnogo truda je uloženo u smirivanje vatrene stihije, jer je su ti ostaci bili posljednje što je seljanima ostalo. Uskakali su u pobješnjelu vatrenu stihiju žečeći da otmu od nesreće bar nešto svoje imovine. Dok su neki bili skrhani tugom, drugi su izgarali u bijesu. Prisjećajući se zmajeve srdžbe kojoj su bili izloženi tokom prethodne noći, imali su samo jednu želju: zmajevu smrt.

Kjomu je ravnodušno posmatrala ovaj prizor, očima mračnim poput njene haljine, dok njen posmatranje nije prekinuo čudan posjetilac.

Drakonski duh, bliјed i čist kao Kjomuina kosa, preklinjaо je za pomoć. Radoznalo je pratila ovo stvorenje, odlučivši da mu pravi društvo na kamenom putu. Djevojčica u crnom je tako napustila svoj dom, dok se zardala vjetrenjača pribijena uz njenu kuću silno vrtjela.

Čin 2: Najmračnija noć

Bilo je kasno u noć kada su se plamenovi gasili. Mjesečina se nježno slivala niz planine, bliјeda i neupadljiva poput pepeljastog seoceta. Jedina sreća pružena ojađenom narodu je bila prestanak vjetra koji bi dalje širio otrovne mirise među njima.

Starješine su se okupile u starom manastiru, nasred sela, razmjenjujući mudrosti u potrazi za rješenjem. Čak su i glasovi najsmirenijih umova sada pozivali na krvoproljeće. Bilo je nemoguće donijeti konačnu odluku, jer gdje bi čovjeka, tu će biti nesloge.

Siroče, Joša, tražio je oprost i prkosio slozi:

“Zmaj je u bolu, potrebna mu je pomoć ne propast!”, moljakao je.

Njegovi uzvici su bili nadvladani predrasudom i strahom. Odluka je, ipak donijeta: Zmaj mora platiti za zlo koje je nanio selu.

Grupa od deset ljudi, formirana sa zadatkom da ubiju zmaja, krenula je odmah, na Jošino nezadovoljstvo. Uprkos tome, on nije bio obeshrabren i odlučio je da ih prati. Put do pećine je bio dug, ali bezopasan, i seljaci su ubrzo hodali kroz njenu unutrašnjost.

Čin 3: Vrati se k sebi

Osjećaj užasa je odjekivao pećinom, vrebajući iz njene prostrane, šuplje sadržine. Tračak harmonije je dolazio iz laganog toka vode. Ovi vodopadi su se prostirali do sredine prostorije, gdje su se stapali u veliki simbol. Značenje ovog simbola se nije moglo proučiti, jer je Nozomi bila posaćena na njemu.

Nozomi je bila prastaro stvorenje, ogromno i usamljeno. Sirota, bijedna duša, kraljica ili legenda, čije su kraljušti bile natopljene tamnim bojama, iskvarene njenom samoćom, čekala je svoje posjetioce. Njena probijena krila, neprirodno svedena iznad ramena, izledala su kao da su tu da je vežu za zemlju više nego što su joj pomagala da se vine u nebesa.

Smireni glas je odzvanjaо u krtoj unutrašnjosti. Nježna pjesma, koja je se rasula sa Kjomuinim mekanim usana, je dotakla dubinu Nozomine

duše. Blijedo stvorenje koje je sprovelo Kjomu do ovoga mjesta je sada lebjelo nad zmajem, osvjetljavajući je. Ugljene krljušti su se povlačile dok ih više nije bilo, i u tom momentu, Nozomi se pronašla. Sada izbistrena i bijela poput mermerra, napokon je sagledala u ruševinu koja je njen dom postao.

Galama seljaka je prekinula ovaj harmonični momenat, dok je krov pećine iznad ulaza popuštao. Seljaci su ušli u prostranu dvoranu koju je okupirala Nozomi, dok ih je Joša preklinjaо da se povuku. Njegove molbe opet nijesu našle saosjećajno uvo. Ove krvožedne utvare su jurnule naprijed čim su vidjele zmaja. Međutim, dok su žurili ka njoj, nesreća se obrušila na njih. Krov je počeo da se urušava, i velike stijene su brzo padale oko njih. Sa žestokim režanjem, Nozomi je skočila onoliko koliko joj je njeno oštećeno tijelo dozvoljavalo, tražeći neku vrstu iskupljenja. Znak koji je bio ispod nje je sada bio otkriven. To je bio isti onaj koji se nalazio na Kjomuinom privesku. Kandžama je zahvatala padajuće gromade, ali čak i tada, samo je Joša bio spašen. Nozomi je takođe umrla, ali noseći radost u srcu, jer će napokon spavati, nesposobna da naudi još kojoj duši.

Kjomu nije prekidala svoju pjesmu. Mirno je posmatrala sve što se oko nje događalo. Na kraju, samo je tiho rekla:

“Ništa se nikad ne mijenja, jer je neukost sudska čovjeka.”

Čin 4: Noć i San su bili dugi

Nebo je bilo obavijeno bojama sumraka kada se Kjomu vratila svojoj kući. Vjetar je oslabio do tada i zbog toga se vjetrenjača jedva pomjerala. Seljaci su i dalje naporno radili, popravljajući štetu. Atmosfera je bila ispunjena oplakivanjem i radošću u seocetu izazvanim vijestima o smrti zmaja i lovačke grupe.

Još cvjetova je venulo pokraj starog prozora, ali Kjomu su bili lijepi, svejedno.

Ajla Kukuljac

II razred

JU SMŠ „Ivan Goran Kovačić“

Herceg Novi

ČINITI DOBRA DJELA ZNAČI ŽIVJETI VJEĆNO (BIOGRAFIJA JEDNOGA ZMAJA)

Nakon gubitka tek rođenog djeteta u teškoj saobraćajnoj nesreći, roditelji su bili skrhani. Mjeseci tugovanja i bol koju su osjećali nije bio nimalo lak, naročito ne za Amaru, djetetovu majku. Trauma koju je doživjela gledajući kako joj dijete umire, a nije mogla da mu pomogne, mora biti veoma bolna. Ti mjeseci tugovanja i pad u depresiju natjerali su Amarinog muža da pokuša ubijediti ženu da ponovo imaju dijete. Njen muž, Stefan, bio je poznat kao veoma dobar čovjek, svima je pomagao koliko je mogao i kao takav, nije mogao da gleda Amaru kako tuguje. Tako, dok su sjedali za stolom, Stefan započe razgovor.

- Amara, znam koliko ti je sve ovo teško, ali mislim da bi bilo lijepo da pokušamo ponovo, iznova. Ne mogu više podnijeti da te gledam kako tuguješ.

Za Amaru, to je bila bolna tema jer se plašila novog početka, ali shvatajući u kakvu situaciju dovodi Stefana i da je on pored bola zbog gubitka djeteta još tužan zbog nje, odluči da govori.

- Ja... ja, ne znam... Strah me da se opet nešto ne dogodi.

- Molim te, Amara, moramo pokušati. To je bio nesrećan slučaj, znaš i sama da nijedno od nas dvoje nije krivo.

- Sve ja to razumijem, ali... ja još uvijek osjećam neku krivicu kao majka iako nijesam kriva. Ne znam ah... ne znam da li možeš da shvatiš to.

- Razumjeću ako ne želiš, ali mislim da kada budemo imali dijete, zaboravićeš na bol, bićeš u obavezama oko svega toga i ono što je meni najvažnije, ponovo ćeš početi da živiš svoj život kakav je bio prije nesreće.

Završivši ovu rečenicu, Amara je naslonjena laktovima na sto nagnula glavu na stranu i tužno je gledala u jednu tačku. Stefan nije htio ništa dalje da je pita jer toliko dobro ju je poznavao da je znao da je počela da razmišlja o tome. Znao je da sada ima hiljadu razloga da ne pokuša i isto toliko da pokuša i on je pusti da sama odluči. Sjedio je gledajući u nju i očekujući odgovor, mada ga nije dobio. Ona samo promijeni položaj glave gledajući u sto i držeći glavu rukom prislojenom na čelo. Stefan je to shvatio kao da još zadugo neće dobiti odgovor i odluči otići na spavanje.

Sjutradan, kada se probudio, Amaru nije ugledao pored sebe. Prvo je pomislio da je možda ostala za kuhinjskim stolom razmišljajući, ali kada je pogledao tamu shvatio je da nije tako. Na stolu je pronašao papirić na kojem je pisalo: „Odlučila sam. Otišla sam do ljekara da provjerim je li sve u redu.“

Kada je pročitao posljednju rečenicu, Stefan osjeti olakšanje, kao da mu je kamen pao sa srca. Njegovoj sreći nije bilo kraja jer je smatrao da je donijela najbolju odluku za oboje. Sjeo je u svoju fotelju i čekao da se vrati. Od uzbudjenja je sve vrijeme cupkao desnom nogom o drveni pod kuće i zbog nestrpljenja odluči da šeta po kući tamo-ovamo smatrajući da će tako vrijeme brže proći. Konačno, začuo je zvuk automobila i brže bolje je istrčao na verandu i čekao da mu kaže kakav je ishod. Oči su mu caklide od iščekivanja.

- Amara, pričaj. Brzo, ne mogu biti u ovoj neizvjesnosti - povika veselo.

Kada je malo bolje sagledao njen izraz lica, shvatio je da nešto nije u redu te i on sam promijeni izraz lica od veselog do začuđenog.

- Amara, daj molim te, reci što se tamo dogodilo, što ti je ljekar rekao pa si nevesela?

- Stefane, ti znaš da kada smo doživjeli onu nesreću...

- Amara, molim te, nemoj, prekini razmišljati o tome.

- Ne, saslušaj me! Kada smo doživjeli onu nesreću, znaš bili smo prebačeni u bolnicu i rečeno nam je da sam imala unutrašnje krvarenje.

-Znam, ali kakve veze to ima sa ovim što mi želimo?

Kada joj je postavio ovo pitanje, ona se uhvatila za glavu, sjela na stepenik verande i počela plakati. Stefan još uvijek nije razumio situaciju, samo je raširio ruke i povikao glasno:

- Što, što nije u redu? Odgovori!

Amara mu je kroz suze i jecaje odgovarala:

- Bila sam tamo... kod doktora. Nakon pregleda... nakon pregleda, pitao me je da nijesam doživjela neku nesreću ili povredu. Odgovorila sam da sam jednom imala to prokletu unutrašnje krvarenje.

- I što je rekao? - upita razočaravajuće.

- Rekao mi je da ne mogu imati djecu. Eto, to mi je rekao - odgovorila je bijesno.

- Kako?! Kako, pa već smo imali jedno dijete?

- Znam, znam, to sam mu i rekla, ali je ljekar rekao da je to unutrašnje krvarenje uticalo na ovu situaciju u kojoj sam sada - odgovarala je sva u suzama i kad bi željela nešto reći nije mogla doći do daha, a onda ni do riječi.

Amara je doživjela razočaranje saznавši za ovo, a Stefan svjestan da će ih to pratiti do kraja života i da će naročito uticati na Amaru, odluči da preduzme nešto i da sebi, ali i njoj, da neku mrvicu nade i poče govoriti:

- Možda to nije konačno. Možda bismo trebali probati neki drugi način, posjetiti nekog drugog ljekara, uvijek treba imati nadu. Sjutra ćemo poći do centra grada i raspitivati se o ljekarima koji su stručni za to, možda nam neki može i pomoći. Hajde, uđimo sad u kuću - podiže je i uđoše u kuću.

Sjutradan su uradili kako je rekao. Iako je htjela opet malo da razmisli, ovog puta Stefan je odlučio da utiče na njeno mišljenje i odgovor. Rano ujutro pošli su do centra grada. Nakon posjete raznim ljekarima koji su se bavili modernom medicinom i čiji je odgovor bio negativan, Stefan odluči da proba sa „ljekarima“ koji se bave medicinom zasnovanom na biljkama. Tražeći i raspitujući se za travare, dobio je adresu jednog koji živi u oronulou zgradu u centru. Obišli su sve spratove i kucali na sva vrata, ali нико nije odgovarao. Kada su se vratili u prizemlje, na samom ulazu ugledaše starca od oko devedeset godina.

-Vjerovatno mene tražite, jer niko drugi ovdje ne živi - obrati se starac mladom paru hrapavim i prigušenim glasom.

- Pa da, mi smo došli kod vas u nadi da nam možete pomoći - odgovori Stefan.

- Hah, da, da... poznata mi je situacija. Prvo idete kod svih mogućih ljekara, a ako oni ne mogu da vam pomognu, okrećete se prirodi i njenim načinima. No, hajdemo, siđimo u podrum. Tamo se nalazi moj stan i ordinacija.

Nakon što starac otvori vrata podruma, unutra zablista zelenilo. Stepenice i zidovi koji su vodili do ordinacije bili su obrasli bršljanim i različitim puzavicama. U prostoriji u koju su sišli bilo je još ljepše, zidovi zeleni od puzavica imele, bršljana, divlje kupine... Na policama su se nalazile različite biljke, trave, cvjetovi. Učinje im se da se sve što postoji u prirodi od biljaka nalazi se u ovoj prostoriji. Starac se polako isteturao do vrha podruma u kojem se nalazio jedan kauč i njegov radni sto i stolica, a za njim su išli Stefan i Amara.

- Eh, izvolite, sjedite - reče starac. - Možete mi reći u čemu je problem? Što je to što današnja medicina ne može izlječiti, a mislite da priroda može?

- Pa, vidite, čiko - obrati mu se Stefan, jer je znao da će Amari biti teško da govori o tome - Situacija je takva da smo imali dijete koje smo izgubili u nesreći. Stefan uzdahnu - i moja žena je prilikom te nesreće zadobila unutrašnje krvarenje i sada, ljekari su joj rekli da više ne može imati djece. Pa smo mislili ako vi...

- Sinko - prekide ga starac - nažalost mislim da ni ja, ni moje biljke tu ne možemo pomoći. Majka Priroda je takva, ona daje, ali i uzima.

Stefan je samo pogledao Amaru, koja je sagnula glavu i zaplakala znajući da više nemaju što da traže. Pogled sa Amare skrenuo je na devedesetogodišnjeg starca i pustio mušku suzu.

- Je l' ti to plačeš sinko? - upita starac.

-Ja... ja... Vi ste nam bili posljednja nada. I to je propalo, dovraga! - pričao je kroz suze.

Dobivši odgovor, starac je sjedeći za radnim stolom duže vrijeme gledao zamišljeno, te se naposljetku počeša po kosi i uzdahnu, a zatim se opet vrati u razmišljanje.

- Molim te, hajdemo odavde - progovori Amara. - Sada smo se konačno uvjерili i ovo je kraj - pričala je kao da se mirila sa situacijom.

- Da, hajdemo. Vama hvala, iako nijeste mogli pomoći.

Starac ništa nije odgovarao; taman kada stigoše do prvog stepenika povika:

- Stanite, stanite!

- Znam ko vam može pomoći. Treba da pođete u šumu, koja se nalazi van ovog grada. U toj šumi samo pratite tok rijeke i naići ćete na kuću mlade vještice.

- Pobogu, kakve vještice! One ne postoje, pričate nebuloze - povika Amara.

- Da, to je malo... Zar nije malo čudno?

- Nije, samo uradite kako sam vam rekao. Vidio sam da stvarno želite dijete i mislim da ona ima nešto za vas. Sigurno će vam pomoći, recite da sam vas ja poslao. Njeno ime je Tatia.

Bio je već mrak kada su stigli kod šume kolima, a dalje su morali pješke, prateći tok rijeke. Kada su ušli u šumu već je bio mrkli mrak, pa su koristili telefone da osvjetle put.

- Stefane, ovo je ludost. Zar smo stvarno pošli ka vještici? Pa svi znaju da ne postoji takvo što!

-Znam, ali ne bi nas onaj starac slao ovamo bez razloga, siguran sam. Možda nije vještica, možda je mislio враčara ili tako nešto, ipak je star.

Nakon što je izgovorio riječ star, ugledaše drvenu kolibu obojanu crnom bojom. Kako stadoše ispred vrata prekrivenih zelenom mahovinom osjetiše neki opojni miris koji ih je omamljivao.. Stefan pokuca, ali niko nije otvarao. On to učini još nekoliko puta misleći da se možda ne čuje kucanje, jer je video tračak svjetlosti koja se probijala kroz pukotine u daskama. Odlučiše da uđu u kuću. Vrata su bila otključana i uđoše u predsoblje, kao i svako predsoblje, a ne kao neko vještičje.

- Oh, jesli ti, starče? - začuo se ženski glas iz jedne od prostorija.

- Nije, ovdje su Stefan i Amara - odgovori Stefan.

Onaizađe iz sobe obučena u dugu tamnoplavu haljinu do poda. Kosa joj je bila smeđe boje, a koža blijeđukasta. Imala je manje godina čak i od Amare, možda dvadeset četiri.

- Izvolite, kako vam mogu pomoći? - upita ih sa osmijehom. - Upravo spremam lоворov list, pa je cijela kuća zamirisala, nadam se da ne smeta?

- Ne, ne, naravno - progovori Amara. - Zapravo je veoma prijatnog mirisa, - i prvi put se u posljednjih nekoliko mjeseci osmijehnu.

Stefan vidjevši to nasmija se i on, jer kad je ona bila srećna, i on je bio srećan. Bio je siguran da ovdje ima neke više sile i energije čim je to izazvalo osmijeh kod njegove žene i bio je ubijedjen da će konačno uspjeti da riješe problem.

- Da, pa znaš ljekari su rekli da Amara više ne može imati djece i probali smo kod svih ljekara, ali nije išlo. Onda smo pošli kod jednog starca koji je travar i on nam takođe nije mogao pomoći, ali nam je na kraju rekao da pođemo kod tebe, da nam ti možeš pomoći i da si ti... - i tu Stefan zastade.

- Vještica? - upita ona sa osmijehom. - Da to je tačno. Ni manje ni više. Moje ime je Tatia.

- Ah, stvarno si vještica? - povika Amara

- Znam da je čudno, ali da, vještica sam. Vještice su stvorena koja su povezana sa zemljom i prirodom. Koristimo njihovu energiju da bi izvele čin. Takođe, predstavljamo i balans između prirode i današnjeg svijeta, jer ljudi su previše naštetiili Majci Prirodi, a mi vještice joj služimo.

- Pa to je nevjerojatno, ja nikada nijesam znala da postoji vještica i da je to stvarno. To su uvijek bile izmišljene priče za nas, obično stvorene da nas uplaše kao djecu.

- A znam. Mi kao vještice ne razlikujemo se mnogo od normalnih ljudi i naš život nije duga vijeka, ne duži od vašeg. Jedina razlika između mene i vas je što ja mogu izvesti čin uz pomoć energije zemlje i prirode, a vi ne možete. I živim u zabačenoj šumi, kući obojenoj u crno, s mahovinom preko vrata - nasmija se Tatia.

- Pa i mi takođe živimo u drvenoj kući, na periferiji grada, ni mi ne volimo grad i buku.

- Oh, pa to je lijepo. Molim vas, podite za mnom u glavnu sobu. Tamo ćemo pokušati da riješimo vaš problem.

Pođoše poduzim hodnikom primjetivši da umjesto sijalica Tatia koristi svijeće. Čitav niz svijeća pružao se hodnikom i činilo se kao da se nalaze u dvorcu, a ne u običnoj kući od drveta. Kada stigoše u glavnu sobu, nijesu vidjeli ništa neobično što bi natjeralo čovjeka da posumnja

da je Tatia vještica. Samo obične osušene travke su se nalazile na jednom radnom stolu ispod najvećeg prozora, tako da kada sunce ugrije, čitav radni sto je osvijetljen. S njihove desne strane primjetili su veliku i veoma staru knjigu koja je, kako im se činila prašnjava i iscijepana zbog Tatiinog nemara, međutim, uopšte nije bilo tako. Ta knjiga je prenošena s generacije na generaciju i njena starost dostiže brojku od čak hiljadu godina.

- Ova knjiga čini se da nije nekorišćena - reče Amara, želeći da čuje za šta se koristi knjiga.

- Zapravo i nije tako - nasmija se Tatia. - Koristim je vrlo često. Potiče još od naše prve porodice. Mnogo je korišćena, pa je i izgubila boju, a i korice su se pocijepale.

- Zar ne postoji neka knjižara gdje te iste knjige možeš kupiti? - upita znatiželjno Amara.

- Hah, pa ne baš. Svaka vještičja loza dobija po jednu knjigu i ona je dužna da je prenosi s koljena na koljeno. U njoj se nalaze sve čini i zato je mnogo bitna. Druge knjige na toj polici su mitovi, legende, nadprirodna bića, sve što je vama ljudima nadrealno, to se nalazi tu, na tim policama. Nego, da se vratimo na našu glavnu temu. Vas je starac posalo kod mene zato što... - i Tatia zastade očekujući da je jedno od njih dvoje dopuni jer je zaboravila razlog dolaska.

- Zato što moja Amara više ne može imati djecu, a mi bi to stvarno voljeli i nadamo se da ćeš nam pomoći - reče Stefan.

Tatii je osmijeh s lica prešao u ozbiljnost kad pogleda Amaru. Stefan to protumači kao znak da neće uspjeti da im pomogne, pa polako poče da gasi onu usplahirenost i nadu koju je imao kad je saznao da je Tatia prava vještica. Tatia je za trenutak razmisnila pa počela govoriti:

- Ne znam da li vam je rekao, ali i starac zna to pravilo da Majka Priroda daje, ali i uzima. To je balans koji postoji otkad je svijeta i pamтивјека i postojaće. Ja sam nemoćna protiv nje, iako vi, savremeni ljudi, mislite da se možete boriti sa njom, doći će dan kad će ona sve da vas uništi jer ste remetili svojim postupcima sve ono što je normalno funkcionalo.

- To znači da mi ne možeš pomoći nikako? - upita Amara zabrinuto.

- Ja sam nemoćna protiv Majke Prirode... ali ako je vas starac poslao kod mene, sigurno je zato što vam vjeruje i što smatra da ste vi „pravi“.

- Kako misliš „pravi“? - upita Stefan.

Tatia ne odgovori na ovo pitanje, pogled sa njih dvoje skrenu na mali drveni kofer koji se nalazio na njenom radnom stolu.

- Da vi čete to... - prošaputa Tatia za sebe, zatim se obrati njima.

- Ja ti ne mogu pomoći da dobiješ dijete, zahtijeva preveliki čin, ali ti mogu dati nešto od Majke Prirode što možeš čuvati kao da je tvoje dijete, jer ono pravilo važi i obratno zar ne – uzima, ali i daje?

- Što je to nešto? - znatiželjno upita Amara.

- To nešto je... - Tatia i ne dovrši svoju rečenicu, zaputi se prema radnom stolu i malom koferu. - Dodjite da vidite što je.

Kada se približiše radnom stolu, otvori kofer. Unutra ugledaše jaje koje je bilo nešto veće od nojevog jajeta.

- Pa to je jaje - reče Amara, a Stefan klimnu glavom potvrdiši.

- Da, ali ne bilo kakvo jaje. Ovo je Zmajev jaje. Da, da, zmajev, čudno za vas, zar ne - Stefan i Amara se pogledaše s čuđenjem ne vjerujući u ono što čuju.

- Molim vas, povjerujte, ako postoje vještice postoje i sva druga, kako vi kažete, natprirodna bića. Sada, hoćete li uzeti ovo jaje i čuvati ga kao svoje rođeno dijete ili ne?

Zbunjeni saznanjem da na svijetu postoje zmajevi i ostala natprirodna bića, hiljadu misli im se stvorilo u glavi, ali oboje ih je nešto vuklo da uzmu jaje i da se brinu o njemu kao o rođenom djetetu.

- Da, da, uzimamo jaje Zmaja - progovori naposlijetu Amara, ne pitajući Stefana što on misli o tome. Valjda jer joj je proradio majčinski instinkt i nije mogla da mu se odupre na riječi da treba da se brine o njemu kao o rođenom djetetu. I Stefan pristade.

- Evo. Nosite u ovom koferu pažljivo. Trebaće mu možda mjesec dana da se izleže. Dobro se brinite o njemu, a još bolje o Bebi zmaju.

Stefan preuze kovčeg, zahvališe i odoše.

Kad su stigli kući, izvadili su jaje iz kovčega i stavili ga na mehani jastuk na radnom stolu i pokrili ga maramom.

- Tako, biće mu udobno i neće mu biti hladno, zar ne?

- Naravno da neće, pa ti si najbolja majka! Hajde idemo sada i mi na spavanje.

Pogasiše svjetla i odoše u krevet. Oboje su osjećali povezanost s tim jajetom, kao da im je dijete, ali ni jedno ni drugo to nijesu mogli sebi da objasne. Jednostavno, bili su srečni što imaju to jaje.

Narednih mjesec dana protekli su u isčekivanju da se jaje izlegne. Prema njemu su se ophodili kao što bi se ophodili prema djitetu koje su izgubili i činilo im se kao da je ovo jaje uspjelo da ih natjera da zaborave i da odagnaju tugu iz srca. Početkom idućeg mjeseca, iz jajeta se izleglo prelijepo zmajče bordo crvene boje. Kao i svaka tek novorođena životinja, i on se prvih mjesec dana upoznavao s okolinom i stvarima u kući, a iduće sedmice je već počeo izlaziti napolje i većinu dana provodio bi igrajući se s Amarom ili Stefanom. Doživjeli su istu onu radost kao da im se rodilo dijete. Trudili su se da njihova Beba zmaj bude srećna i da mu dan bude ispunjen igrom i radošću. Brzina kojom je rasla njihova beba mogla se uočiti već druge sedmice, kada je bila veća čak i od Stefana. Postala je nestaćna. Lomila je stvari u kući, popela bi se na drvo u bašti i polomila ga i pri tome pala, ali za to nijesu marili, već su brinuli da se ona nije posjekla kada bi polomila neki predmet ili da nije slomila šapu prilikom pada s drveta.

Prilikom posjeta prijatelja bili su prinuđeni da kriju svog nestaćnog zmaja na prvi sprat kuće, dok su primali goste u prizemlju. Često bi pričali s njim kao s djetetom i zamolili ga da bude miran i ne pravi nered i on bi kao poslušno dijete to i uradio. Kao da je razumio što su roditelji tražili od njega. Treće sedmice, zmaj je toliko porastao da više nije mogao da ulazi na vrata. I pored njihove želje da boravi u kući, shvatili su da ni cijeli dnevni boravak ne bi bio dovoljan za njega. Odlučili su da od sada boravi u velikoj štali u kojoj je nekada Stefanov deda držao farmu. Zmaj bi samo prespavao u štali, a danju bi bio sa Stefanom i Amarom. Kraj četvrte sedmice predstavlja je konačan razvoj Zmaja. Dostigao je punu veličinu čije je tijelo bilo dugو oko deset metara, a od toga čitavih tri metra bio je dug vrat, a isto toliko i rep. Krila koja su se tek sada razvila imala su bordo boju kao i njegovo tijelo, samo za nijansu svjetliju. Na vrhu njuške nalazili su se brkovi koji su ličili na dvije tanke trake duge oko trideset centimetara, a između ušiju nikli su mu prelijepi crni rogovi, nešto veći od brkov. Duž tijela pružale su se dvije crne linije koje su počinjale

od središnje tačke između očiju, a zatim se kod vrata postepeno razilazile tako da je jedna bila na lijevoj, a druga na desnoj strani. Širile su se do polovine tijela, a zatim do repa i postepeno se približavale jedna drugoj da bi se na kraju repa ponovo spojile u jednu tačku. Na njegovim jakim i masivnim nogama nalazile se se ogromne kandže koje su mogle u jednom potezu preploviti čovjeka. Naravno, to nije plašilo Amaru i Stefana jer su imali ono najbitnije, povjerenje u njega, a Zmaj nikada i nije pomislio ikome da naudi.

Krajem četvrte sedmice, Stefana i Amaru iznenadio je dolazak Tatie, koja se pojavila na vratima i nije prihvatile da uđe u kuću, već je zahtijevala da vidi Zmaja i to nasamo.

- Želim nasamo da se vidim s njim. Samo da provjerim da li je u redu, ipak sam vam ga ja dala u amanet - reče Tatia.

- Ne, ti si nam ga dala kao zamjenu za dijete. I taj Zmaj jeste naše dijete i naša briga - odgovori Amara koja se našla uvrijedena što je Tatia rekla da im je Zmaja dala u amanet.

- Da, da... ja sam se pogrešno izrazila. On je vaš, ali potiče od mene tako da samo želim provjeriti je li sve u redu - smireno je pričala Tatia.

- U redu je, Amara - reče Stefan. - Otići će samo da ga provjeri. Eno, nalazi se tamo u onoj velikoj štali. Prerastao je našu kuću.

- Aha, razmijem - odgovori Tatia nezainteresovano i uputi se prema velikoj štali.

Kada je otvorila vrata štale, ugledala je je ogromnog Zmaja kako leži na sijenu koje je bilo rasuto po podu. Za trenutak stajala je na ulazu i gledala ga zbumjeno, možda čak i iznenadeno, zatim uzdahnu i zaputи se ka njemu. Zmaj je spavao, a ona odluci da ga probudi.

- Hajde, budi se, moramo razgovarati - i prodrma Zmajevu veliku glavu.

Zmaj lagano otvorio oči i stupi nazad iznenaden što vidi nepoznatu osobu.

- Tako, moramo da razgovaramo.

- Kako... kako ja mogu da razmijem što ti pričaš? - reče Zmaj.

- Lako - osmijehnu se podrugljivo Tatia kojoj je bilo smiješno što Zmaj živi u neznanju ko je i što je on.

- Ja sam vještica. Ti si Zmaj. Bića prirode se razumiju i služe prirodi.
- Da, a gdje su Amara i Stefan? Kako si me pronašla ovdje?
- To sad nije važno. Zapravo ono što će ti ja reći, to je ono važno za tebe.

- Jedino važno za mene su njih dvoje koji su mi roditelji.

Na riječ roditelji Tatia tužno pogleda u Zmaja kao da je željela nešto da mu kaže, ali ipak se zaustavi i poče ono što je naumila.

- Oni ti nijesu roditelji, samo su te čuvali. Jesi li možda znao da je u tvojoj prirodi da kao Zmaj bljuješ vatru?

- Da bljujem vatru? - upita iznenađeno Zmaj.

- Da, ali to nijesi mogao znati pored njih dvoje. Oni ne žele da ti bljuješ vatru jer to bi moglo da im naškodi.

- Nijesam ih nikada ni pitao. Znam samo da me vole i da su mi sve vrijeme pružali ljubav i da sam kraj njih srećan - branio ih je Zmaj.

- Da, možda je to tačno, ali je li sreća živjeti u ovoj štali zatvoren? Ako budeš slušao mene, bićeš tamо gdje su svi zmajevi, slobodni da šetaju kuda hoće i da budu ono što jesu.

- Da šetam kuda hoću?

- Da, i da letiš. Letjećeš svojim krilima za koja sigurno ne znaš da njima možeš letjeti.

- A mogu li Amara i Stefan sa mnom? - upita tužno Zmaj, osjećajući da kuda on ide treba da idu i oni, kao njegovi roditelji.

- Ne, oni ne mogu. Zmajče moje, njih nažalost moram ubiti, jer oni ne smiju biti živi sa saznanjem da postoje vještice i Zmaj na ovom svijetu.

Na to, Zmaj se podiže i zareža ne odobravajući ono što čuje, a Tatia ustuknu.

- Izlazi, ne želim slušati o tome ništa. Neću ti dozvoliti da ih ubiješ - bijesno reče Zmaj.

- Ne možeš me povrijediti, ako si tako nešto pomislio, moja magija je jača. Shvati. Nijesu tvoji roditelji, samo su te čuvali. Oni su bili odbarani da čuvaju Zmaja i ti koji su odabrani moraju i umrijeti, jer onda previše znaju o natprirodnim bićima. Samo vidi, ovdje si zatvoren, a tamo bi bio slobodan i sa drugim zmajevima. Letio bi i bljuvao vatru,

radio ono što je u tebi duboko zakopano i neko to treba da otkrije i da ti pokaže kako da živiš - glasno je govorila Tatia, pokušavajući da dopre do njega.

Za trenutak Zmaj je zastao kao da razmišlja gledajući u jednu tačku. Tatia stade na mjestu u koje se zagledao i nastavi:

- Sad si na trenutak poželio i zamišljao o tome kako je s drugim zmajevima, zar ne? Nećeš morati zamišljati, samo pristani i to će postati tvoja stvarnost.

- Ne želim da umru, oni su mene...

- Znam - prekide ga - ali oni znaju za tebe. Ako odemo i ostavim ih žive, možda kažu nekom drugom, a današnji ljudi na sam pomen nečega drugaćijeg gledaju sa negodovanjem, jer su površni. Možda bi čak uspjeli pronaći našu šumu i ubiti sve, sva natprirodna bića koja mi vještice podržavamo i čuvamo. I nas same žive spaliti kao što su to radili u srednjem vijeku. To bi ponovili, samo da im se ukaže prilika. Razumiješ li, moram ih ubiti oboje - reče hladno Tatia.

- Brzo ćeš zaboraviti na njih kada budeš sa drugim zmajevima.

Zmaj sagnu glavu prema podu gledajući tužno. Zar tolika sila i životinja, koja važi za nezavisnu i najjaču u mitologiji, da bude tužna. Kada napokon podiže glavu i ispravi dugi vrat, Tatia je očekivala da neće pristati, ali se desi suprotno.

- U redu, pristajem. Samo, ne želim da prisustvujem tom obredu. Ne znam ni zašto sam pristao na ovo uopšte, ali neka sila me vuče tim zmajevima i slobodi i...

Zapravo da, vukla ga je nekla sila - njegov instikt. Sada mu se ukazuje prilika da bude slobodan i to je ta sila koja je Zmaja natjerala da pristane - mogućnost da bude ono što jeste.

Za narednih godinu dana, koliko je bilo potrebno vještici da sve isplanira, desи se veliko i neočekivano iznenađenje. Amara je bila u drugom stanju i konačno su dobili predivnu djevojčicu. Ljekari ni sami nijesu mogli objasniti ovaj slučaj, već su govorili da je to dar od Boga. Bilo kako bilo, danas je njihova čerka napunila mjesec dana, a oni su to odlučili proslaviti u najvećem veselju. Organizovali su zabavu u kući i pozvali sve bliske prijatelje.

Veselje, smijeh, radost, anegdote, sve ono što može ispuniti jednu zabavu bilo je prisutno, sve u čast djevojčice koja je napunila mjesec

dana i koja je predstavljala čudo i dar od Boga za Amaru i Stefana. Zabava je tekla u najboljem redu sve dok nije nestalo hladnog pića. Stefanov prijatelj znao je da on obično višak namirnica drži u štali, stoga je odlučio da ga donese. Kada je ušao u štalu nije video ništa, ali Zmaj pomisli da je Stefan pa se podiže. Prijatelj je ugledao ogromnu crnu priliku pred sobom. Nije znao što je, ali umjesto da bježi odluči da nasrne šipkom koju je našao pored vrata. Zmaj nije znao da će ovaj čovjek da ga povrijedi, pa se nije ni pomjerao. Tek kada je bio proboden šipkom u predjelu grudi, Zmaj je ustuknuo, ali nije htio da se odbrani jer je znao da je to neko od Stefanovih i Amarinih prijatelja i nije želio da im naudi.

„Molim te, nemoj, ne želim te povrijediti, ne mogu, ne umijem“ - mislio je u sebi Zmaj, ali čovjek je i dalje nastavio napade. Nije se plašio Zmaja, jer je bio pod Tatiinim uticajem. Zamadio je da napadne Zmaj, kako bi zamrzio ljude i pustio je da obavi svoj dio posla.

Stefan je shvatio da na zabavi nema jednog prijatelja i jedina prepostavka mu je bila da je otisao po piće u štalu. Odmah odjuri u štalu gdje je zetekao prijatelja koji napada Zmaj. I pored molbi da prestane, on je i dalje nasrtao. Stefan je pokušao da ga zadrži, ali ovaj ga je udario i odbio od sebe i dalje napadajući Zmaja koji je bio bespomoćan i nije se branio. Stefan je uzeo drugu šipku i iz sve snage udario po glavi svog prijatelja.

Da, ubio ga je. Ubio ga je da bi dozvolio ovom stvorenju koje je gledao kao svoje dijete da živi. Zar ga treba kriviti? Zar ne bismo svi uradili isto za osobu koju volimo? Zar ne bismo sve uradili da ona ne bi bila povrijeđena? Zar ne bismo sve uradili za njenu ljubav? Pa eto, Stefan je uradio, iako je važio za dobrog čovjeka, rijetkog u ovom svijetu, onog koji ni mrava ne bi zgazio - uradio je. Možda će osjećati krivicu, ali neće dozvoliti da je osjeća Amara ili neko drugi. Krivica će se obrisati, jer zna da je to uradio da bi spasio život svom Zmaju. Na kraju krajeva, zar dobar čovjek nije onaj koji se žrtvuje za druge iako će možda on da strada, iako će sva krivica pasti na njega?

Tatia je otpočela svoj plan za odlazak Zmaja i uklanjanje svjedoka. Bila je sigurna da je čovjek od sinoć uspio da ga natjera da počne da mrzi ljude, te da ga je Zmaj vjerovatno ubio. Sada je na redu bila

smrt Stefana i Amare. Nije se dvoumila. Ostrašćena onim što su njenim precima ljudi radili u prošlosti, ona odluči da začara i pošalje grupu ljudi da ih zapali. Za to vrijeme Zmaj će biti u štali, tako da neće primijetiti.

Noć je padala polako, a Stefan i Amara su večerali kada začuše buku. Stefan izadje da vidi šta se dešava i ugleda gomilu ljudi kako sa štapovima i bakljama stoje ispred njihove kuće.

- Što je ovo, što se dešava? Što radite ispred moje kuće - upita ljutito.
- Izadite ti i tvoja žena. Vi morate nestati - reče jedan iz gomile.
- Što pričate, jeste li ludi?
- Tako je naredila vještica! - progovori neko.
- Tatia...? - reče Stefan za sebe.

U tom trenutku gomila je krenula na kuću. U njihovim mislima bilo je zacrtano da Amara i Stefan moraju umrijeti. Stefan zatvori vrata i pokuša da ih zadrži. Provalili su unutra i krenuli na Stefana i Amaru koja je vrisnula od užasa i prizora. Uhvatili su ih i izveli vani gdje će izvršiti naređeno. U tom trenutku se pojavi Zmaj koji je čuo buku i vrisak. Znao je da Tatia vrši svoj dio posla koji je planirala da obavi, ali Zmaj se predomislio poslije one noći u kojoj se Stefan suprotstavio prijatelju radi njega.

„On je radi mene žrtvovao svoju savjest, žrtvovao je ono zbog čega možda noćima neće moći da spava jer je ubio čovjeka. Možda će čak misliti da je nesavjestan, ali radije bi da to misli i da je živ, nego da svoju slobodu platim njegovim i Amarinim životom“ - mislio je prije nego je krenuo protiv Tatiinog plana. Nije bio borac, nije znao kako, ali je mlatio svojim огрornim repom po gomili koja je izbjegavala njegove udarce. Sada je imao želju da zna kako da bljune vatru, da jednim potezom riješi sve, ali nije mogao. Gomila je počela da napada i Zmaja, stvarajući mu duble rane na mjestu gdje je već bio ranjen. Stefan više nije mogao da pruža otpor tolikoj gomili i predao se. Pustio je da izvrši ono što je bilo naređeno. Bespomoćni da urade bilo šta. Prije nego je gomila izvršila naređenje, Stefan je pogledao Zmaja očima punim zahvalnosti što se borio za njih, iako će vjerovatno i on sam stradati. Amarin pogled bio je ispunjen suzama što više neće moći vidjeti dva najvoljenija bića - njega i svoju djevojčicu. U njenim očima Zmaj je video želju da se on postara za djevojčicu

ako prezivi. Buknuo je plamen i prekinuše se pogledi. Glasan urlik ispunjen bolom odjeknu daleko, daleko kroz šumu. Njegovih roditelja nema više, a njega su uspjeli oboriti na zemlju ranjavajući mu noge. Ležao je i pustio da mu drveni štapovi prolaze kroz kožu. Više ga i nije boljela ta fizička bol, koliko ga je boljelo nešto u srcu. Možda nije srce, možda je duša. Duša ga je boljela za njima. On je bio kriv što se ovo dogodilo. Sad je mislio: „Da mi jedan šiljati štap probode srce, da umrem, lakše bi mi bilo nego misliti o tome.“

- Erecato ezevat - začu se ženski glas i ljudi se povukoše i razidoše. Bila je to Tatia, zapanjena što vidi Zmaja na podu, krvavog, gotovo beživotnog.

- Kako... kako su ti ovo napravili. Trebalо je da ostaneš u štali - poče govoriti kroz suze.

- Zašto plaćeš... Evo, mrtvi su. Uspjela si na kraju. Evo i ja sam gotov, ne moraš sad ni posao za mene da obaviš, da me vodiš kod drugih zmajeva. A ja, ja sam njih dvoje izdao.

- Nije to moj posao - kleknu Tatia plačući pored Zmajeve glave - Bila mi je obaveza. Ja sam te napravila od moje krvi, ti si moj sin. A ja sam tvoja majka. Ja sam tvoja loša majka, koja ne zna biti majka pa te je dala drugim ljudima na čuvanje. Vidiš oni su to umjeli. Htjela sam te samo uzeti sad kad si odrastao da srećno živimo u šumi, da budeš uz mene, a sad mojom krivicom... moj sin umire.

- Majka... - klonulo reče Zmaj. - Znaš sad ču ti reći kako sam ih izdao. Izdaja je natjerati osobu da uradi ono što je bila sigurna da nikad neće uraditi. A ja... zbog mene je Stefan ubio prijatelja. Drugi put nijesam htio sebe da izdam time što ču pustiti njih da umru, a da ne uradim išta.

- Izvini, oprosti mi molim te što sam ti sve ovo priredila, ja sam loša majka. Natjerao me je vještici klan, kunem ti se, svaka vještica umjesto djeteta mora imati stvorene kao svoje dijete... - pričala je jecajući.

- Mlada si, nijesi znala. Volio bih da sam rastao uz tebe kao majku, ali ti si za mene izabrala najbolje roditelje. Ipak si mislila si na mene. Majko.

Ona briznu u plač i prisloni glavu i ruke na njegovu ruku.

- Ne mogu te izlijeciti. Nije u mojoj moći. Posljednju moćnu čin upotrijebila sam na dar za Amaru da ima dijete. Mislila sam da makar budu srećni dok ja... dok su još živi.

- Ne plašim se umrijeti. Nijesam živio dugo, ali imao sam svu ljubav ovog svijeta od Amare i Stefana. Znam da bi imao i od tebe, da si me odvela u šumu gdje bismo zajedno živjeli, ali tako je kako je - govorio je umornim glasom.

- Imam samo jednu želju za tebe da je ispunиш. Učini je meni za ljubav.

- Reci, sve ču uraditi.

- U toj kući ostala je djevojčica. Prelijepa je. Boja kose joj je na Stefana, a lik Amarin. Kada god je pogledaš, sjetićeš se njih. Ne zato da bi te kažnjavao, već zato da bi se sjetila mene prisjećajući se njih. Uzmi je i brini se o njoj kao što su se oni brinuli o meni. Toliko im dugujemo i ti i ja. Ovo ti je prilika da budeš prava majka i molim te nemoj je propustiti - reče Zmaj i sklopi lagano oči i pusti jednu suzu niz hrapavo lice.

Dugo vremena Tatia je sjedjela pokraj svog djeteta kojem je željela sve najbolje, ali je birala pogrešan način. Bila je čak i primorana od strane svog klana da napravi stvorene koje će joj biti dijete. Nije bila spremna. Bila je mlada. Dobila je priliku da se iskupi za sve to uzimajući djevojčicu.

- Amara, kako god da ti je ime bilo, od sad je Amara - reče i poneće djevojčicu sa sobom i nesto među drvećem.

Ja sam Zmaj. Rođen u svijetu gdje ljudi ne prihvataju različitost. Mene ne bi prihvatali, zato su me krili. Ja sam Zmaj koji je imao pravu roditeljsku ljubav, iako mi nijesu bili roditelji. Ja sam Zmaj koji nije mogao biti ono što jeste, a da bi mogao, morao je da žrtvuje nešto. Zar tako funkcioniše ovaj svijet? Ja sam Zmaj koji je napravio pogrešan izbor. Ja sam Zmaj koji je žrtvovao svoju slobodu radi dvoje ljudi koje voli. Ja sam Zmaj koji je imao pravu majku koja je grijesila, oprostio sam joj. I ja sam grijesio. Svi grijesimo. Dao sam joj priliku da ispravi grešku. Ispravila je. Amara sada živi sa Tatiom koja je postala prava majka. Ponosan sam na tebe, majko. Ko bih ja bio da sam uzeo da joj sudim? Kažu, kako sudimo, tako će nam biti suđeno. Nijesam studio i nemojte mi suditi. Dao sam priliku, dajte i vi meni. Ja sam Zmaj koji je umro, nemam čak ni ime po kojem ćete me razlikovati od drugih zmajeva. Umro sam, ali samo tijelom. Sada imam samo ovu priču. Moja majka će pričati o meni, Amari i Stefanu, njihovoj čerki. Amara svojoj djeci, njena djeca svojoj djeci... Živjeću u njima. Pa, zar sam umro?

Jovana Obradović

I razred

JU Gimnazija "Miloje Dobrašinović"

Bijelo Polje

VRAŽIJA PEĆINA

I ovaj raspust sam provela u vikendici na selu koja je zaostavština moga pradjede. Mala oronula vikendica na kraju šume, ili kako ja to obično kažem, van civilizacije. Okrečena s mnogo ljubavi i ukrašena najljepšim ružama koje rastu u tim predjelima.

Samo još jedna repriza uobičajenog ljetnjeg raspusta. Buđenje uz miris maminih krofni, popodnevne šetnje i pjesme uz gitaru, uspomene na pradjedu kroz stare priče i sve ono što jedan ljetnji raspust čini savršenim, a opet tako istim i dosadnim.

Kao i uvijek pridržavajući se dnevнog reda, sjedjeli smo u kući. Kao po običaju, žalila sam se kako mi je dosadno i kako bi bilo vrijeme da promjenimo ovu već ustaljenu naviku i neprestano zapitkivala tatu kada ćemo se vratiti u grad. Staša je tih dana bila izuzetno naporna, zaluđena mitskim bićima o kojima je već danima pričala. Zmajevi su je posebno interesovali i sva ta vječna vatra koju sa sobom nose.

„Po hiljaditi put ti kažem, sve su to samo priče i legende“, rekla sam srdito.

„Priče i legende?“, uzviknu tata, „Pa, znaš li ti da je tvoj pradjeda ubio jednog od njih“.

„Molim?“, odgovorih začuđeno.

„Da, da. Baš ovdje, van civilizacije. Vaš pradjeda je ubio zmaja.“

Uvjereni kako tata sve ovo priča samo da bi nahranio Stašinu maštu, počela sam grohotom da se smijem.

„Pa je li ti stvarno misliš da izmišljam?“, uvrijedjeno upita tata.

„Skoro da sam sigurna”, odgovorih srdito i napustih ovaj ludi skup.

Noge su me boljele od sjedjenja, a mozak od tatinih i Stašinih budalaština, pa odlučih da prošetam.

U blizini vikendice nalazila se mala pećina, meni poznata samo iz bakine priče prema kojoj pećina budi zvijeri iz prošlosti i kojoj se ni pod razno ne smijem približavati. Zvali su je Vražija pećina i raznim pričama o njoj plašili me kad sam bila dovoljno mala da povjerujem u sve te nemoguće priče.

Mada, iako je većina stvari koje sam o njoj znala bilo samo plod bakine mašte, pećina je zaista podsjećala na one iz bajki. Sakrivena iza malih i brzih vodopada. Prekrivena nekom lijepom bezazlenom biljkom koju je moja baka, da me bolje zastraši, nazivala otrovnim bršljenom. Kako sam htjela da odmorim glavu, ponesoh telefon. Iako sam bila van civilizacije, internet mi je bio prijeko potreban, ne bi valjalo propustiti najnovije objave Harija Stajlsa.

Nakon dugih i napornih sati šetnje sam uspjela da nađem svoju strašnu priču iz djetinjstva. Stajala je tačno ispred mene, ni malo vražija i ni malo strašna. Radoznala, htjela sam da saznam što se nalazi iza njenih brzih vodopada i da vidim koliko je otrovan taj bakin bršljan.

Nesigurnim koracima prelazila sam preko plitke rijeke koju su vodopadi stvarali. Kamen po kamen, kako bih stigla do pećine. Kamjenje je bilo klizavo i skoro sam svakog trenutka ostajala bez ravnoteže. Odjednom se začulo „pljus“. Suze su mi potekle niz lice. Moj „najbolji prijatelj“ otplovio je na talasima ove plitke rijeke zajedno sa svim kul fotografijama sa žurke koja je bila prošlog vikenda. Da li da se vratim u vikendicu ili bih zbog ovog nespretnog čina ipak bila mnogo sigurnija u pećini, daleko od mame i tate koji samo što su otplatili posljednju ratu mog, sad već, bivšeg telefona?

Nastavih da koračam, kamen po kamen, kad odjednom u daljini začuh trube. Trube, kao u filmovima, koje najavljuju dolazak vojske. Okrenuh se lijevo pa desno. Zatim opet trube. Pomislih da haluciniram zbog jakog sunca. Ubrzo pređoh preko rijeke. Kad ponovo začuh trube, samo ovog puta uz pratnju kaskanja konja.

„Ma, sigurno se tata i Staša zafrkavaju sa mnom“, pomislih i nastavih. No, zvuk trube nije nestao.

„Tata, Stašo, tata“, počeh da dozivam, sad već pomalo uplašena.

Opet začuh jak galop konja. Kao da cijela vojska ide prema meni.

Okrenuh se kad iza mene čitava konjica nekuda juri. Drhtala sam i skamenila se. Mislila sam da će se moja, ne tako duga, i ne tako zanimljiva priča, tu završiti. Međutim, vojska se zaustavi i svи usmjeriše poglede ka vodopadu. U nevjericu i ja se okrenuh ka vodopadima da vidim u što tako hipnotisano gledaju.

Polako se okrenuh, srce mi u trenu prestade da kuca, a krv mi se sledi u venama. Velika glava prekrivena krljuštim gledala je pravo u mene. Mislila sam da sanjam. Da sve to nije moguće. On je stajao tu. Velika, nemoguća legenda, izvor najvećeg zla, s rasponom krila velikim kao Stašina mašta i zubima oštrim kao mač najvećeg junaka.

Stajala sam nepomično i gledala u oči legendu u koju do prije nekoliko trenutaka nijesam vjerovala. Onda se na mom licu pojавio osmijeh jer sam se ponadala da magija, iako ona loša, ipak nije napustila svijet. Da ipak imamo čemu da se nadamo.

Krenuo je ka meni, koračajući sve glasnije i sve brže, šireći džinovska krila. Iako sam bila na korak udaljena od svog zadnjeg trenutka, razmišljala sam o tome da li je i njegov legendarni dah isto tako stvaran kao i on.

Odjednom se iz vodopada pojavi čovjek sa sjajnim mačem i njegova oštrica pokloni poljubac smrti mojoj još neprihvaćenoj legendi, a njegov jecaj čuo se do neba. I kao da nikada ne stajaše tu, nestadoše. Nestadoše u obliku dima. I vojska i konji i zmaj i čovjek sa sjajnim mačem, a ja ostadol ispred vodopada, proslavljujući što će moja priča ipak imati nastavak.

I dalje ne shvatajući sa čime sam se zapravo susrela, krenula sam ka dosadnoj vikendici, nadajući se da me na putu do tamo neće sresti još neka od Stašinih smiješnih legendi. Razmišljala sam i razmišljala. Da li je moguće da ipak, poslije svega, na ovom svijetu postoji nešto više? Da bakina priča ipak nije bila laž i da tata ipak nije samo hranio Stašinu maštu. Da li je moguće da je moja naporna sestra bila u pravu i da su sve njene bajke pisane po istinitom događaju?

Da li je moguće da sam ja, koja je odrasla uz bajke, crtane filmove, vile i patuljke, naučnu fantastiku i sve ono nadrealno posumnjala da magija postoji?

A što ako su zmajevi, u koje ja i dalje ne vjerujem u potpunosti, stvarni, a mi nijesmo? Što ako smo mi u stvari njihove priče za laku noć i ono u što oni ne vjeruju? Što ako mi uopšte ne postojimo?

Ajla Šabović

IX razred

JU OŠ "Marko Miljanov"

Bijelo Polje

BILO JE TO NEGDJE, NEKAD...

Beep! Beep! Beep... Čuje se naporni alarm. Ustajem iz kreveta i spremam se. U sobu ulazi Loren, kućepaziteljka i kaže mi da je doručak spremан.

Loren je robot, a ja živim u Opsidijansu, gradu koji je zapravo zgrada, u kojoj živi trideset milijardi ljudi. Ulazim u automatizovani ormari, on mi navlači pametne rukavice, koje prekrivaju čitave ruke i obuva cipele sa GPS-om. Ubacuje koordinate škole. Pogled mi pada na sliku moje prapranane Ajle. Po njoj sam dobila ime. Na pozadini rama piše da je slikano 2019. godine, njena polumatura... valjda?

- Ljudska jedinice 180704 - govorи Loren - Vaša majka me je zamolila da Vas obavijestim da ćete imati večeru u kući Ebenezerovih.

Podignem obrvu i kažem:

- Mislim da sam bila jasna kad sam rekla da me zoveš Ajla i hvala ti.

- Oprostite, gospodice Ajla, neće se ponoviti.

Moja stolica se pomjera van kuće i upućuje se ka školi. Usput srećem Andđelu, moju najbolju drugaricu (koliko znam, moja prapranina i njena su se družile).

- Zdravo, ljudska jedinice 180704! (Pogledam je mrko.)

- Šalim se, Ajlić! Hajdemo, zakasnicićemo.

U učionicu ulazi profesbot i počinje:

- Dobro jutro, učenici. Da počnemo sa zakletvama. Zaklinjem se da ću uvijek poštovati pravila Opsidijansa, uvijek živjeti u njemu i biti kao svi ostali - dok ponavljam, prevrćem očima.

- Jedinice 180704, zašto prevrćete očima?

- Zovem se Ajla i svrbe me.

Iz stolova izlaze kablovi koji nam bivaju prilijepljeni za glavu. Tišina. Beeee... čuje se samo zujanje, elektroimpulsi ubacuju informacije u naš mozak. Nastava u školi traje samo dva sata.

- Hoćeš da idemo u kafić? - upita Andela.

- Ne, imam neku večeru - rekoh.

Kad sam stigla kući, oblače mi otmenu haljinu.

Večera kod Ebenezerovih. Nik, njihov sin, i ja smo bili primorani da provedemo vrijeme zajedno.

- Pa vidi, vidi... opet si tu, vještice - govori jezivo, - sad je vrijeme da se osvetim za sve što si mi uradila.

- O čemu to pričaš, kakva osveta?

- Sve ćeš saznati kad bude trebalо.

Nik odlazi... ostajem zbunjena. Dani su prolazili. Dok sam se vraćala s večernjih časova, iznenada čuh čudan glas u glavi:

- Čuvaj se, princezo, nijesi sigurna ovdje.

- Što, kog đavola?! - okrenem se par puta, ali ništa. Nije mi sve jedno. Iz mraka izlazi Nik s nekom djevojkom.

- Vještice, sad ti je došao kraj!

Djevojka užurbano stavlja nešto na zid iza mene dok me Nik gura u taj otvor. Padam slobodnim padom s nekoliko hiljada metara visine. Udarah u nešto. Hej... nije toliko tvrdo!?

- Zdravo, princezo. Drago mi je što se konačno ovako lično upoznajemo.

Pogledam na čemu se nalazim. Ispod mene je z...z...zmaj!!!

- Sto si ti...ko si ti...vratи me nazad!

- Opusti se, princezo, moje ime je Jupiter. Zadatak mi da je te štitim...i, da... neću te vratiti nazad...

- Zašto ne?! Gdje me vodiš?!

Ispod nas se nalazilo ogromno polje bijelog cvijeća. Divno je. Ovako nešto nijesam nikad vidjela u Opsidijansu. Onaj stvor J...Jupiter se okrenu nalijevo i uletje u pećinu. Zabljesnu me raskoš boja. U samom središtu nalazilo se jezero u koje se ulivao vodopad, oko njega su bile, skrivene u stijenama, šćućurene kuće obrasle živopisnim rastinjem. Jupiter sletje.

- Stigli smo.

- Ovo nije normalno. Ja..ja... meni niko ovo nije govorio. Kakva je ovo ludost??!

- Nije ludost, ovo je bio sa...

- Znam! Ovo je san! Samo san!

- Nije san. Kad bi se smirila i pustila me da...HEJ! Kuda ćeš?

- San upravo tako! Ovo ima smisla sa svim mojim algoritmima!

- Dobro! Dosta više!

Ogromni zmaj se u trenutku smanji na veličinu psa. Udaljavajući se od njega, udarih u nešto tvrdo. Pogledam gore, ispred mene stoji mladić sličan ljudima iz zapadne oblasti Opsidijansa.

- O... zdravo, ja sam Jungkook, a ti izgledaš čudno. Što ti je to na rukama i zašto si tako čudno obučena?

- Ja čudna... pogledaj sebe!

Jungkook je imao duge uši i te neobične kose oči. Nosio je čudnu zelenu majicu satkanu od lišća, čvrstu poput tkanine. Kafene pantralone i čizme su mu prekrivale ostatak tijela. Cijeli njegov 'outfit' je bio ispreplitan nekim kaiševima.

- Što mi fali? Čekaj... ja sam ti čudan... onda si ti sigurno iz crne kutije. Ne brini, niska, ovdje su svi druželjubivi. Usput, trebalo bi da znaš da ovdje nijesu svi iste rase. Ja sam Aks.

Moja vilica samo što nije udarila o pod. Jupiter mi je sada bio na ramenu, mali poput miša. Vjerujem mu... valjda... ima logike to o zaštitniku.

- Hajde, odvešćemo te kod kraljice. Ona je divna, ima dugu zelenu kosu. Baš čudno... znaš.. .imam osjećaj da će se vas dvije sjajno družiti.

Hmmm...i dalje sam prestravljen, ali možda je ta zelenoglava dovoljno razumna da natrjera ove čudake da me vrate u Opsidijans. U prolazu sam posmatrala ove ljudske enigme. Neki su izgledali kao Jungkook, drugi su imali mačije uši i rep, treći su imali škrge i bili mršavi poput skeleta. Svi binarni kodovi Opsidijansa! Kakva je ovo farsa?! Ova dvojica me vode iza vodopada. Tamo se, usred dijamantskih zidova i mnoštva slugu, skrivala Zelenoglava. Moram priznati... jeste lijepa.

- Zdravo, princezo. Zovem se Inju i vladarka sam ovog grada-države u Đalovića pećini, draga mi je što sam te upoznala.

- Da...da, srečna sam zbog toga... a sad, možeš li da me vratiš nazad u Opsidijans. Ovaj vaš svijet je previše čudan za mene.

Ne slušajući me, njen veličanstvo je nastavilo s pričom.

- Nadam se da će ti se dopasti boravak ovdje. Vidiš, tebi je obezbijedena kuća u kojoj ćeš živjeti... nadam se da ćeš uživati – reče ona, ljubazno se osmehujući.

- Stani! Boravak... znači... biću ovdje neko vrijeme?!

Ignorišući moje riječi, napusti prostoriju, dok me je Jupiter vukao van palate.

- Čao, Ajla! Nadam se da ćemo se opet vidjeti – čulo se iz daljine.

- Ja ne.

Jupiter me uvodi u veliku građevinu nasred naselja. Unutra je divno! Sve je savršeno i čisto.

- Ovdje ćeš živjeti, od sad pa nadalje, princezo.

Čekaj malo, tek sad sam shvatila da on uopšte ne pomjera usta dok govorи. Kako je to moguće?

- Oprosti, ali ... kako govorиш ne otvarajući usta?

- Ja ne govorim. Ti čuješ moje misli i ja čujem tvoje.

Pored svega što sam noćas preživjela, ovo mi uopšte nije zvučalo čudno.

- U redu, kako da se zaustavim? Volim svoje misli da zadržim za sebe. I, da znaš, ne prihvatom negativan odgovor.

- Samo zamisli neku prepreku u glavi kojom ćeš zaustaviti protok misli.

Zamislili zid, njegove riječi više nijesu dopirale do mene. Čujem samo režanje. Oh... da, zaboravila sam da vam ga opišem. Jupiter je crveni zmaj sa crnim kandžama, na glavi ima duboko usađene crne robove i zelene oči. Uhvatim ga za jedan rog i izbacim napolje. Ova kuća, je kao i ostatak ovog svijeta, čudesno zelena, ispunjena raskošnim rastinjem. Prilazim francuskom krevetu, još praktično nijesam ni legla a već sam uplovila u svijet snova. Budi me neprijatno drmusanje.

- Linda! Ostavi me na miru, neradni je dan.

- Rrrrrrrr...!

Tad mi se sve vratilo. Hajdemo Jovo - nanovo.

- Sto hoćeš, gušteru?

- Rrrrrr...!

Pokušava da mi skine rukavice. Eeee... vala, nećeš. Udarim ga po nosu. On ustuknu, režeći.

- Moje rukavice ostaju na meni, svidjelo se to tebi ili ne. Sad mi lijepo reci gdje je biblioteka. Postoji li to uopšte ovdje?

Zamislim da se zid sklanja.

- Da li si ti normalna?! Skidaj to odmah, to se ovdje ne nosi!

- Mene ne zanima što se kod vas radi ili ne radi. Kapiraš?! Prestani da vičeš i reci mi gdje je biblioteka.

- Neću da ti kažem gdje je, zato što bi mogla da napraviš neku glupost s tim stvarima.

Zid se opet stvara. Uživanje, samo tišina i njegovo režanje... ali nebitno. Izlazim iz kuće i šetam po gradu. Usput sretnem momka crne kose i plavih očiju, nije imao nikakvih mutacija. Možda je i on doveden ovdje na silu kao ja?

- Zdravo. Možeš li mi reći gdje je biblioteka?

Pogleda me pomalo zbumjeno, a onda kao da je nešto shvatio...

- Naravno! Ti mora da si ta nova o kojoj svi govore.

- Pretpostavljam da sam to ja.

- Moje ime je Namjoon, draga mi je što sam te upoznao, novajlio. Što se biblioteke tiče stojiš ispred nje.

Okrenem se desno i vidim malena vrata. Zar je moguće da je to biblioteka?

- Novajlia ima ime - Ajla. Bolje bi ti bilo da to zapamtiš.

- Wow...o'ladi, shvatio sam.

- Pa... hvala ti, Namjoon. Samo još jedno pitanje, kad sam stigla ovdje pomenute su mi neke rase ili nešto slično. Da li si ti jedan od njih ili si čovjek kao ja.

- Ja sa Wulf. Mogu da se prtevorim u vukodlaka kad god hoću.

- To zvuči strava. Pa... vidimo se.

- Čao! - nasmija se i stvorise mu se rupice u obrazima. Simpatično.

Prilazim malim vratima ukrašenim duborezom. Otvaram ih, ulazim. Očekivala sam malu, jadnu biblioteku. Dočekala me je velika prostorija sa mnoštvom knjiga. Sastojala se od tri sprata, osvjetljena nekim čudnim, duguljastim stvarima koje gore. Ko još stavlja vatru

pored knjiga!! Spratovi su bili kružni i na njima je bilo na stotine polica. Hmm... možda da istražim njihovu istoriju. Samo se nadam da su slova slična našim. Fjuu... (osjetih olakšanje), ista su kao naša. Tražim slovoo ...

- Evo ga, eureka!
- Tišina!! Zar ne znaš da si u biblioteci!
- Ali... Vi vičete! Čak me je strah da se krov ne sruši na nas zbog toga.
- Uputi mi smoren i iznerviran pogled mrmljajući nešto u sebi. Prevrnem očima i krenem da tražim istoriju ovog mjesta. Ček... čekaj malo... ja pojma nemam kako se ovo mjesto zove. Zamislim da se zid u mojoj glavi sklanja.
- Gdje si ti, lujko!
- U biblioteci, gušteru. Nego... zanima me kako se zove ovo mjesto?
- Đavolji virovi, mada ga svi zovu Đalovića pećina. Zašto? Nemoj slučajno da probaš da bježiš s tim tvojim spravnicama!
- Hvala na ideji gušteru!

Opet ga nema. Konačno nalazim knjigu koja mi treba. Dosadno... dosadno... Stani.. .stani... aha, evo ga: 2023. godina (zar to nije godina kad je Opsidijans nastao?) da vidimo šta ovdje piše.

- 2022. godine na planetu Zemlju je bačena nuklearna bomba i uništila je sve. Preživjeli i bez mutacija bili su jedino stanovnici Crne kutije kojih je bilo oko hiljadu, svi ostali koji su opstali imali su mnoštvo mutacija. Ovo su samo neki primjeri: Slike ljudi sa dvije glave, četvoro očiju, sa nogama poput pauka (čak je bila slika imunog sistema samo što je on bio potpuno otvoren, sa nekom čudnom plutajućom tečnošću). Zemlji je trebalo petsto miliona godina da se oporavi, ali smo uspjeli. Na Zemlji sada postoje razne rase: Akiji, Wolfi, Negoi, Gohuli, Ajkule. Kao i mnoge druge rase koje liče mnogo više na ljude koji su nekada postojali. Mada svi imaju mutacije. O Crnoj kutiji se ništa ne zna, osim činjenice da vremenom postaje sve veća i veća i da upropastava nas, novi preporodeni svijet.

- Ovo je užasno!! Koji idiot bi bacio nuklearnu bombu na.. na... Zemlju? I zar nijesu mogli da smisle nešto bolje od imena Crna kutija? Zašto нико ne pominje zmajeve poput Jupitera. Stani... evo nešto...

- Stvorena u koja nijesmo ranije vjerovali, a koja su bila u stanju da prežive bombardovanje su počela da izlaze na površinu, bića poput

zmajeva, sirena, megalodona s kojima su pra-rase imale mnogo problema, jer su ih smatrati odgovornim za propast njihovog voljenog doma.

Wow... mi ljudi smo zaista bili monstrumi. Haa... voljela bi da sam za ovo znala ranije. Mada moje saznanje neće promijeniti moj stav prema njima. Lično smatram da kakav se jednom predstaviš ljudima, takav treba da ostaneš. Zamislim zid na mojim mislima, ali otvorim link (da to tako nazovem) sa Jupiterom.

- Hej, gušteru, hoćeš li da mi pokažeš okolinu?
- Stvarno? Čudo da si promijenila mišljenje, lujko?
- Nijesam, i dalje želim da idem kući. Samo mi je previše dosadno, pa.. rekoh da i to probam.
- Ok. Biću spremna sa još par osoba za pola sata. Kapiraš?
- Zar ti izgledam glupo?!

Zatvaram link i odlučim da prošetam po biblioteci još malo. Ova biblioteka je drugačija od naših u Opsidijansu, ima miris knjige i ne-kako je sva ušuškana i priyatna za boravak. Kod kuće nemamo knjige, koristimo internet za sve, a za postojanje knjiga znam preko njega. Odjednom osjetih kao da me neka energija vuče na posljednji sprat. Ovdje je mnogo mračnije i sva svjetlost dolazi od onih voštanih štapića. Idem ka najmračnijem uglu. U ruke mi ulijeće knjiga sa perom na kojoj piše „Hekserin“ - Serija tinejdž vještica. Sva autorska prava za ime knjige Hekserin – U redu... pokušavam je vratiti na mjesto, ali mi uporno uskače u ruke.

- Previše si glomazna knjiga, ne mogu da te nosam okolo!
- Knjiga se momentalno smanji i zakači za moj pojas. Prevrnem očima. Kad će mi ovo čudo trebati?! Kad izađoh iz biblioteke, dočeka me Jupiter s Jungkookom, Namjoonom i još dvoje koje ne poznajem.
- Dobro, gušteru, zar nijesi rekao par ljudi?
- Pa i jeste par ljudi, ludačo, - pogleda me iznervirano. Ljudi ovdje me baš često tako gledaju, samo ne znam zašto, kad oni prave gluposti!

Sjedam na Jupiterova leđa čekajući da krene. Čekam... i čekam.. ali se ne pokreće.

- Je li treba da te upalim? Kako? Reci brzo dosadno mi je!
- Da me upališ?! Da me upališ?! - više.
- Iiiiii....polijećemo!!! Prosto kao pasulj. Jupiter ima gotovo isti ego kao i ja, ali je muško pa mu nedostaje mozak. Za nama polijeću ostali. Jupiter zastaje. Prilazi mi djevojka sa mačjim ušima i kaže:

- Slušaj, novajljo, ja sam Mimi. Bolje se sklanjaj od mene i Fluksa, ako znaš šta je dobro za tebe.

Ona i Fluks odlijeću ispred svih. Ooo... pa lijepo neko kome mogu da slomim ego. Konačno! Znam da zvučim zlo, stvarno nije sam, ali ovi ljudi su tako naporni da je to nevjerovatno. Preko linka se obratim Jupiteru:

- Ona ovo nešto na naš račun, gušteru?

- Reklo bi se...

- Da joj pokažemo ko vlada vazduhom. Ti vodi pošto ja nemam puno iskustva.

- Bez brige, ludačo, smatraj to riješenim.

- Ne zamjeri joj, nov...Ajla. Ona je jednostavno takva – reče Namjoon.

Bio je na plavom zmaju. Izgledao je kao da mu je veoma neprijatno. Do nas dolijeće mladići na žutom zmaju.

- Ja sam Yunsuk. Drago mi je što te upoznajem, Ajla.

- I meni je drago, Yunsuk. Ljudi, pošto svi imate duga imena, je li u redu da vam dam nadimke.

- Naravno! Svi to rade – odgovoriše u glas.

- Eee...ovako ti Jungkook si Kuki, Yunsuk ti si Yun ,a ti Namjoon eee...za tebe ču već nešto smisliti.

Svi se smeškaju dok letimo u smjeru u kom je Mimi otišla. Odjednom se ponovo pojavljuje pred nama.

- Drži se! – viknu Jupiter.

Jednim jakim zamahom krila našli smo se par kilometara ispred momaka. Jedva sam održala ravnotežu, ali se brzo uhvatih za lanac na njegovom vratu. Prolijećemo velikom brzinom pored Mimi koja je iskolačila oči ka nama.

- Jesi li za trku?

- Opaaa. Sad si gotova.

Jupiter ubrzava i okreće Fluksa naglavačke. Onda se vraća i počne letjeti oko njih formirajući loptu.

- Što je sad, vrećo buva... gdje ti je samopouzdanje?! – pitala sam.

- Aaaa...! - vrištala je Mimi izbezumljeno.

- Hajdemo nazad.

Krećemo ka palati da tražimo od kraljice mapu ovog svijeta, pošto je u biblioteci nema. Na ulasku u palatu prolazimo pored svečano obučenih vojnika. Klanjam se pred njenim visočanstvom.

- Dobar dan, želim Vaša Visosti. Zanimalo me je da li postoje ikakve mape ovog svijeta.

- Na žalost ne. Već par decenija pokušavamo da pošaljemo nekog da je uradi, ali se svi boje.

- Mi ćemo to!! - rekoh, misleći na Jupitera i sebe.

- Što? Kako? Potpuno ste nespremni.

- Ma, možemo mi to – rekoh, izlazeći iz palate.

- Gušteru, hajde da proputujemo svijet zajedno.

- Šta, ne budi šašava...Misliš da bi mogli? To bi bilo strava...

- Mislim da bi! Idemo sjutra, možemo da pozovemo čitavu ekipu.

- U redu.

Ulazim u kuću mrtva umorna. Cijelog dana sam ugovarala sve za sjutra. Sa nama ide i Emilija. Ona je za divno čudo, takođe iz Opsidijansa, ali je ovdje mnogo duže nego ja. Njen zmaj se zove Enimus. On je Jupiterov rođeni brat. Sjela sam na krevet i dotakla Hekserin, on se odmah uvećao. Otvaram ga pažljivo. U njega upisujem svoje ime i šta ču raditi sjutra. Pojavljuje se mnogo čudnih riječi i natpis: *Ovo će vam pomoći u budućim putovanjima.*

Pišem:

- Kako da ih koristim?

- Ti si vještica, samo ponavljam riječi u sebi.

Pronalazim čini za levitaciju i pokrećem ruku kako mislim da bi to učinile vještice.

- Leeviatius - vaza na stolu lebdi nekoliko centi iznad stola.

- Jupitere! Dolazi da vidiš ovoo!

Ulijeće u prostoriju kao ludak i vidi vazu.

- Dobro je, shvatila si.

- Ti si za ovo znao i nijesi mi rekao.

- Da. Sad odoh dok me nijesi izbacila.

- Ne moraš da ideš, spavaj u dnevnoj, samo nemoj nešto da spališ i ne budi me kao što ti umiješ, nego kao svi normalni.

Ujutru je sve islo po planu. Nadlijetali smo iznad Opsidijansa. Osjetih talas nostalgiye. Da li nekom tamo nedostajem? Jesu li shvatili

da me nema? Odjednom primjećujem Anđelu kako plače na svom prozoru. Povučem Jupiterove uzde i krećem ka njoj.

- Didi, što ti je?
- Ajla! Što! Kako! Ti si nestala!
- Izgledam li nestalo?
- Ovdje su stvari izmakle kontroli, imam osjećaj kao da sve preuzimaju roboti. Užasno je! - kaže kroz suze.
- Hajde s nama. Pred nama je jedan nevjerojatan novi svijet. Ipak... ponesi rukavice.
- Kako to da uradim, ne mogu tako jednostavno da odem?

Zovem Auroru koja je povuče na svoje sedlo. Anđela zaprepašćenim pogledom posmatra ovu čudnu družinu.

- Navići ćeš se, draga.

Putujemo već par mjeseci. Sad smo na području nekadašnje Amerike. Kontinenti se nekim čudom nijesu promijenili. Pogledam dolje i vidim glave u stijeni? Jesu li to divovi? Jupiter im prilazi. Ne. Samo stijene. Pored četvrte glave su vrata. Svi slijecu, ljudi tu staju bez problema, svi zmajevi osim Jupitera su preveliki. Ulazimo. Vidimo kuće uređene kao u „*Istoriji svijeta*“ (knjizi koju sam ranije čitala). Drvene police sa knjigama, sto postavljen, u dnevnoj sobi igračke po podu. Otišli smo do dječje sobe. Na krevetu garderoba i neka knjiga. Sve izgleda kao da je vrijeme stalo. Uzimam knjigu sa kreveta. U njoj piše:

- Dragi dnevniče, Emil me pitao da mu budem djevojka!!
- Dragi dnevniče, imali smo naš prvi poljubac!!
- Dragi dnevniče, gotovo je svi čemo umrijeti. Nikad neću doživjeti svoje vjenčanje, da imam dijete, da srećna ostarim...

Zbogom, voli te, Ana.

Dnevnik mi ispada iz ruku dok mi na oči naviru suze. ZAR JE MOGUĆE DA SU LJUDI TOLIKI MONSTRUMI!!!

Namjoon me izvodi iz kuće. Prelijećemo preko poljane. Osjećam neku čudnu energiju. Zmajevi zbog toga bivaju iscrpljeni. Napravim kamp. Naslonim se na Jupitera i prošapućem: „Laku noć“.

Iz sna me trže vrisak:

- Ajla... bježi... on je lud... bježii! - čula sam preko linka.
- Ne...ne... ja ne bježim bez tebe. - Uz pomoć mojih rukavica ot-

krijem da postoje neka vrata. Nalazim se u hodniku gdje mašine skidaju kožu sa tijela ljudi. Idući dalje vidim tijela u nekoj nuklarnoj tečnosti. Čujem vrisak. Potrčim u tom smjeru, otvorim velika olovna vrata. Tu me sačekalo čudovište prekriveno škrgama iz kojih je curila tečnost.

- Zdravo, princezoo... Nadam se da vam se dopada moja laboratorija. Uložio sam mnogo truda u nju. Prije milijardu godina bilo je tako lako doći do nje. Niko nije na mene sumnjao. Hahahaha... Vidiš li ova tijela... opet ću postati savršen čovjek uz pomoć tebe i tvog zmaja. Hahahaha...

Gовори dok se kreće ka meni. Nije govorio jednim ustima, već je svaka rupa na njegovom tijelu povremeno govorila. Iznenada, skače na mene pokušavajući da me zgrabi svojim kandžama. Krećem ka Jupiteru. U groznom je stanju. Oči su mu poluzatvorene, njegova divna krljušt opadala je u pečatima. Tako vezan za zid... izgledalo je kao da je mrtav. Trčim do ulaza tražeći pomoć.

- Ajla! - čujem Anđelin glas.
- Što cete vi ovdje... bježite!
- Ne! Ne.. ne bez vas!
- Još ljudi...- čulo se pištanje čudovišta.

Kuki povuče Anđelu ka sebi u namjeri da je izvuče napolje, ali zakači neku prečku, povuče nešto i osloboди i Jupitera. Taj lik ima više sreće nego pameti...

Dok se čudovište okrenulo da vidi šta je sa Jupiterom ja mu odsečem srce i odskočim unazad. On se počne smijati, a iz rupa ispadne još desetak istih srca. Naše prijatelje sam teleportovala daleko odavde. Soba se počne puniti nuklernom tečnošću koju ova neman upija i postaje sve veća. Teleportujem se pored Jupitera i zagrlim njegovu klonulu glavu.

- Princezo...idi...- kaže malaksalo.
- Ti si me doveo u ovaj svijet, ako idem iz njega, idem samo s tobom - rekoh plaćući. Jupiter, moj najbolji prijatelj, uvijek jak, šaljivdžija, hrabar... sada je bio nemoćni zmaj na putu ka neminovnoj smrti... Čudovište prilazi sve bliže, tečnosti je sve više. Dok plaćem, jedna suza kanu na lančić moje prapranane i on počinje da sija. Poglедam Jupitera.. ne vidi...umire... Zagrlim ga najjače što mogu. Sjaj lančića je sve jači i jači.

- NEEEEE! Neeee...TREBALO JE DA BUDEMO SAVRŠENI! – strašna neman se polako topila pred mojim očima.

Njegov glas i tijelo nestaju poput praha na jakoj svjetlosti. Jupiter polako ustaje i podiže me na svoju glavu. Više nije crven... zlatan je i... mnogo... mnogo veći. Moja smeđa kosa sada je potpuno bijela, a tijelo mi obavija zlatasta haljina.

Opet smo na poljani, oko nas je mnoštvo ljudi koji se grle. Vratila sam svoje prijatelje natrag. Svi se grlimo plačući i smijući se istovremeno.

- Ajla! Uspjela si! Sve si spasila... svijet više nije zagađen! – vikala je Ađela.

Nestala je nuklarna energija s planete. Opsidijans nema više prekomjeran broj robota. Ljudi Opsidijansa možda nikad neće saznati za ovaj drugi svijet van njihovih zidina... tako je najbolje. Ostatak svijeta ima tehnologiju koja ne uništava svijet u kome žive.

Beep! Beep! Ustajem iz kreveta pomalo napeta, nijesam se dobro naspavala. Loren mi donosi pilule u krevet. Nakon što je izašla, uhvatih svoj lančić i nađoh se na Jupiterovim leđima.

Andjela Pavićević

VIII razred

JU OŠ "Vladislav Sl. Ribnikar"

Bijelo Polje

ZDRAVČICA ZA ZMAJICU

Nekada davno... u stvari i ne tako davno, da budem preciznija prije mjesec dana, iza sedam brda i sedam mora...

Sačekajte. Izvinjavam se.

Bilo je to tačno prije mjesec dana. Preko jednog brda (nažalost nije bilo mora) desilo se nešto čudno, iznenadjuće. Svakodnevni poslovi: škola, kuća, klavir... razumjećete jednu četrnaestogodišnjakinju. Iskreno, svega mi je dosta. Teško izdržavam i ovako, ali mi taj neki april, ono što se kaže, začini supu. Pitate se što li mi je bilo.

Poznata sam kao djevojčica koja prezire nepravdu. Ona me ubija! Na žalost iz dana u dan ona prelazi granicu.

- Zašto je on, koji je prepisivao, dobio bolju ocjenu? - stajala sam i pitala i sebe i one oko sebe.

- Hajde, da nekako i pređem preko ocjene, ali njegovo ruganje zbog toga što sam radila poštено, prevršilo je mjeru! Vri sve u meni! Ključa. Sikću riječi, same izlaze iduću svuda. Ispovređivah mnoge. Napokon svatih da mi treba mirno mjesto gdje ću biti sama. Trebalo mi je da odem odavde. Dalje od svih, dalje od svega. Željela sam posebno mjesto, neko netaknuto, a posebno.

Ujko mi je pričao da blizu Bistrice, postoji jedna pećina.

"Prelijepa pećina koja ti oduzima dah", kazao je ujko.

U njoj, po priči stanuje neki zmaj, koji je čuva. Dobro, naravno nijesam vjerovala u zmaja. Mislim, svi znamo da ne postoje. Iz ujko-ve priče to je bio neki lijep i dobar zmaj. Stalno bi me upoređivao s njim, govoreći:

„Isti je kao ti, ne voli nepravdu, ali je, nekako - prečuti. Eto, zar ne sličite?“ - upitnim pogledom bi rekao.

Ja da prečutim nepravdu? Ujače? – rekla bih i skočila mu u na-ručje. Eh, moj ujko, koliko mi nedostaje.

Uzeh svoju melodiku i bicikl.

Posjetiće pećinu da se sklonim od svega. Razgledaću je, zaključih.

Većinu puta pređoh biciklom, ali ostatak sam se grdno namučila. Šumski putić krvudao je, de na jednu, de na drugu stranu. Bicikl poskakuje. I ja na njemu. Jedna grana mi skinu mašnu s kose. Na drugoj uveliko je kukala kukavica. No, nepravda mi je davala snagu za naprijed. Težak bi put, ali se isplatio.

Stjenovita vrata mi pokazaše da sam ispred pećine.

“Izvolite, mlada damo”, ponudih samu sebe.

Stakla na naočarima kao da se zamagliše. Čistim ih. Udahnuh najčistiji vazduh i udoh u pećinu. Bila je mnogo ljepša od opisanog. Sijala je poput netaknutog, malog dragulja. Mala, a tako velika. Samoča mi pobudi strah pa počeh pjevati. Moja pjesma je odjekivala toliko daleko, da su me možda čuli tamo u selu. Pjesma me smiri.

Iduću smirenja i opuštena začuh neko cičanje. Na početku se uplaših, ali se prisjetih riječi nastavnika biologije da u toj pećini borave šišmiši, te se utješih. Nastavih dalje. Cičanje postade jače. Sada je već postalo zastrašujuće... Koljena mi klecaju, a ruke se znoje. Dođoh do ugla iz kojeg su čudni zvuci dopirali. Zaprepašćena i uplašena ugledah zmajicu. Imala je trn u nozi. Nijesam znala da li sanjam, da li je stvarno, da li da pridem ili...

Sva pitanja nestadoše kada ugledah lijepo uplakano lice. Zmajica je plakala od bola. Pridoh. I pored toga što mi se krv u venama već odavno bijaše zaledila, pomilovah je po vratu i počeh da joj pjevušim. Ona me pogleda ispitivački. Sigurno je dobila odgovor kakav je očekivala jer mi povuče ruku k njenoj nozi.

Trn, veliki kao prst virio je iz njenog stopala. Obli me hladan znoj, ali se ruke spremiše za rad. Povukoh kraj trna. Iz rupe jurnu krv. Istrčah iz pećine kao da me trista zmajeva jure. Zahvalujem na-stavnici ekologije u hodu jer znam tačno što treba da tražim. Na izla-zu od pećine iz stijene visi zdravčica. Berem, čupam, žurim. Vraćam se u trku. Isprekidano joj gorovim:

“Ovo je zdravčica, trava koju treba da zgnječim i stavim na stopalo.”

Ispružila je nogu dok sam spravljala lijek. Lokva krvi me natjera da požurim. Stavih lijek. Šal koji mi je bio oko vrata, prvi put mi

je za nešto pomogao. Zavezah ga oko njene kandže. Nijesam baš sigurna jesam li uspela, jer mi pogled prati ranu. Da samo znate s kojim sjajem i ljepotom u očima me gledala. Izgledala je božanstveno. Kao prava djevojka. Sve me iznenađuje u ovoj pećini, ali saznanje da može zmajica da govori konačno zakuca tačku. Upita me ko sam i zašto sam ovdje? Ispričah svoju priču, a ona mi odvrati:

„Znam kako ti je.“

Dugo smo razgovarale. Pričala mi je o svojoj porodici. Ubili su ih, ostala je bez njih, gle čuda, zbog nepravde. Ona se spasila, našla je utočište u ovoj pećini. Kazala mi je da sam prvi čovjek koji ju je vido, ali i da nisam jedini kojeg je ona vidjela.

“Kada si me našla čudno ti je bilo što plaćem”, pita iznenada.

“Da budem iskrena, čudno mi je bilo što te gledam jer nijesam vjerovala da postojite. Onda možeš da zamislis kakvo iznenađenje su bile suze”, priznajem bez okolišanja.

“Zmajeve suze su moćne. Raširi šake, molim te.“

Raširih ih. Zmajica se savi i za tren se šake napuniše suzama.

“Što sada?” - pitah.

“Možeš da ih poneseš kući, a možeš da njima zakitiš pećinu, izaberi.”

Razumjela je moj pogled.

“Samo ti idi i gdje ti je volja baci suzu”.

Pomogla mi je da ustanem. Bacala sam suze svuda naokolo. Gore, dolje, lijevo, desno... svuda. Uživala sam u igri. Više nijesam bila ni ljuta ni nezadovoljna. Bila sam počastovana što sam jedina koja je držala zmajeve suze. Svaka kap je dobijala svoj izgled, svoju dužinu, svoju ljepotu, jedinstvenu ljepotu. One što padoše na zemlju napraviše jezerca. Kako bi rekao narod: “Voda je bistra kao suza”. Pećina dobi izgled dvorca.

Zmajica je uživala gledajući moj ples sa suzama. Uživala je u mom radovanju.

“Što ovo bi?” – pitah i sjedoh do nje. “Možda ipak ja sanjam”.

“Ovo se može desiti samo ljudima koji ne vole nepravdu, a jedna od njih si ti. Ja ču pokupiti pećinske suze kada se pojave ljudi koji se hrane nepravdom. Do onda tvoj rad će biti izložen u pećini.“

Obradovanai zadovoljna sjedoh do njenih nogu. Željela sam da

je obradujem, pa uzeh melodiku. Zvuci ispunije veličanstveni sjaj pećine.

“Još kada bi htjela da zapjevaš pjesmu s kojom si ušla”, poželje ona.

Nije mi bilo teško. Zapjevah onako kako me je učila profesorica muzike.

Završavajući, umjesto riječi pozdrava rekoh:

“Čeka me bicikl, šumske putić i mnogo grana. I, brinuće se moja mama.

Na izlasku iz pećine moja nova priateljica obeća:

„Ne brini za šumske putić. Sve dok si u šumi put će biti širok i nije jedna granica ti neće zasmetati. Ja ču se lično pobrinuti za to. Ubuduće, kada god ti bude potreban razgovor o nepravdi, znaš gdje sam.“

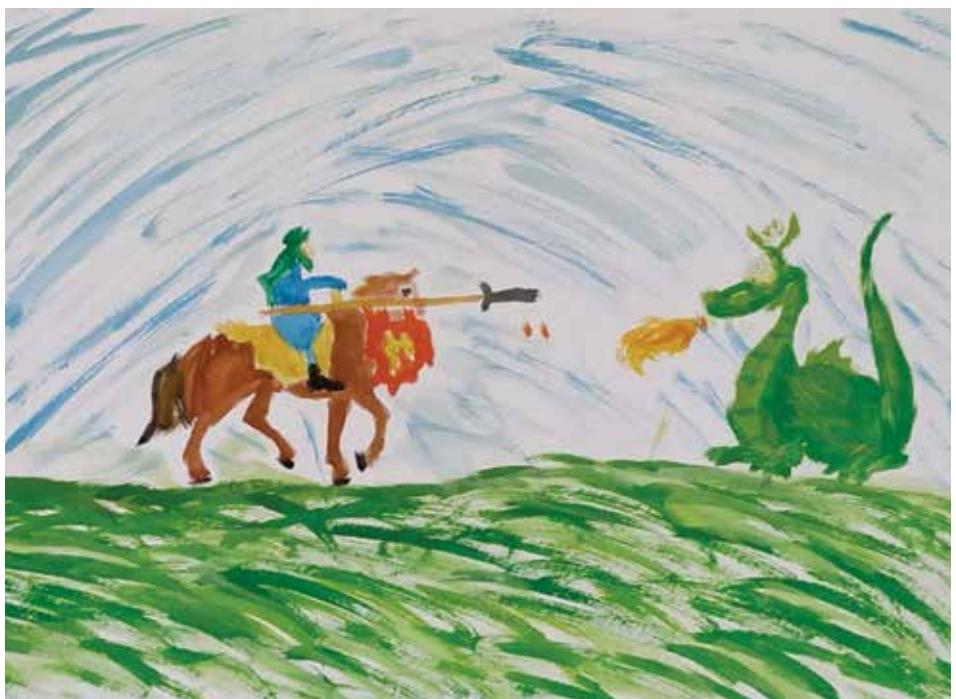
Bicikl je jurio šumskim putem. Učini mi se da me svaka granica pozdravlja i maše.

Vasil Musić

VII razred

JU OŠ "Vladislav Sl. Ribnikar"

Bijelo Polje

ZMAJEVA KLETVA

Umoran od napornog posla Žarko sjede na travu i zagleda se u stijene podno Đalovića pećine. Prijatan vjetrić hladio mu je zažarene obraze i opet ču dobro poznati zvuk. Osjetio je blagu jezu. Ličilo je na huku vjetra, ali Žarko je znao što je to u stvari.

Sjeti se prađeda.

“Sine moj, upamti što sam ti rekao”, ču poznati glas. Pokuša da rastjera misli koje ga obuzeše. Ugleda ptičicu koja doletje u gnijezdo smješteno u krošnji stoljetnog hrasta. Ljudi su taj hrast smatrali svetim i nikad niko ni grančicu nije otkinuo s njega.

“Majka”, pomisli Žarko. “Možda je gladna, a ipak je donijela hranu za ptiće. Toliko požrtvovanosti i snage u malom biću s majčinskim instiktom”.

Sjeti se svoje majke Svjetlane, njene nježnosti i dobrote. A onda ga obuze tuga i želja da zaustavi prokletstvo Zmaja. Poželje da s nekim podijeli svoju priču, svoju bol, tugu i nemoć. A onda se sjeti starca Vedrana. Taj živahni čiča živio je sam u trošnoj kolibi na kraju sela. Pričalo se da se mlad otisnuo u svijet. Dugo se ništa nije znalo o njemu. A onda se pojавio niotkuda, jednog vjetrovitog dana. Sve je prepoznao i pozdravio se sa svima, ali nikome nije odgovorio na pitanje gdje je proveo četrdeset godina. Bio je veoma mudar i uvijek spreman da pomogne drugom.

Iako je bio ozbiljan i zamišljen, vedrina starčevog duha je osvalala ljudi. Naborano lice uokvireno sijedom kosom je zračilo dobrotom i plemenitošću.

Preko livada i njiva Žarko brzo stiže do Vedranove kuće.

Starac je sjedio na kamenu u dvorištu i gledao u nebo. Ne iznenadi se kad ugleda Žarka. Kao da ga je očekivao. Žarko priđe i sjede do njega. Gledali su u zažarenou sunce koje je polako tonulo iza Mojtira.

Ćutali su.

Žarko nije znao kako da započne razgovor.

- Očekivao sam te - presjekao je tišinu starac Vedran. - Vrijeme je da skineš teret sa svoje porodice koji vam je nesvjesno prije skoro sto tri godine natovario tvoj prađed Zdravko. Ne brini, ja ću ti pomoći koliko mogu, ali upamti, glavno je na tebi. Samo neko tako mlad, čiste duše i srca može uspjeti.

- Ali, kako? Što da uradim?

- Vrijeme je da čuješ što je tvoj prađed Zdravko pogriješio i kako je na porodicu navukao prokletstvo Zmaja - reče Vedran i započe dugu priču:

- Zdravko je bio vrijedan i okretan mlađi čovjek. Volio je da radi. Živio je s roditeljima i ženom, s kojom je čekao dijete. Tog aprilskog jutra došao je da ore njivu ispod Velike stijene. Neumorno je radio, a sunce je pržilo. Kad završi s oranjem, umoran od napornog posla, pođe do Studenca koji je izvirao uz samu Veliku stijenu. Napio se ledene vode, rashladio ruke i lice. U blizini primijeti otvor u pećinu. Kao da je neko odlomio parče stijene i napravio ulaz. Zdravko ne razmišljajući uđe unutra. Kad mu se oči privikoše na polumrak, uz sami zid pećine ugledao je ogromno gnijezdo napravljeno od drveta i slame. U gnijezdu je bilo devet jaja, velikih kao koš za žito. Odmah se sjeti otkud to i srce mu zaigra od straha. A onda, nošen nekom nevidljivom silom, osmjeli se i iznese jedno jaje iz gnijezda. Brzo ga odnese do zaprežnih kola. Skide volovima jaram i ralo i upreže ih u kola. Preko kola nabaca sijena i podje kući. Prolazeći kroz selo pozva nekoliko svojih drugova da dođu do njega, predveče. Treperio je od uzbudjenja. Ukućanima ne ispiča što je uradio. U sam zalazak sunca dodoše mu trojica prijatelja i on ih povede iza kuće. Poskidaše sijeno s kola i spustiše jaje na zemlju. Znatiželjni mlađi uzeše sjekire i razbiše jaje. Unutra je bilo mladunče zmaja. Životinja bolno ciknu i uginu. Mlađice obuze jeza i kajanje.

“Nesrećo, što uradi”, zagrmio je Zdravkov otac, koji je video sve. Zdravko zadrhta od stida i straha, ali starac prođe mimo njega i uđe

u kuću. Mlađi žurno pokupiše ljske jajeta i uginulo mlađunče zmaja, pa sve zakopaše u obližnje šiblje. Nemir se uvukao u njih pa se brzo razidoše. Zdravko nevoljno uđe u kuću. Otac je sjedio pored ognjišta i nije ga ni pogledao. Žene su, ne znajući ništa, završavale kućne poslove. Napolju je duvao jak vjetar. Kao da se spremalo vrijeme. Gromovi su odjekivali po okolnim šumama.

“Nijesi smio to da uradiš”, reče Zdravkov otac i zamisli se.

Tek što se roblje malo umirilo od teških poslova, kad se odjednom krov kuće zaljulja i ću se jak lepet krila. Ćula se strašna huka od koje se ledio dah i dizala kosa na glavi.

Doletio je Zmaj.

Pretvori se u ženu u crnini, s crnim velom preko lica. Dahom obori teška hrastova vrata i uđe u kuću.

“Mlađiću, uništio si moje čedo. Proklet bio!”, odzvanjao je strašni glas kao grmljavina. “Proklet nek si i ti i svi tvoji nasljednici. Svi ćete umirati u 33. godini!”

Uz strašnu huku neman u kovitlaku izletje napolje i opet se pretvori u zmaja. Huknu, žar poletje na sve strane i planu sijeno u dvorištu. Grane mlađih voćaka su pucale i lomile se od vjetra koji je duvao stvarajući kovitlace. Svi u kući su bili prestrašeni. Skamenjeni!

Zdravkova majka se prva sabra.

“Idem sjutra kod stare Ravijoje. Ako ko može savjetovati i pomoći, to je ona”.

Ravijoja je bila starica koja je živjela sama duboko u Bistričkoj klisuri. Ljudi su zazirali od te žene s vilinskim imenom. Niko nije znao otkuda je tu došla ni kada. Vjerovali su da koristi madžije i plašili su je se. Niko nije znao da ovo usamljeno stvorenje želi dobro svima.

Čim je svanulo, Zdravkova majka, prečicama kroz šumu, dođe do Klisure. Ispričala je Ravijojli svoju muku i zamolila za savjet. Starica razgrnu žar štapom, dugo je nešto šaputala gledajući u vatru. Potom se okrenula i rekla da djeci daju imena koja podsjećaju na vatru i plamen. Dijete iz treće generacije će uspjeti da skine kletvu. Okrenula je leđa dajući do znanja da je razgovor završen.

Nedugo zatim, Zdravko dobi sina Ognjena. Porodica se vraćala ustaljenom poslu i Zmajevu kletvu niko nije pominjao. Ognjen potraste, oženi se i dobi djevojčicu. Dadoše joj ime Svjetlana. Međutim,

čim je napunio trideset tri godine, Ognjen naprasno umrije. Strašno prokletstvo obistini se.

Zdravko se svakog dana kajao zbog svog postupka. Za utjehu imao je Svjetlanu koja bijaše veoma vrijedna, dobra i umiljata. Dođe vrijeme i za njenu udaju. Udalila se u susjedno selo i rodila tebe, Žarko. Ali, kao što se sjećaš, strašna kletva je prekinula i njen život u 33. godini. Pošto i tvoj otac ubrzo umrije od tuge, stari Zdravko te uzeo sebi. Nije mogao da ti ispriča cijelu priču od sramote, jer je ti je bio uzor u svemu. Zato je to ostavio meni u amanet. Došlo je vrijeme da podješ duboko u pećinu nad Vražjim firovima i pokušaš da prekines kletvu. Ponesi sa sobom tri grančice Svetog hrasta, zatrebaće ti. Sad znaš cijelu priču o nemani koja te očekuje u pećini. Vjeruj u sebe i svoje srce i uspjećeš. A sad idi u pećinu nad Vražjim firovima i nađi svoju sudbinu - zaključi starac priču.

Žarko spakova nešto hrane i odjeće, odsječe tri grane sa Svetog hrasta i podje u pećinu. Kod kuće su ostale uplakane njegova baka i žena.

U pećini je bilo hladno i vlažno. Činilo mu se da ga odsvukuda gledaju neke užarene oči. Podje u najdublji dio pećine i tamo naloži vatru. Lutao je hodnicima, razgledao pećinske ukrase, otkrivao nove tunele i pećinske dvorane. Neke od njih su bliještale kao da su od zlata.

Po Žarkovoj procjeni, tu je već dva dana, a Zmaja nigdje.

Trećeg dana, probudi ga neki šum. Otvorio je oči u ugledao mладог Zmaja, veličine orla, koji je ječao od bola. Jedna nogu mu je bila polomljena. U prvi mah Žarko se uplaši, a onda izvadi iz torbe komad hljeba i pruži ga mladunčetu. Mali Zmaj ga je gledao kao da traži pomoć. Žarko se sjeti grana hrasta koje je donio. Iscjepa košulju, napravi zavoj i uz pomoć grančica učvrsti nogu Zmaju nogu, koji ga je je zahvalno gledao. Žarko doneše čistu vodu iz jezerceta u pećini, napoji ga i mladunče skupi krila i zaspia. Žarko je umoran i iscrpljen sjeo pored njega i zamislio se.

Odjednom, pećinom zafijuka oštar vjetar i doletje strašan Zmaj.

“Sad je mom životu došao kraj”, pomisli Žarko.

Iz Zmajevih očiju sijevale su munje, koje su Žarka, činilo mu se, pekla svuda po tijelu. Iz Zmajevih čeljusti iskulja plamen. Poletje prema pećinskim liticama i jedna se stijena rastopi. Zmaj skoči na pećinske hridi iznad Žarka, spremam da bljuje vatru na njega. Njegove oči

nišanile su mladića i taman kad je htio da pošalje plamen i spži ga, mlađi Zmaj, mezinje staroga zmaja, probudi se i posljednjim naporom pokri Žarka svojim malenim krilom. Prvi se uz njega prijateljski, zaboravljujući bol koja ga je razdirala. Šretoše se pogledi mlađog i starog zmaja. Iz očiju starog zmaja kanu suza, iz koje se razvija prelijep dragulj u obliku bijele rade. Stari Zmaj razvija krila što je više mogao, pa uze mlađunče i Žarka u naručje.

Pećinom zazvoni Zmajev glas:

- Nijesu svi ljudi isti. Učinio si dobro djelo, spasio si mog sina. Oprashtam grešku tvom pretku, Zdravku. Što god ti zatreba, samo protljaj ovo, i ja će se u tren stvoriti - reče i dade Žarku stalaktit u obliku čarobnog štapića.

- A sad će te otpratiti do Manastira Podvrh. Vrijeme je da se vratиш svom čedu - veli zmaj i krenuće ka izlazu iz pećine nad Vražjim firovima.

“Kako da se vratim svom čedu?”, pitao se Žarko. “Pa ja nemam djecu”. Dok je prolazio kroz selo, ljudi su ga začuđeno gledali.

Svi su mislili da je odavno mrtav.

Stiže kući, a baka i žena su plakale od radosti. Objasnio je da on u pećini, u stvari, nije proveo tri dana, već tri godine ljudskog života. Ispričaše i da je stara Ravijoja, zajedno sa svojim kozama i kolibom, nestala bez traga.

Iz kolijevke mu se smiješila mala čerka Iskra.

Na Zmajevu kletvu ga je, katkad, posjećao huk vjetra i sjećanje na prađeda Zdravka.

Strahinja Bajović

IX razred

JU OŠ "Vuko Jovović"

Danilovgrad

ZMAJ I PAKO – PRIČA O PRIJATELJSTVU

Bilo je to u jednom malom selu, smještenom među visokim planinama, u dalekoj zemlji Veseliji. Selo maleno i divno po izgledu i ljudima koji su u njemu živjeli. Bujna priroda: guste, zelene šume, cvjetne livade koje su naokolo širile opojne mirise, čista bistra rijeka koja je proticala kroz selo, a završavala se veličanstvenim vodopadom koji se spuštao niz ogromnu, strmu liticu planine, krasili su ovaj kraj čiji su stanovnici bili veseli i razdragani ljudi koji su koristili svaku priliku da život učine što zabavnijim i srećnijim. I staro i mlado je dane provodilo u igri i pjesmi, veseli i zadovoljni. Poštivali su se, voljeli i živjeli u slozi. Uživali su u svemu, a plašili su se samo jednog. U selu se s generacije na generaciju, s koljena na koljeno prenosila priča od koje se ježila kosa na glavi i od koje su stanovnici ovog mješta strepjeli.

Postojalo je vjerovanje da gore, visoko u planinama, u dubokim, mračnim i hladnim pećinama žive strašna, okrutna i zla bića. Vjerovalo se da tamo žive zmajevi, zmajevi koji kako se u selu pričalo ljudima čine zlo, kradu i otimaju djecu. Znali su i to da su se zmajevi vrlo vješto krili od ljudi i da ih nije bilo lako vidjeti i uhvatiti. Sve su to znali, a nijesu znali, a ni slutili da se u njihovoј blizini nalazi jedno takvo, neobično stvorenje.

U jednoj od pećina, na planini iznad sela, živio je zmaj, koji se plaošio ljudi više nego što su oni mogli i da zamisle. Bio je tužan i usamljen. Nekada ranije, bio je lijepi, mladi carević u kojeg se bješe zagledala zla vila. Kako je mladi carević volio lijepu i dobru djevojku

iz svog kraljevstva te namjeravao da je oženi, zlu vilu je morao da odabiće. Njegov postupak je rasrdio i razjario ionako zlu i okrutnu vilu te je naredila da carevićevu izabranicu ubiju, a na njega je bacila čini i pretvorila ga u ružnog zmaja. Slugama, zlim zmajevima naredila je da ga odnesu i ostave daleko od kraljevstva. Tako se mladi carević, odnosno zmaj našao u pećini, nadomak malog sela, sam i ostavljen. Uplašen, uplakan i tužan danima nije izlazio iz pećine. Plašio se ljudi, seljana čije je glasove, pjesmu i smijeh mogao da čuje svakoga dana.

Bio je ljetnji praznik, dan kada su se stanovnici ovog malog mješta posebno radovali. Radovali su se i slavili dugi, suncem obasjani, topli ljetnji dan, a i priateljstvo i slogu koja je vladala među ovim dobrodrušnim ljudima. Sve je odzvanjalo od sreće i radosti. Djecija, vesela cika odjekivala je visokim planinama. Mališani su uživali u kupanju, skakanju i izvođenju raznih akrobacija i vratolomija. Sve je to mamilo zmaja, koji je odlučio da izade iz pećine i iz guste šume, proviri i vidi o čemu se radi.

U toj silnoj radosti, jedino je mali Pako bio tužan. Krenuo je ka obližnjoj šumi da se osami i isplače. Paka je mučilo to što se njegova majka razboljela, a ljekovita trava koja je bila lijek za njenu bolest se mogla naći jedino, gore visoko u planinama, gdje ljudska nogu nije mogla da kroči. Mučilo ga je saznanje da će ona umrijeti ukoliko ne uzme taj lijek. Život bez nje za Paka je bio nezamisliv. Volio je majku cijelim svojim, malim bićem i silno je želio samo jedno, a to je da majka ozdravi. Tužan, zamišljen i odsutan sjeo je na zemlju i počeo da plače. Nije ni slutio da će se tu, u gustoj šumi sresti upravo sa onim od koga je noću, kad legne u krevet i od same pomisli na njega strepio i nije mogao da zaspipi. Upravo tu ispred njega se pojавio strašni zmaj o kojem su se pričale najstrašnije priče. Našao se oči u oči sa njim. Obojica su pretrnuli od straha, uplašeni i skamenjeni jedan od drugoga.

„Molim te, nemoj me povrijediti. Nijesam opasan“, reče zmaj. Od svega ljudskog što ga je nekada krasilo, mladi carević je jedino imao moć govora.

„Ti, ti...pričaš“, izusti Pako, drhtavim, tihim glasom.

„Da. I ja sam nekada bio i izgledao kao i svi vi“, reče zmaj i ispriča Paku svoju tužnu, životnu sudbinu.

„Žao mi je,“ reče sad već hrabro i bez straha Pako. „Kazaću seljanima da tebe. Siguran sam da će ti pomoći koliko budu mogli.“

„Hvala ti“, reče zmaj. „A, zašto si ti tužan, zašto plačeš?“

Pako mu tad ispriča za svoju bolesnu majku i lijek koji joj je bio potreban. Zmaj radosno poskoči.

„Vidio sam da visoko gore u planinama te trave ima svuda. Popni se meni na leđa, vrlo lako ću odletjeti i odnijeti te na mjesto gdje ćeš za majku moći da ubereš ljekovitu travu. Ne placi, Pako, tvoja majka će ozdraviti. Veoma sam srećan zbog tebe“, uzbudeno je govorio zmaj.

Pako je plakao od sreće, grlio je i ljubio zmaja, a zatim mu je hitro skočio na leđa. Odletjeli su visoko gore ka planinama. Baš kao što je zmaj kazao, ljekovite trave je bilo posvuda. Pako je nabrazao pun nararamak, ponovo se popeo zmaju na leđa te su požurili natrag da Pako što prije odnese majci lijek. U šumi su se dogovorili da se nađu sutra na istom mjestu i u isto vrijeme.

Čim je popila prvu šolju čaja od ljekovitog bilja, Pakovoj majci je bilo bolje i Pako je bio presrećan. Onda je majci i ocu potanko ispričao sve što se tog dana dogodilo. Majka i otac su začudeno slušali sina, a kada je Pako završio priču otac je otišao kod starještine sela i sve mu ispričao. Starješina je pozvao sve seljane kojima je ponovio Pakovu priču, a onda su zajedno odlučili da će sjutradan svi sačekati zmaja u šumi i ponuditi mu pomoć. Bili su i uzbudeni i jedva su čekali da vide biće za koje su uvijek slušali samo najstrašnije priče.

Kako je bilo dogovoreno, zmaj dođe u šumu. Međutim, kada je ugledao veliki broj ljudi, uplašio se da će ga ubiti te je krenuo da bježi. Ne boj se, ne boj se, povikali su za njim ljudi. Mi smo ti priatelji. Ti si spasio jednog od nas i mi želimo da ti pomognemo.

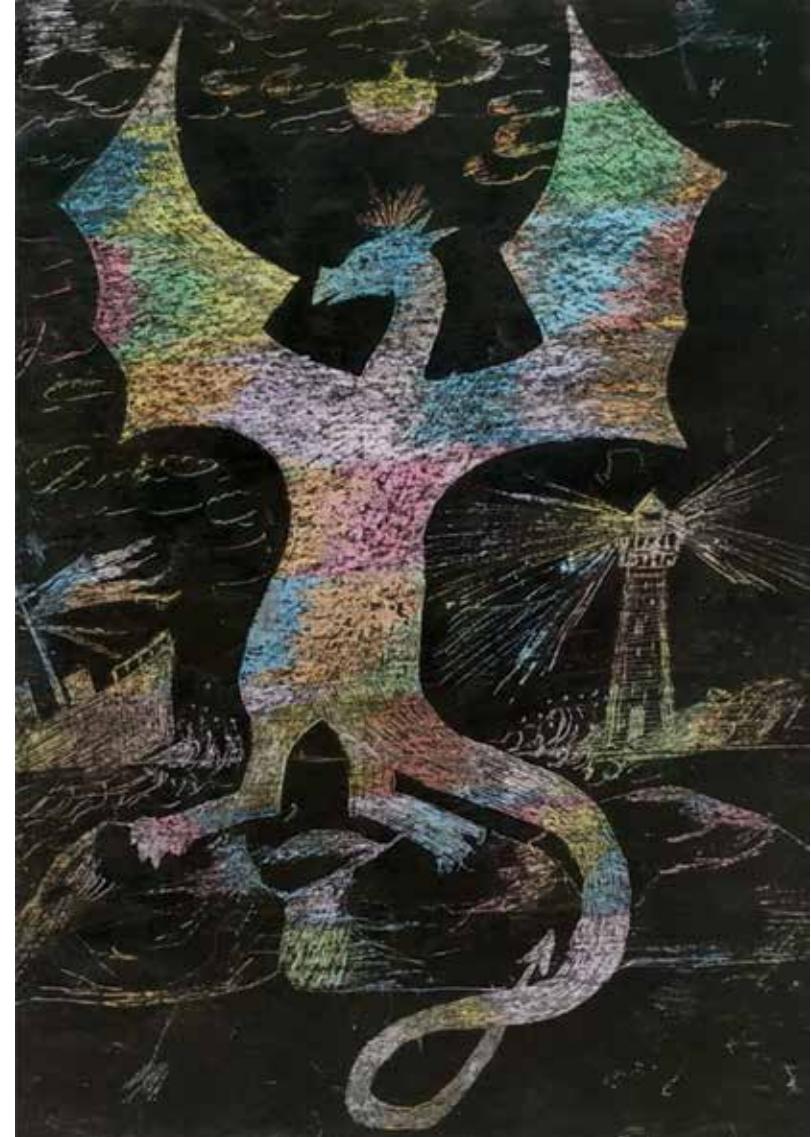
Zmaj se okrenuo i vratio, ali i dalje pomalo bojažljivo. Nesreća koja ga je zadesila učinila ga je nepovjerljivim prema ljudima.

„Ne plaši se“, reče starješina.

„Spasio si moju majku“, priđe mu i zagrli ga Pako. „Ti si naš dobročinitelj i priatelj“, Pakova suza radosnica okvasti zmajevo zabrinuto lice.

Nebom se prołomi strašan krik i bljesnu munja. Čarolije nestade, zmaj ponovo postade carević. Iskreno osjećanje priateljstva, zahvalnosti i ljubavi prema drugome uspjeli su i ovoga puta da pobijede zlo.

Nastade slavlje i veselje kakvo Veselija nikad prije nije vidjela. Seljani ponudiše careviću da ostane da živi s njima. Dadoše mu parče zemlje i pomogoše da napravi kuću. Vremenom se zagledao u lijepu, mladu djevojku iz sela s kojom se oženio i dobio troje djece, dvije krasne kćeri i jednoga divnoga sina. Pako je bio njegov kum i najbolji prijatelj. Živjeli su svi srećno i zadovoljno do kraja života.

Nikolina Nikolić

VII razred

JU OŠ "Narodni heroj Savo Ilic"

Kotor

ZMAJ U DIMENZIJI „N“

Dvanaestogodišnja Nik je na prvi pogled bila kao i sve njene vršnjakinje - obična, mirna i pametna. Ipak, imala nešto posebno, drugačije u odnosu na ostale djevojčice, nešto što je tjeralo da zakorači u neki drugačiji i čudesniji svijet.

Nik je imala moć da ode u neku drugu dimenziju. Dimenziju „N“. Za njenu čudesnu i fantastičnu transformaciju znao je samo njen pas. Reksa je mnogo voljela. Bio je njen jedini pravi prijatelj. Svaki put bi predosjećao i počinjao da cvili, zatim unezvjereno lajao kada bi video kako Nik odlazi u nekom nepoznatom smjeru i nestaje kao da prolazi kroz zid svoje sobe. Reks je zatim zamišljeno sjedio i, uz neke čudne pokrete glave, slušao taj zvuk koji je izazivao strah i jezu. Ležao je na istom mjestu sve dok se djevojčica ne bi pojavila. A onda je od sreće skakutao i vrtio repičem. Dugo je spavao, ali s vremenom na vrijeme znao je da otvori oči i provjeri da li je Nik tu.

Kada bi nestala kroz zid sobe i otišla u drugu dimenziju, odmah bi se transformisala u „super djevojčicu“. Dobila bi moć i snagu. Mogla je savladati svakog ko bi joj stao na put. Imala je amajliju koju je nosila na ruci. Ta amajlija, narukvica, štitila je od svih nevolja i svakog ko bi je napao u njenoj dimenziji. Tamo su živjeli razni likovi iz crtanih i naučno-fantastičnih filmova, pa sve do onih koji su se pojavljivali u najstrašnijim horor filmovima. Nik je bila jedini lik u toj dimenziji kojoj niko ništa nije mogao. Bila je najjača. Svakog je znala da umiri, razdvoji u svadili ili u kakvoj tući...

Jednoga dana, dok je čitala svoju omiljenu knjigu, a Reks odmarao pored njenog kreveta, dobila je poziv. Narukvica-amajlija počela

je jako da svjetli i da svira neku čudnu melodiju. Pas je skočio i počeo da cvili. Osjećao je strah svaki put kada bi Nik odlazila. Ovo je bio poziv da su se u Dimenziji pojavili neki strašni ljudi koji imaju veoma jaku moć i koji mogu da unište sve pred sobom. Jedino je Nik mogla da spasi svoju dimenziju. Reks je bio toliko nervozan da je bjesomučno počeo da vuče djevojčicu za nogavicu od pantalona. Osjećao je da će se nešto dogoditi. Poziv je bio hitan i morala je da ode. Baš kada je htjela zakoračiti kroz vrata svog tajnog prolaza, Reks je skočio, uhvatio je za narukvicu i pokidao je. Nik je nestala, prošla je, a narukvica je ostala u zubima psa. Više joj povratka nije bilo. Upala je tamo i pala pravo pod noge tih metalnih, čudnih likova. Ličili su na neke vanzemaljce koji su sišli s nekog svemirskog broda. Odjednom joj je cijela strašna priča o Baš čeliku ispunila misli. Ovdje još nije vidjela samo jednog... A nije imala moć. Bila je uplašena. Kroz glavu su joj prolazile razne misli. Te metalne spodobe su je uhvatile i strpale u kavez. Pokušavala je izaći, ali bezuspješno...

Za to vrijeme, kod kuće, Reks je čudno gledao u narukvicu koja je stajala ispred njega. Okretao je glavu čas na jednu stranu, čas na drugu. Osjećao je da je Nik u opasnosti. Želio je da obavijesti i njene roditelje. A onda je narukvicu ščepao zubima i odlučno potrčao kroz vrata... Ali... Reks! Ne! Prošao je kroz tajni prolaz i upao u Dimenziju „N“. Desilo se nešto nevjerojatno. On više nije bio pas. Dobio je veliko snažno tijelo, velike dugačke noge i ogromna zelena krila. Bljuvao je vatru svaki put kada bi se branio od neprijatelja. Reks je postao zmaj! Jaki, strašni zmaj! Jedino je njegovo srce ostalo isto. I dalje je osjećao i volio svoju djevojčicu Nik...

Ugledao ju je u kavezu i htio je prići, ali kada je Nik vidjela da joj prilazi ogromni zmaj, uplašila se i pala u nesvijest. Pokušao je oslobođiti iz kaveza, a u susret su mu išli čudni metalni ljudi. Ugledali su strašnog zmaja i nijesu se uplašili, već su pokušali da ga povrijede. Ispaljivali su u njega neke čudesne svjetlosne zrake. Naljutili su ga, pa je on svojim snažnim krilima zamahnuo i preletio iznad njih. A onda je snažno iz usta izbacio ogromnu vatru. Bio je neizmjerno ljut. Ispustio je strašan urlik da se tlo pod nogama zatreslo. Metalni ljudi su pokušavali pobjeći, pa se svaki razbjegao na svoju stranu ostavivši kavez s djevojčicom.

Zmaj se polako spustio do kaveza. Želio je nekako da joj objasni ko je u stvari, ali Nik je je opet počela da vrišti i da plače. A onda se zmaj dosjetio i spustio narukvicu pored kaveza. Nik je bila u šoku. Uzela je svoju narukvicu i navukla na ruku. Opet je imala nevjerovatnu snagu i moć. Iskrivila je šipke na kavezu i izašla. Gledala je u zmaja. I dalje nije mogla vjerovati odakle njena narukvica baš kod njega. Pitala se ko je uopšte on. Nije ipak imala mnogo vremena, već se okrenula i pošla da traži odbjegle metalne ljude. A zmaj? Zmaj je ostao tužan jer ga je Nik ostavila i otišla ne znajući ko je on. Sjedio je pored kaveza i tugovao. Nik je, poslije završene misije sa metalnim ljudima u kojoj je ona, naravno, pobijedila i otjerala ih iz svoje dimenzije, riješila da se vrati svojoj kući...

Kada je stigla u svoju sobu, prvo je potražila svog Reksa. Željela je da mu sve ispriča, željela je da mu kaže kako je veliki strašni zmaj spasio i donio joj narukvicu... Reksa nije bilo. Tražila ga je svuda, dozivala njegovo ime na sav glas, ali uzalud. Sjela je na svoj krevet i dugo plakala. Zbog igre izgubila je svog najvjernijeg prijatelja. Za to vrijeme, zmaj je i dalje nepomično sjedio i plakao. Da, da, zmaj je plakao jer je osjećao da je i njegova djevojčica tužna i plače. Nik je razmišljala o zmaju i tome kako je dospjela narukvica kod njega. Nešto joj je govorilo da mora tamo da se vrati i da ga nađe.

Brzo je stavila narukvicu i začas se našla u Dimenziji „N“. Bojala se da li će zmaja uopšte naći, ali on, kao kakav pas, sjedio je na istom mjestu, krila je stavio ispod glave i tužno gledao. Nik je veoma podsjetio na njenog Reksa. Kada je zmaj ugledao djevojčicu, skočio je na svoje snažne noge i radosno počeo mahati огромnim repom da je sve počelo da se trese. Tako je Nik shvatila da je zmaj u stvari njen dobri Reks koji je svoj život rizikovao da bi nju našao i spasio.

Prišla mu je i zagrlila ga jako, a on je nju podigao na leđa i zajedno su, uz pomoć narukvice, pobjegli iz Dimenzije. Upali su u sobu i pali na pod. Bili su toliko srećni jer su opet bili oni stari - Reks i Nik. A onda je djevojčica skinula svoju narukvicu - amajliju i bacila je kroz prozor. Nikada se više nije odvajala od svoga prijatelja.

U sobi na zidu stajala je slika ogromnog zmaja koji je na svojim leđima držao djevojčicu, ispod koje je pisalo:

„Ovo je moj prijatelj, moj bramitelj, moj pas. Ja sam njegov život, njegova ljubav, njegov voda. On je vjeran i iskren do posljednjeg daha. Ima jedan životni cilj - da daruje svoje srce. To je moj zmaj!“

Stastija Perović
VII razred
JU OŠ "Njegoš"
Kotor

RASMUS

Vijest koja se proširila gradom uznemirila je sve. Djeci ukidaju igru, sada svi moraju da poštju pravila vladara zvanog Severin. Najviše su se uznemirili Nikola i njegova drugarica Marija, koji su se svakog dana igrali u podnožju velikih, dugačkih zidina. Nijesu htjeli da služe novog tiranina niti da poštju njegova pravila. Htjeli su samo pristojan život u gradu gdje su živjeli od rođenja.

Nikola je predložio Mariji da podu u gradsku biblioteku da pročitaju nešto o starim mitovima i legendama njihovog grada. Mariji se i nije baš svidjela ta ideja jer ne voli da čita, ali nije imala izbora.

Prevrtali su knjige, brzo ih prelistavali i baš nijedna knjiga im nije odgovarala. Svaka je bila ili lektira ili neka bajka ili zbirkica pjesama. Nikoli je privukla pažnju jedna prašnjava polica, naizgled potpuno zaboravljena, prekrivena požutjelim čaršavom. Bibliotekarke su pile kafu i časkale, te nijesu obraćale pažnju na njih. Marija je zavrnila čaršav, a Nikola je pažljivo pretraživao policu. Zapazio je poveću, debelu, tešku knjigu, osmotrio je i puhiuo u nju par puta da bi se prašina skinula s korica.

Bila je to stara i prilično pohabana knjiga. Činilo se kao da će njenne stranice da završe po čitavoj biblioteci. Na njoj je pisalo "Rasmus", debelim pisanim slovima zlatne boje duboko utisnutim u kožni povез. Ispod naslova bila je ilustracija velikog zmaja u pećini.

„Misliš li da nam je ovo stvarno od pomoći?“ - kroz šapat upita Marija.

„Nadam se!“ - s ushićenjem odvrati Nikola toliko jako da su se bibliotekarke okrenule.

„Da li ćete vi da se vučete po biblioteci ili ćete napokon uzeti knjigu?“ - ljutito upita jedna od njih.

„Našli smo je i uzećemo je“ - reče Nikola.

Bibliotekarka ih je pogledala kao da želi da ih povuče za uši i izbací kroz prozor. Uzela je svoje „čitape“, istrgnula knjigu Mariji iz ruku, zapisala nešto na brzinu i vratila knjigu. Izadoše iz biblioteke zadovoljni što bibliotekarke nijesu shvatile kakav nered su ostavili za sobom i uzbudueni zbog onoga što se krije na stranicama te očigledno veoma stare knjige, na koju su su izgleda svi zaboravili ili su mislili da u starim knjigama nema ničeg modernog i zanimljivog.

Marija je morala da ide kući, a knjigu je dala Nikoli koji je izgarao od želje da je otvorí. Svakog dana on je sve više vjerovao da Rasmus postoji, da baš on može da im pomogne i izbavi ih iz nevolje. Nedjelju dana kasnije, knjiga od devetsto strana bila je vraćena u biblioteku. Nikola je prepričao sve iz knjige Mariji, ali ona baš i nije vjerovala da zmaj postoji.

Jedne septembarske noći, dječak se iskrao iz kuće i otišao da izbisti um, šetajući dugom kamenitom plažom. Iznenada, more se uzburkalo, napravio se veliki talas iz kojeg je izašlo stvorene čija su krila obasjavala čitav zaliv. Dječak se skamenio od straha.

„Nemoj da me se plasiš, ja sam zaštitnica ovog zaliva, Mareja.“

Odmah su se sprijateljili. Pričali su do duboko u noć o svemu što se dešavalo u gradu. Nikola je spomenuo da je pronašao knjigu o zmaju Rasmusu. Mareja ga je začuđeno pogledala i rekla mu kako je čula za njega, da zna nekoga ko može da ga povede na pravi put. To je bila njena drugarica Alkima – brdska vila, zaštitnica starih zidina grada. Vila mu je rekla da se Alkima pojavljuje samo na pun mjesec i potom je pokazala prstom na tvrđavu, na vrhu, gdje će je naći.

„Pun mjesec je sjutra!“ - uzivknu Mareja tankim glasicem.

Nikoli se ozarilo lice kada je to čuo, zahvalio je i potrcao do Marije da joj ispriča sve.

Sjutradan po podne njih dvoje su već bili na putu ka tvrđavi, morali su da budu oprezni da ih ne bi spazile Severinove sluge. Put je bio star i sačinjen od mnoštva kamenih stepenica. Teren kojim su išli postajao je sve neprohodniji. Brzo je padao mrak, žurili su da stignu što prije do tvrđave, i jedina prepreka bio im je stari most ispod kojeg je bila provalja. Bojali su se, međutim, morali su prevazići i teški strah od kojeg klecaju noge i jeza hvata. Opreznim koracima

prešli su most i ušli u tvrđavu. Djeca su kružnim stepenicama došla do vrha tvrđave. Uživali su u pogledu gradskih svjetala i brodova koji su obasjavali more.

Mjesec je polako izlazio, a s njim i Alkima. Marija i Nikola srečni uzviknuše njeni ime i ona radosna poletje prema njima.

„Mareja mi je rekla da me tražite i drago mi je zbog toga“ - reče Alkima.

„Možeš li nam pokazati put do zmaja?“ - upita Marija.

„Ne mogu poći s vama, djeco, ali mogu vas uputiti. Treba da idete u Bijelo Polje, grad na sjeveru. Na jednoj prostranoj dolini, sakrivena je Đalovića pećina u kojoj je moj prijatelj Rasmus. Na putu ćete naići na „Zmajevu mapu“, ali budite oprezni, jer možete naići na zamku koju je postavio lovac na zmaja.“

Sjutradan ujutru Marija je čekala Nikolu ispred njegove kapije. Na ramenima je držala poveći ranac čiji rajsferšlus nije mogla skroz zatvoriti jer je torba bila pretrpana stvarima. Nikola je izašao noseći majicu kratkih rukava i trenerku, a duks mu je bio čvrsto stegnut oko pasa. Uputili su se do autobuske stanice, gdje su umalo zakasnili na autobus. U autobusu je bilo vruće, ali i izdržljivo. Nikola je sjeo pored Marije i autobus je krenuo.

Marija je prespavala cijeli put, dok je Nikola uživao u pejzažima. Nakon duge vožnje napokon su došli u centar grada. Pozdravili su se s vozačem i napustili autobusku stanicu. Djeca nijesu znala gdje se nalazi ta poljana, pa su pitali prolaznike koji nijesu bili od velike pomoći. Ljudi nijesu zanimale legende o zmajevima. Prišao im je bucmasti dječak riđe kose.

„Čujem tražite Đalovića pećinu?!“ - izusti riđokosi dječak

„Ja sam Filip. Mogu li vam se pridružiti u vašoj pustolovini?“

Marija i Nikola su radosno prihvatali Filipa u društvo i svi su krenuli zajedno do pećine. Kada su stigli na poljanu udahnuli su svjež vazduh i mogli su osjetiti planinske favorove i trave koji omamljuju mirisima. Pratili su Sunce i naišli na kolibicu u kojoj je stojala hartija na kojoj je pisalo „povjerljivo“.

„To je to, mapa koju smo tražili!“ - uzviknu Filip.

Marija, Nikola i Filip su tumačili mapu. To je bila obična hartija na kojoj je bila naslikana pećina.

Nastavili su istim putem i dugo pješačili. Uočili su veliku pećinu u podnožju planine iz koje je zračila prelijepa svjetlost. Sa strahom su zakoračili i sve dublje zalazili u nju, držeći mapu i osvrćući se okolo, očekujući susret s Rasmusom. Pećina je bila okružena kristalima raznih boja i veličina, s mnogo prolaza.

Moram priznati družini je trebalo mnogo vremena da nađe pravi put, vrzimali su se iz prolaza u prolaz i vratili na isto mjesto gdje su već bili, ili bi se pak neko sapleo o kamenje ili o manje kristale. Pratili su Filipa jer je bio najstariji i najiskusniji. On je odjednom zastao i bacio kamičak ispred sebe, kad u tom trenutku iz zemlje se izdignu veliki, oštiri, metalni šiljci. To je bila zamka o kojoj je Alkima pričala. Morali su naći drugi put, išli su nekom užom stazicom.

Odjednom tlo se počelo drmati, družina je propala u ponor. Sredicom nijesu mnogo padali, svi su bili začudeni jer nisu zadobili nikakve povrede pri padu. Vidjeli su kako se nalaze na nekoj sluzavoj, zelenoj površini koja se pomjerala čas gore, čas dolje. To nije bilo ništa nalik na ono što su mislili da jeste, nalazili su se glavom i bradom na leđima uspavanog Rasmusa. Marija je počela da vrišti, Filip joj je stavio ruku na usta. Polako su se spuštali niz vrat zmaja, ali su ga ipak probudili. Ispred njih je stajalo biće zmajolikog izgleda, s ogromnim krilima i dugim repom. Mirno ih je posmatrao krupnim crvenim očima.

Filip je prekinuo tišinu i uplašeno upitao: „Možeš li im pomoći, Rasmuse? Veliki su put prešli da bismo te pronašli“. Zmaj klimnu glavom i raširi široka krila kao da se proteže. Marija i Nikola drhtavim glasom ispričaše kakva ih je nevolja zatekla u gradu. Razgovor je tekao duboko u noć.

Osmislili su plan i odlučili da krenu rano u zoru. Zajahali su zmaja. Rasmus zadovoljno frknu i skoči uvis, zlepeta krilima. Uzdigli su se iznad procijepa i krenuli prema gradu tame. Letjeli su kroz guste, bijele oblake. Rasmus je mlatio krilima i jače se suprotstavljao vjetru koji ih je šamarao po licu. Kako su se približavali gradu, bili su sve nervozniji.

Grad je bio jezivo tih. Družina se pritajila na zidinama i čekala pravi trenutak da ostvare plan, da grad oslobode od zlog vladara i njegovih podanika. Zmaj se nadvio nad ostrvcetom gdje je Severin

živio. Ostrvo je bilo udaljeno od grada i opasano velikim zidinama. Do njega se teško moglo doći, jer je bilo skriveno i nedostupno za stanovnike grada u kome je vladao. Mareja ga je primijetila i hitro odletjela prema njemu, šapnula mu nešto na uvo i nestala. Rasmus je oblijetao oko ostrva ispuštajući glasne krikove, što je izazvalo komešanje i uzbunu na ostrvu. Vojska koja je čuvala Severina naoružala se i krenula da se brani od "nemani" koja im se približavala. Djeca su sa zidina sve posmatrala i s nestrpljenjem očekivala povratak zmaja.

U gradu je nastala opšta pometnja. Čuo se plač, vriska djece, svi su bili u strahu, nijesu znali što se dešava. Mogli su da primjete samo vatru i čuju zvuke nekog natprirodног bića. Sukob je trajao toliko dugo da se činilo da nema kraja. Iznenada plamen vatre buknu i poslije tog trenutka nastao je tajac, sve je bilo mirno.

Nova vijest koja se hitro širila gradom oduševila je sve građane, a najviše Mariju i Nikolu. Pjesma i igra opet zavladaše ulicama i trgovima njihovog grada. Oživješe pjace i glasan žamor ljudi, smijeh, šale i odnekud se pojaviše i nepoznati ljudi sa svih strana koji su dolazili da se uvjere u istinitost priče koju su čuli jer takva čuda se brzo prošire po svijetu. Najviše bješe umjetnika, filmskih režisera i pisaca spremnih da zapisu čudesnu priču na filmskom platnu ili na papiru.

Međutim, sve je jednako mučilo jedno pitanje: „Što se desilo s Rasmusom?“ Odgovor nijesu dobili ni od Mareje ni od Alkime, ali duboko u sebi su vjerovali da se njihov junak Rasmus mirno i spokojno odmara u svojoj pećini i pazi na sve njih.

Hamza Bralić

VIII razred

JU OŠ „Mustafa Pećanin“
Rožaje

DOBROTA ĆE POBIJEDITI I ZMAJEVU VATRU

Nekada davno zmaj iz svemira s planete Zmajozolije iz druge galaksije putovao je kroz galaksije i pustošio planete, pljačkao ih a zatim blago nosio na svoju planetu. Ali u jednoj od pljački pogodio ga je meteor i povrijedio mu krilo. Pao je na planetu Kišili i oteo čerku cara planete koja se zvala Kalana.

Car, kada je video ovo svojim očima, odredio je četu koja će pronaći i uništiti zmaja, a ako to urade nagrada će im biti pedeset hiljada latica biljke ziši (to je bila valuta na toj planeti). Četu su činili: Hišiki, Fiks, Pars i Rodopsinko. Dobili su deset hiljada latica biljke ziši za put i krenuli su. Morali su preći oko hiljadu milja da bi došli do vulkana Čarlizi u kojem se nastanio zmaj da bi se oporavio. Vođa čete bio je Pars, koji je bio kao od brda odvaljen, gromada od čovjeka, vrlo prepreden i lukav. Hišiki je bio načitan i inteligentan; često je govorio da ne ide zbog nagrade, već zbog toga što želi da učini dobro djelo; uvijek se oblačio šarenolikom kao leptir. Fiks je bio disciplinovan, spretan, metodičan, djelovao je hladnokrvno, a niko nije znao što njegove dubine kriju; imao je čudan plamen u očima koji je umeo svojom voljom da pojača i da oslabi kada god je želio. Rodopsinko je volio da jede šargarepe pa je zbog toga imao oko iskusnog harpunara. Po struci je bio detektiv, najbolji u zemljama; nije se odvajao od svog ogledala i moglo bi se reći da je bio pravi narcis.

Četa se odmetnula u planine. Junaci su sa sobom nosili sablje zato što zmaja mogu ubiti samo ako sabljom presjeku njegovu slabu tačku. A to je bila žila kucavica koja je kod ovog zmaja skrivena, zbog

toga je bila potrebna mudrost da je pronađu. Samo Hišiki nije htio da uzme sablju, gnušao se takve pomisli I smatrao da je to primitivno. Govorio da je znanje jedina moć koju čovjek ima, a da sablja nije nikakva moć.

Moram napomenuti da je zmaj imao svoje sluge koji se zovu Ruletanci. Ruletanci su bića koja su kao mali zmajevi nose odijela na kojima se nalaze simboli Mjeseca, Sunca i muzičkih instrumenata. Oči su im bakarne boje, izuzetno dobro čuju i vide, ali zato su im čulo ukusa i mirisa slabici. Na nogama imaju duge nokte, nijesu dovoljno čisti, ali su izuzetno pametni, vrijedni i mudra. Loše osobine su im pohlepa, licemjerstvo I ne biraju način kojim će ostvariti svoj cilj. Njihov vođa bio je bio je Ruletanac Tis. Njihov zadatak je bio da proganjaju četu tokom cijelog puta.

Mrtvo tišinu jedne noći među junacima ništa nije prekidalo osim dalekog sovinog kriještanja. Kriještanje je bilo sve bliže i bliže. Konačno, sova je bila nedaleko od čete, Fiks iz svoje torbe izvadi luk i strijelu odape na sovu. Nijesu vidjeli da je sova u kljunu držala uvijeni papir sve dok nije pala pogodenom. Kada su otvorili ppir, riječi su bile naopako napisane, kao da su simbolizirale da će hrabri junaci tako posjetiti. Rodopsinko je imao ogledalce za svakodnevno ogledivanje, ali i za detektivske majstorije. Kada su papir usmjerili ka ogledalu na njemu je pisalo:

*Dobro se dobrom vraća,
a lijepa riječ gvozdena
vrata otvara.*

Pročitavši poruku družina nije htjela ništa ni da proslovi. Nastavili su put. Nakon dužeg vremena stali su na jednu livadu. Fiks je reakcija da bi trebalo tu da prespavaju jer nije vlažno. Međutim, ni jedan odborani nije primijetio da su ih pratili Ruletanci. Te noći kada su hrabri junaci zaspali vođa Ruletanaca, spretni Tis, prošunjaо se pored njih i dok su spavali zavezaо ih je čvrstim biljnim konopcima, zalijepio im usta, a niko od junaka nije ni osjetio što je Tis uradio. Kada su se probudili, gledali su se u čudu, uplašeni i zbumjeni. Rodopsinko nakon više pokušaja uspjeo da iz torbe izvadi nešto što bi mu poslužilo

da se osloboди; izvadio je neki ključ kojim je pola sata sjekao biljne konopce. Uspio je sebe da osloboди, a zatim je isjekao konopce s Parsom. Njih dvojica oslobođe Fiksa i Hiškija. Odjednom se pojavi Tis i reče da će sa njima dijeliti međan junački. Pars izvadi sablju kojom je izuzetno dobro baratao i otpoče mačevanje. Zvukovi pucanja sablji parali su uši Fiksu. Pars je počeo da gubi. Fiks strijelom s uspavljajućim djelstvom pogodi Tisa, kojeg Ruletanici odmah pokupiše i zatim pobegoše. Nastavili su put. Pošto su uspjeli da se riješe Ruletanaca, dogovorili su se da će biti oprezniji i da će osluškivati i trzati se i pri najmanjem šumu.

Pokako su napuštali ove šume i išli ka zemljama Sijene. Kada su stigli, Fiks je rekao da zna prečicu pa su junaci krenuli njegovim putem. Ušli su u jedan rudnik na kojem su visile kamene oštice, slijepi miševi, raznolike bube... Prošli su nekoliko metara kroz rudnik i već je postajalo mračnije pa su zapalili baklje koje su mogle trajati tri dana. Poslije mnogo pješačenja junaci su naišli na drvena kolica u čijoj blizini se čulo neko jecanje. Pars se približi kolicima da vidi ko to plače i imao je što da vidi. Stvorenje da to nazovemo životinja sa šest glava, a samo jedna od njih place, a ostale glave gledaju u onu koja plače, svaka od njih sa drugaćijim izgledom. Stvorenje je imalo pet nogu i dva repa. Pars je tako vrinsuo da je ostala družina bila "primoran" da vrinsne za njim. Dotičaše kod Parsa i na svu sreću uspješe da ga uhvate prije nego je pao u nesvjest. Pars se brzo osvijesti i нико nije htio da gleda u kolica dok im on ne objasni o čemu se radi. Fiks je u ruci držao sablju pa se približiše čudnom stvoru. Stvorenje je I dalje plakalo, ali samo jednom od svojih glava I svi su bili u šoku i nijesu znali što da rade. Odjednom stvorenje poče da priča jasno i artikulisano. Svi ga obasuše s million pitanja. Ono im objasni da svaka glava nosi određenu emociju: sreću, ljutnju, tugu, smijeh, mržnju i radost. Objasni im takođe da ga je jedan čovjek još prije tri hiljade godina prokleo da ima šest glava, dva repa i pet nogu i da će živjeti vječno, a prethodno je bio obični pas rase kakva danas ne postoji. Četa ga upita da li želi da nastavi put s njima i objasni mu razlog njihovog putovanja. On pristade na to jer rekavši da voli da pravda uvijek pobijedi I da zbog toga ide s njima. Reče im da se zove Kijuni.

Za nekoliko minuta naiđoše na raskrsnicu koju Fiks nije poznao iako je išao više puta ovom prečicom. Tamo su bila dva puta, a

pored prvog puta je pisalo da "vodi ka izlazu iz pećine", a na drugom da "vodi ka...". Da, ova oznaka nije bila završena I nije bilojasno gdje ide taj put. Normalno da će družiuna krenuti ka izlazu, a ne ka nekom zagonetnom mjestu, pa krenuše prvim putem. Rodopsinko je u daljini video blagu svjetlost kako obasjava dio zemlje na drugom putu. Ostali junaci nijesu ga htjeli slušati i krenuli su prvim putem. Sve vrijeme družinu je pratilo Tis. Kada je družina zamakla iza znaka izade Tis koji poče da se smije zlokobno i prošaputa u bradu da se ovaj put neće izvući.

Hrabri junaci nastaviše svoj put vlažnom zemljom. Nailazili na čudne biljke, slijepi miševe kako izlaze iz buđavih rupa mračne pećine. Nije prošlo ni pola sata vidio se izlaz iz pećine, svi se uputiše ka izlazu. Pars potrča ka izlazu, ali tik pred izlaz potonu u zemlju, tačnije živi pijesak. Ostali brzo krenuše da spasu svoga druga kad ih umalo ne okupa kiša strijela. Na svu sreću Kijuni je tako jako vrinsnu da je proizveo zvuk kao što proizvode šišmiši ili delfini od koga su sve strijele pale na zemlju. Kasnije su utvrđili da je Hiški aktivirao strijele tako što je povukao jedan konac. Ali kako je stvorenje tako jako vrinsnulo prizvalo je bezbroj šišmiša i čudesnih delfina koji izđoše iz zemlje pa se onda približiše Kijuniju. On im nekako objasni i pokaza im na Jelikija. Šišmiši ga uhvatiše za odjeću i počeše da trepere svojim krilima, dok su delfini odozdo gurali Parsa i uspješe da izvuku jadnog junaka. Kijuni i čitava družina mu od srca zahvali, šišmiši se uklopiše u tamu pećine i nestadoše, dok su se delfini kroz zemljnu vratili u more. Pars koji je bio čitav ulijepljen i isprljan od blata u ruci je držao poruku na latinskom jeziku koju je Rodopsinko protumačio i rekao da tamo piše:

*Ako ne prestane R.T
teško njem,,*

Nikome nije pristajao taj inicijal od naših junaka. Osim Tisu koji se uvijek šunjao oko njih i kao kameleon se uklapao u prirodu tako da ga nikо nije mogao vidjeti. Čuo je što Rodopsinko čita i shvatio da se odnosi na njega to R.T jer to znači Ruletanac Tis. Išli su dalje i uspjeli da prođu pored bare sa živim pijeskom. Kada su izašli nalazili

su se na obali mora, oko njih su bile stijene, pjesak, palmino drveće, kamenje... Iznenadeni, zbumjeni i zaprepašćeni junaci se pogledaše. Pars upita šta se dešava, u Hiškijevim očima bljesnu neki zao plamen koji promrmlja da su obmanuti, u tom trenutku začu se neko pucanje, zidovi od kamenja su se spojili na izlazu iz pećine. Rodopsinko nije htio ni da troši riječi na pretpostavke, samo mu se preko čela sliše kapljice znoja i padaše na pjesak. Težak se uzdah oteo Paršju iz grudi kada se sve razjasni. Fiks predloži da malo istraže ovo ostrvo i plažu. Šetali su obalom ovog čudnog ostrva, njihove latice su im bile bezvrijedne jer nijesu imali što da kupe za njih. Nijesu ni na šta drugo nailazili sem na kokosove orahe. Već je pao suton, a junaci nijesu ništa našli za jelo. Pars je uspio da napravi krevete od palminog lišća u kojima će prespavati noć. Sjutradan svi gladni i iscrpljeni morali su jesti kokosove orahe koji su im bili i hrana i voda. Pars je podijelio dvije grupe koje će još dublje ući u šumu i potražiti neku hranu... Podijelili su se: Rodopsinko Kijuni i Fiks su islu u džunglu (tako da će ih neko vrijeme nazivati džunglisti), a Hiški i Pars da idu dalje dužinom plaže. Džunglisti su hodali satima i nijesu našli ništa osim kamenje, kokosove orahe, stijene, lijane, drveće i ostale znamenitosti džungle. Bilo je podne i nedaleko od njih čuli su se jaki zvuci, kao da su usred snažnih vodopada. Džunglisti su se rastrčali da vide što proizvodi te zvuke.

Došli su do potpune čistinie i vidjeli kako kavez lebdi u vazduhu, a oko kaveza kao neki začarani prsten magije. U njemu bijahu djevojka i stariji čovjek s naočarama. Kijuni iskoristi moć velike frekvencije svog glasa tako da se kavez bukvalno raspao i pretvorio u prah, a djevojka i onaj stariji čovjek počeše padati. Fiks uhvati ljupku djevojku božanstvenog izgleda, pravilno razdijeljene kose na dva dijela, vitkog tijela. Njeni nježni obrazi sijali su sjajem i svježinom iskrenosti. Njeni fini, jednaki i bijeli zubi blistaju između nasmijanih usana kao kapljice rose u poluotvorenoj krunici narovog cvijeta. Nepostrednost, čvrstina i blagost pogleda te plemenite žene zračio je na Fiksa da je on morao da zatvori oči da bi spriječio da taj pogled prodre dublje... Na vratu je imala ogrlicu i na njoj dragi kamen sa Mjeseca koji je zračio. Stariji čovjek bio je mrkog preplanulog lice užarenih očiju. Po njegovim borama, crtama i oštrom pogledu ispod naočara moglo

se zaključiti da je pametan i mudar čovjek; ravnodušno i smireno je izgledao i pored situacije u kojoj se našao.

Predivna djevojka se zvala Barnuma, a čovjek Bonsbi. Nijesu htjeli da puno troše riječi, samo su rekli da moraju bježati htjeli to ili ne, jer će ostrvo uskoro eksplodirati, zbog Tisa koji je podmetnuo dinamit u njenom dvoru. Džunglisti nijesu htjeli ništa da pitaju nego su rekli Kijuniju da vrisne da bi dao znak. Četa se sastavi. Barnuma je svojim ogrlicom uspjela da digne daske u vazduh i napravi primativnu galiju. Kada su se ukrcali u nju i dobro se odaljili od ostrva, ispričaše kako su se našli u lebdećem kavezu. Barnuma je bila carica toga ostrva, a Bonsbi njen otac. Stanovnici ostrva su se pobunili protiv nje zbog toga što ih je Ruletanac Tis sve hipnotisao i ubijedio da je Barnuma zla vještica koja će sve da ih uništi, a Bonsbi ludi naučnik. Kada je prevareni narod upao na dvor oči su im bile crvene i izgledali su vrlo ljuto. Bosnsbija i Barnumu zarobili su u kavez koji im je dao Tis, koji je zatim sve stanovnike poveo kod vulkana Čarlizi gdje je živio zmaj. Kada su junaci ispričali da i oni traže zmaja, Bonsbi im je rekao da izazivaju sudbinu zato što jure za opasnim željama. Njih zagolicaše ove riječi.

Vrlo brzo uhvati ih bura. Nijesu bili u najboljim uslovima da vrate lađu natrag i da počnu ispočetka ovo putovanje puno strepnji. Djelovalo je da voda dobija bitku. Rodopsinko diže ruke uvis, uzduhu duboko I izgledalo je kao da se predaje sudbini. Bura je bila takva da su poletjeli u vazduh deset metara iznad mora, a jedino rješenje im je blio da skoče u more, što su uradili. Skočili su u more i duboko tonuli. Barnumin gnijev, želja i upornost za dokaže svoju nevinost učinili su da je poletjela iz mora u vazduh, iz očiju počeše da joj sijevaju zločeste varnice, bore su joj se zgrčile, kosa joj se rasčupala, ogrlica oko vrata je počela brzo da treperi. Junaci su iz mora uzne-mireno su gledali Barnumu. Iz mora izadoše pet džinovskih meduza, a na njima junaci iz čete. Barnuma sjede na jednu od džinovskih meduza. One su bile roze boje s ružičastim tačkama po cijelom tijelu. Uputiše se ka vulkanu Čarlizi. Strijelovito klisnuše kroz vazduh. Bura, oluja i talasi im ništa nijesu mogli. Barnuma je dresirala meduze svojom ogrlicom i dala im moć da mogu da ispaljuju gromove kada je ona htjela. Bili su nedaleko od ostrva gdje se nalazio vulkan.

Tamo su vidjeli neobičan prizor. Zmaj leži na zemlju, a tuku ga Tis, Ruletanci i stanovnici Barnuminog ostrva kao razbjesneli stršljenovi bez imalo milosti.

Niko nije očekivao ovaj prizor. Junaci su bili prepušteni svojim mislima i pokušavali su da odgonetnu o čemu se radi, svi sem Barnume koja izdresirane meduze natjera da pucaju na građane njene zemlje. Junaci iskolačenih očiju su razmišljali što se dešava. Odjednom onaj prsten zlobe oko glava stanovnika Barnuminog ostrva nesta. Svi Barnumini podanici ljuti što ih je Tis prevario i pretvorio u nemilosrdna čudovišta koja čine zlodjela, najviše protiv samih sebe, razjariše se i ljutito krenuše na njih i u tom trenutku Barnuma sa svojih meduza poče ispaljivati gromove na sve Ruletance. Ruletancima se promijeni odjeća, od dronja umazanih u blato, prljavštinju i znoj, nastade predivna bijela odjeća. Ruletanci krenuše na Tisa koji je jedini stajao kao i prije. Iz neke pećine izade kćerka cara, Kalana, iz Hiškijevе torbe poletješe poruke na koje su nailazili, meduze junake spustiše na zemlju, Tisu se moglo na licu vidjeti da ga zabrinutost i patnja sve više obuzimaju i zato negdje pobježe i odluta. Zmaj samo zahvali i spusti ogromnu glavu na zemlju, kao da je mrtav. Kijuni se pretvori u ogromnog psa, guste dlake s jednom glavom, četiri noge i jednim repom, podsjećao je na lava od kojeg se svi na trenutak uplašiše. Bio je tako lijep da su junaci umislili da su poludjeli. Talas dobrote sve je preplavio. Barnuma nije mogla da se obuzda, priđe zmaju, a s obzirom na to da mu je vrat širok kao abenosovo drvo morala je da stavi lanac na njegov nokat. Zmaj se diže u vazduh dvadeset metara iznad zemlje, rasplamsa vatru na sve strane, zatim se lagano spusti na kopno i dade Barnumi ogrlicu. Zmaj je bio zbumen tolikim pogledima uperenim u njega.

Reče da mu je Kalana objasnila i održala lekciju da je ružno kralji, lagati, objasnila mu kako mogu biti razorni pohlepa, licimjerstvo i ljubomora... Reče mu kako je sve prolazno i da čovjek treba da bude zadovoljan onim što ima. Zmaju se otvorise novi vidici, priznao je kako ga je bilo sramota zbog njegovih nedjela i zločina, nakon Kalaninog govora. On je poslije poslao one poruke, mada nije htio da se potpisuje iz razloga što mu vjerovatno ne bi vjerovali. Objeo je da će kada se oporavi vratiti sve pokradeno bogatstvo planetama koje

je pljačkao, i dok još nijesu došli junaci zmaj je Kalanu pustio, ali ona nije htjela da ide dok sve ne bude završeno. Kijuni je slušajući priču bio ushićen i nije to krio. Kada spomenuše, Tisa viknu glasno: "Ćutite, ne vrijedajte mi uši tim imenom." Zatim izusti da Tis kada je video onu poruku na latinskom odmah je shvatio što se dešava, da je zmaj završio sa svojim zlodjelima, tako da je zanemario junake, preteo stanovnike Barnuminog ostrva, natjerao Ruletance koji su se u početku bunili da napadaju zmaja i zatim je pokušao da zauzme njegovo mjesto, ali dobrota je pobijedila. Gnijev iščeze polako s lica zmaja.

Velikodušna Barnuma iz svog kamena izvadi list neke biljke, dala ga je zmaju i rekla da ga proguta. Zatim je slijedio čaroban događaj. Oko zmaja se stvori talas magičnih cvjetića koji su se neko vrijeme vrteli oko njegovog tijela, a kada se to završi, zmaj je htio da proizvede vatru no umjesto vatre iz njegovih usta izade magična prašina ljubičaste boje koja se rasprši na cijelo ostrvo. Nakon par trenutaka dode Tis. Barnuma reče da mu je nova moć da čarobnom prašinom oplemenjuje i stvara dobre ljude i da nikada ne da prostor mržnji da se useli u srca, zbog toga je i Tis došao da se izvini. Svi su mu oprostili. Bonsbi je junacima dao razne znamenitosti koje je nalazio i otkrivaо kao naučnik. Zmaj se pozdravi sa svima i zajedno sa Ruletancima poletje u svemir. Junaci zadovoljni zajedno s Kalanom odleteše s meduzama nazad kod cara, s puno tuge se pozdraviše s Kijunijem I rekoše da im je prirastao za srce tokom zajedničkih pustolovina. Poklonili su ga Barnumi i Bonsbiju, jer su osjećali da im je to obaveza poslije svega što su za njih uradili. S obzirom na to da je Barnumino ostrvo eksplodiralo zbog Tisa, ona je sa svojim stanovnicima nastavila da živi na ovom ostrvu. Kada četa i Kalana stigoše, car im je dao obećanu nagradu, gorio je od želje da čuje njihovu priču. Junaci su s njim podijelili stečenu iskustvo i naučenu pouku.

Nakon nekoliko dana uveče, na cijelu planetu Kišili pade kiša, a kada presta, na mjestima gdje je zemlja bila pusta izraste trava, drveće, krošnje, pojaviše se vodopadi i rijeke nabujaše, otpad nestade i planeta postade čista i zelena. Zvijezde se počeše paliti, spojiše se i nebom i napisaše: "Hvala, junaci. Vaš Zmaj".

Nikola Kovač

VII razred

JU OŠ "Narodni heroj Savo Ilić"

Kotor

USNULI RIO

Bio jednom jedan pas... Znamo da sve bajke počinju na isti način... Međutim, moja bajka se razlikuje i počeće na drugačiji način. U njoj nijesu samo lijepi i nježni stvari, već i one strašne, tužne, opasne. Ono što će vam obećati je da ćete proživjeti pravu avanturu, ne izlazeći iz svog toplog kreveta.

Živim u malom i mirnom gradu iz koga su vjekovima isplovljivali brodovi i odlazili u daleki svijet. Srednjovjekovni Kotor, grad moreplovaca i trgovaca, karnevala, maskenbala, vedrih ljudi, bogate tradicije i kulture, čoven je po tajnovitim legendama kojih je zaista mnogo. Ljepota tog grada toliko je nesvakidašnja da su ljudi prosto vjerovali da su božanske sile morale uticati na njegov nastanak. Priče o vili Alkimi i pećini Vilinici bih mogao slušati stalno, a da mi pritom nikada ne dosade. U temeljima moga grada utkane su različite generacije onih koji su ga stvarali.

Nekada davno, u tom lijepom gradu, između mora i planina, živjeli su dječaci i djevojčice koji su se igrali i maštali. Kažu, bilo je to vrijeme kada nije bilo kompjutera, fejsa, tvitera i instagrama, ma koliko to nevjerovatno zvučalo. U tom vremenu i u tom gradu dani su tekli mirno i srećno, a sve važno i lijepo što je trebalo da se dogodi bilo je smješteno u iščekivanje sjutrašnjeg dana i budućeg vremena.

Danas, i pored sve te ljepote i raskoši, nešto mom gradu ipak fali. Volio bih da ovdje imam više prijatelja s kojima bih mogao da dijelim svoje male dječije tajne, ali o tome mogu samo da maštam. Ljudi kao da su izgubili dušu, stalno negdje jure i žure, ljuti i namrgođeni.

Kao mali, najviše sam volio slušati bajke o vilama, o dalekim mestima, o Zubić vili koja nam je noću ostavljala poklone ispod jastuka.

Sva ta nestvarna bića dio su moje mašte i mog veselog djetinjstva. Spavao sam sa Nodijem i Fifi, junacima mog djetinjstva iz crtanih filmova. Sada sam stariji, ali to ne znači da sebe ne treba ponekad zamisliti u ružičastom svijetu, u čokoladnoj fontani, kako držim čarobni štapić u ruci. Za moje srećno djetinjstvo, pored roditelja, zaslužni su moji baba i djed.

Zbog toga, kada roditelji kažu da idemo u posjetu kod bake i djeđa u Podgoricu, silno se obradujem. Obradujem se i samoj razdraganoj ulici koja radosno širi ruke da prihvati mnoštvo vesele, nasmijane djece svih uzrasta. I dok na sve strane lete leptirići i igraju se djeca, svu tu igru posmatrao je stari sivo-bijeli pas dobre naravi i nekako milog pogleda koji je "stanovao" s komšijama mog djeda. On je davao poseban sjaj ovom mjestu kojim je carovala igra, pjesma, mašta i smijeh. Zvao se Rio i činio je moju sreću još većom kad dođem u Podgoricu.

Pas star sedam godina, često se razbolijevao, a otuda i proizilazi moja bajka – moje neobično putovanje. Saosjećanje prema Riju imali su i moji drugari Zlatko i Andželina, kao i moja sestra Milica koja više nego obožava umiljatog Rija.

Jednoga dana, sjedeći u udobnoj fotelji, iz susjednog dvorišta začuo sam glasno jaukanje starog psa. Osjećao se loše i teško se kretao. Njegov rep, koji je uvek letio visoko u vazduh, sada je bio spušten. Njegov tužni pogled sve nam je "rekao". Pregledavši ga, veterinar se duboko rastužio. Sve je bilo jasno. Znali smo kakva ga soubina očekuje. Još veću tugu u meni su izazivale riječi njegovih vlasnika koje su nam nagovijestile da jadnom Riju spasa nema.

Bez ikakvog čekanja, uzeo sam djedove stare knjige s željom da pronađem rješenje za ovaj problem. Poslije sati i sati iščitavanja, laknulo mi je jer sam uspio pronaći informacije o biljnem endemu - eliksiru života koji se nalazi u Đalovića pećini.

Sjetio sam se podataka o najdužoj pećini u Crnoj Gori sa časova geografije i odmah sam znao što mi je činiti. Pozvao sam svoje vjerne drugare, iznio plan i naša avantura je mogla da počne. Govoreći o 17,5 km dugačkoj pećini kod Bijelog Polja, u meni su se budili neki čudni osjećaji straha. Kada bih i pokleknuo, hrabro bih rekao sebi: "Sve za Riju!"

I ne razmišljajući o posljedicama, okupili smo se i odlučili da krenemo. Na brzinu smo spakovali torbe i naoružani samopouzdanjem krenuli na iscrpljujući put do Bijelog Polja, nadajući se najboljem. Iskrali smo se iz kuća i ne razmišljajući o tome na koji način ćemo doći do Pešterske visoravni.

Zlatko, koji je bio najmlađi u našem društvu, prvi se zapitao kako ćemo pronaći eliksir života. Tek smo postali svjesni da će se i naši roditelji zabrinuti kad saznaju u što smo se upustili. No želja da spasimo jedan život vodila nas je dalje. U interesu nam je bilo da se domognemo pećine nad Vražjim firovima.

Ono što sam ja znao je da se pećina nad Vražjim firovima sastoji od većeg broja kanala, hodnika i dvorana koji se mogu podijeliti na: "Kanal sa jezerima", "Veliki labyrin", "Veliki kanal" i "Kanal iza sifona". Do pećine se najlakše može doći iz dva pravca. Jedan je dolinom Bistrice, a drugi je od sela Đalovići. Za sada je moguće ući u pećinu jedino u pratnji stručnih vodiča, uz upotrebu kompletne opreme.

Nismo ni slutili s kakvim ćemo se opasnostima suočiti na ovom putu. Na naše veliko iznenadenje, u daljini primijetili neku čudnu svjetlost, sjajniju od bijele mjesecbine koja nas je obasjavala. Brzo smo potrčali da vidimo o čemu se radi. I čekali smo... Čekali i čekali, ali ništa! Neizvjesnost nas je ubijala.

A onda, odjednom... Iz mraka, pojavilo se... Nešto.

Nad nama se uzdigla vila divne, duge, plave kose, u bijeloj haljini, sa štapićem u ruci. Nismo mogli da vjerujemo što nam se dešava. Bjše to dobra vila koja nam je dala savjet i u tren oka nestala. Pokušala nam je da će nas neko ili nešto dočekati pred samim ciljem. I da moramo biti veoma oprezni. Shvatio sam da je to moja dobra vila Alkima iz pećine Vilinice koja bdije nad svojim stanovništvom i štiti ga od zla.

U tom trenutku, tlo poče da podrhtava. Milica i Andželina vrisuše od straha, a ja, iako sam se sledio, ostadol miran i staložen. Pred nama se pruži Đalovića pećina u svoj svojoj raskoši i ljepoti. Nakon mnogo muka, na našim licima se pojavi osmijeh pobjede. Mislili smo da je rješenje u našim rukama i mi veselo odskakutamo u pećinu. Dok smo prolazili uskim, strmim kanalima, pecnuo bi nas po koji slijepi miš. Tražili smo dugo, ali nigdje ni traga od eliksira života. Polako smo

gubili nadu, dok nismo došli do "Velikog lavirinta". Pred početak "Velikog kanala" ugledao sam ono za što smo došli, ali su me i dalje kopkale viline riječi. Na korak od uspjeha dijelila nas je još samo jedna prepreka. Trebalo je preći još "Kanal iza sifona".

Iza jedne ogromne stijene uzdiglo se džinovsko tijelo crne boje. Bio je to ZMAJ! Opasan, neumoljiv. Gotovo da smo "iskočili iz kože" od straha. Strah je bio neopisiv, a srce nam je tuklo kao nikad u životu. Jezivi zmaj je ispuštao nevjerovatno glasne urlike koji su nam ulivali strah u kosti. Vrhunac straha bio je kad je počeo da bljuje vatru. Naši najveći strahovi se se uvijek ogledali u zmajevima, vješticama i ostalim natprirodnim bićima koji su nas plašili čak i u crtanim filmovima, a ovo je prvi put da smo se suočili s jednim od njih.

Sjetili smo se zašto smo došli ovdje i dobili smo nevjerovatnu snagu. Ponašali smo se kao da igramo našu omiljenu video-igrigu i bez ustručavanja smo kao najhrabriji junaci potrcali ispred zmaja izbjegavši sve vatrene kugle koje nam je ljutiti zmaj uputio. Strpao sam eliksir života u džep, i svi smo bježali od pećine koliko su nas noge nosile. Zmaj je pojurio za nama, a Đalovića pećina kao da nam je željela pomoći, jer se "Kanal sa jezerima" otvorio i potopio zmaja.

No, zastrašujuće stvorene se ni tu nije zaustavilo. Kao da je bilo jače i moćnije od same pećine. A mi, naivna djeca, pomislili da je sve gotovo. Lukavi zmaj se oštrim kandžama uspeo ka površini vode i pred sami izlaz iz pećine nas je sustigao. Bili smo iscrpljeni i desilo se neočekivano...

Čudovište je zgrabilo Andelinu, pa je jedan nevini život doveden u opasnost zbog naše nepromišljenosti. Nijesmo znali što nam je činiti. Čak i mali sarkastični Zlatko, mogao je samo da gleda u svoju sestru i da se nada nekom neočekivanom čudu. Milica i ja smo pokušavali naći rješenje, udarali smo kamenjem zmaja, ali on se samo smiješio našoj slabosti, a svojoj nadmoći nad nama. U dubini duše znao sam da se moramo izvući. Znao sam da dobro uvijek mora pobijediti zlo. Znao sam da rješenje postoji. Samo ga treba pronaći.

I kada smo pomislili da nam nema spasa, dogodilo se čudo...

Na zaprepašće i samog zmaja, kroz tmurne oblake, prolila se blaga svjetlost, ptice su zacvrkutale, a Sunce je stidljivo promolilo svoje zrake. Znao sam ko dolazi...

Dobra vila Alkima me ni ovog puta nije iznevjerila. Moja zaštitnica, zaštitnica mog grada i naroda koja bdije iznad svih nas, letjela je iznad naših glava, držeći čarobni štapić u rukama, štitila nas je od zlih sila. Vidjevši je, okrutni zmaj naglo ispusti preplašenu Andelinu i pokuša da se vrati u pećinu. Vila zamahnu čarobnim štapićom i sprži njegova krila. Ranjeni zmaj upade u vodu i izgubi se u njenim dubinama.

Dobra vila se brzinom svjetlosti vinu nebu pod oblake i moja slika o njoj je napokon bila potpuna. Sada sam u potpunosti vjerovao u legendu koja kruži mojim gradom i koja kaže da se kroz Vilina vrata, u određeno vrijeme noći, može vidjeti mjesec svr, zlatan i svjetao, poput lade na noćnom nebu. Tada birani Kotorani, miljenici vila, mogu pred zorou vidjeti svoju vilu kako sjedi na Vilinim vratima, štititi svoj grad i, kada shvati da je sve u redu, uskače u zlatnu lađu kako bi njome zaplovila po vodama Boke i dalje u daleki svijet.

Složivši sve kockice, shvatih da Alkima, biće za koje sam mislio da postoji samo u legendama, u stvari živi i među nama, djecom i ljudima koji vole magiju i vjeruju u nju.

I tako, našim mukama je došao kraj i poslije niza peripetija povjavili smo se u Podgorici. U rukama smo držali eliksir života. Našoj sreći nije bilo kraja. Svi su o nama pričali kao o herojima.

Ali...Ne završavaju se sve bajke srećno...

Na našu najveću žalost, nijesmo stigli na vrijeme. Osjetio sam snažan bol i sažaljenje. To su oni rijetki trenuci u životu u kojima "ne znaš ni što te boli, ni što si izgubio".

Zlatni listovi padaše s grana, a svaki od njih je pripovijedao jedinstvenu priču: jedan priča o ključu mašte, drugi o trudu, dobrim ljudima i vilama, treći o neizvjesnoj borbi protiv zlobnog zmaja i Đalovića pećini, a onaj posljednji o psu dobre naravi i milog pogleda - Riju!

I suze mi krenuše niz obraze, ali svima nama ostala su sjećanja na hrabrog i umiljatog psa, američku akitu – našeg divnog Rija!

Teodora Mušikić

VIII razred

JU OŠ "Mileva Lajović Lalatović"

Nikšić

POVRATAK

Seljak i njegova žena imali su dva sina. Kada je žena bila trudna s trećim djetetom, u snu joj se javi starica koja reče:

„Nećeš roditi dijete nego zmaja. Nemojte ga ubiti, jer ako to uradite, svako zlo će vas snaći.“

Žena se od straha probudi i reče mužu što je sanjala. On je utješi da je to bio samo ružan san.

Poslije nekoliko mjeseci žena se porodi, a riječi starice iz sna se obistiniše. Rodi zmaja. Bio je veoma ružan. Koža mu je bila hrapava, gruba i prekrivena tamnim smeđim flekama, vrat izdužen, namrskan i mršav. Oči mu se gotovo nijesu ni vidjele, a na glavi je imao nabore koji su se neravnomjerno podizali i spuštali. Muž je htio odmah da ga ubije, ali žena poče da pliče, moleći ga da to ne radi. Uveče, kad je žena zaspala, muž uze zmaja i odnese ga na rijeku.

Zmaj mu reče: „Oče, ako već hoćeš, baci me u rijeku, ali nemoj me ubiti, jer ćeš se grdno pokajati.“

Kada ču te rijeći, čovjek se razljuti, izvadi britak nož iz korica, nemilosrdno ga probode i baci u rijeku. Kada se vratio, imao je što vidjeti. Žena i dva sina napolju plaću, a kuća im u plamenu. Ujutru je ostalo samo zgarište. U njihova srca useliše se neizvjesnost i tuga. Ne prođe mnogo vremena, a seljaci se sažališe i pomogoše im da naprave drugu kuću, ali je žena stalno prigovarala mužu da se sve to desilo, zato što je nije poslušao. Muž se pokajao što je to uradio i otrča do rijeke u nadi da će tamo negdje naći zmaja i da je možda živ, ali ga nije bilo.

Zmaj je, kada ga je otac probooo nožem i bacio u vodu, plutao polumrtav rijekom sve dok ga voda nije odnijela do nekog mora. Tu

ga spaziše tri morske vile i povedoše ga sa sobom u morsko carstvo. Njegovale su ga nekoliko godina dok se nije sasvim oporavio i postao veliki i snažan zmaj. On nije bio zao, već izuzetno dobar. Svi su ga mnogo voljeli u morskom carstvu. Iako je imao sve što je poželio, patio je za svojom porodicom. Osjećao je da njoj nije dobro i da joj se možda desavaju loše stvari. Tako je i bilo. Žena je svake godine rađala mrtvo dijete. Tih godina je bivala ogromna suša, tako da im ništa na njivama nije rađalo. Postali su mnogo siromašni. Ubrzo oca stiže strašna kazna i on umre u najstrašnjim mukama.

Jednoga dana zmaj odluči da pronađe roditelje i braću. Vile mu darovaše ogromna krila kako bi lakše odletio. I tako, on krenu na put. No, već na početku puta nađe na nevolju. Čim je poletio, plavo nebo posta mutno, začu se strašna jeka, a ubrzo se pojavi ogromna neman s tri glave i krenu put njega. Uzalud je pokušavao da pobegne. Svi izlazi iz tog pakla bili su zatvoreni, te ga neman uhvati oštirim kandžama i smjesti u mračni kavez od oblaka. Bio je zatočen tako tri dana bez hrane, vode i izgleda za spas. Taman kad je pomislio da mu se bliži kraj životu, četvrti dan pojavi se ona strašna neman i reče mu da će se oslobođiti jedino ako uspije da odsječe njegove tri glave. Zmaj je bio nemoćan i znao je da tako zarobljen ne može ništa da promijeni. Međutim, kada je zaspao, u san mu dođe jedna morska vila i reče:

„Dragi zmagu, ne brini, tvoja dobrota će pobijediti svako зло.“

Kad se probudio, pored sebe spazi ključ spasenja i veliki srebrni mač. Odmah otključa izlaze iz tog mraka, uze mač i ode da traži neman. Nađe je kako spava na gustim olovnim oblacima. Lagano joj se približi i samo jednim zamahom odsječe joj sve tri glave.

U tom momentu nebo se otvorí, rasprostre se plavetnilo, a zmaj srećno nastavi put. Što je duže putovao, želja da vidi svoju porodicu bila je sve veća i jača. Kad se umorio, odluči da malo odmori na jednoj sniježnoj planini. Zaspao je ispod nekog čvornovatog drveta. Od velike hladnoće osta bez daha, krila mu se zalediše pa nastavi da spava dubokim snom. Kad se napokon probudio, imao je što vidjeti - opkolilo ga je stotinu krvoločnih vukova koji su režali na njega. Mislio je da je to kraj, da se sada sigurno neće izvući, ali i tada se pojavi dobra vila koja mu odledi krila, uli nevjerovatnu snagu te se on

podije visoko i daleko od svake opasnosti. Letio je dugo, dugo, kroz nepregledna prostranstva, a onda mu se iz daljine učini da vidi svoj rodni kraj. Srce mu zaigra od sreće.

„Kako li sada izgledaju moji roditelji i braća? Hoće li se obradovati kada me vide? Da li će otac opet pokušati da me ubije?“ – postavlja je zmaj sebi stotinu pitanja, približavajući se svom selu.

Njegove misli prekinu snažna grmljavina. Iznenada poče strašna oluja koja je nosila sve pred sobom. Munje su prijeteći parale nebo i sve je izgledalo kao da se čitavi svijet zaljulja. Zmaj je gledao kako ona ista rijeka u koju ga je otac bacio, izlazi iz svog korita. Cijelo selo, ali i okolna bila su u opasnosti od potopa. Pomicli da ako nevrijeme ubrzo ne prestane, neće zateći svoju porodicu živu. Znao je da mora nešto učiniti i to brzo dok ne bude kasno. Sjeti se kako su mu morske vile nekoliko puta pomogle u nevolji, pa se ponada da će tako biti i ovaj put. Na tren zažmuri kao da spava, u nadi da mora biti spasenja. Tako je i bilo. Samo što se ovaj put pojaviše sve tri morske vile koje su ga otrgle od smrti. Rekoše mu u jedan glas:

„Dragi zmagu, tvoja dobrota pobijediće svako зло. Samo se spusti na zemlju, stani pored rijeke, reci joj da se vrati u korito i nastavi svoj tok.“

Zmaj posluša što mu rekoše vile, trgnu se i najvećom brzinom sletje do rijeke. Da je samo sekundu zakasnio, selo bi bilo potopljeno i niko ne bi preživio. Izgovori riječi koje su mu morske vile rekle. Presta oluja, poče da se razvedrava, nabujala rijeka da se povlači, ukazaše se zemljana polja, a na nebu se pojavi sunce. Zabrinuti i preplašeni seljaci izadoše iz kuća i krenuše ka rijeci. Bili su začuđeni naglom promjenom. Među njima su bili zmajeva majka i njena dva sina. Kada se skroz primakoše obali, nijesu mogli da vjeruju u ono što vide...

Pored rijeke stajao je dječak koji je bio isti kao i njegova braća.

Danilo Balaban

VIII razred

JU OŠ "Njegoš"

Cetinje

NARAK I GORDIJE

Narak, zmaj sluga Mračnog gospodara Dabola, sa svojom vojskom Goblina i zlih Ljudi, spalio je Edion i uništio ga. Naredio je Goblinima da preživjele iz grada zarobe i bace u okove. Horvin i Normin, sinovi Lomina, i gospodari Ediona, veliki ratnici, su poginuli. Jedini preživjeli velikaš Ediona kojeg se Narak dokopao je bio general Gordije, koji je vodio Edion na kraju bitke. Gordija su Narakovi vojnici okovali i doveli pred Naraka u jednu pećinu. Pećina je bila mračna, ali su Narakove oči bile plamene i dovoljno svijetle da osvijetle cijelu pećinu kao stotine baklji. Oči su mu bile strašne, vatrene i pune zla, u njima se mogla vidjeti zla namjera. Vidjela se i prilika njegovog velikog tijela. Njegova krila, noge i rep su se vidjeli kao moćna, zlokobna i strašna sjenka.

Tako su Goblini i Tegeli vidjeli svog strašnog zapovjednika, ali ne i Gordije. Gordije je bio čovjek od trideset i osam ljeta. Bio je visok, crnokos i imao je ljubičaste oči. A pored poštovanja koje je izazivalo njegovo lice, bio je ponosan, jer vodio je mnoge ratove i video mnoge smrti. Gordije nije bio nimalo uplašen.

„Malo prije si bio veći, kad si letio iznad nas”, reče Gordije s osmijehom.

Na Gordijevu primjedbu, Narak podiže glavu i pokaza svoje plamteće oči, pune zla, ali i lukavosti i riješenosti. Narak, zmaj Izdajnik. Ne za Gordiju. Gordiju je on bio obična zmija, a ne zmaj.

Onda progovori zmaj zlobnim, dubokim i starim glasom, praćen topnim zadahom: „Ti si tvrdoglavac budala, zar ne?”

„Možda”, odgovori Gordije, „ali tvrdoglavac je blagosloven, ako je njegova stvar pravedna.”

I Narak se ironično podsmijehnu: „I tvoji su vojnici bili tvrdi i uporni. Ali evo, tijela im sada leže u ruševinama tvojega grada ili su pretvoreni u pepeo od mojega plamena. Moj gospodar je milosrdan. Dao vam je priliku da se predate. Da ga pustite da prođe do zemalja na jugu i istoku Slavaza. Ali, tvoj gospodar, Horvin, Crni Vuk, je bio budala ako je mislio da može da izazove Mračnog gospodara. Eto, njegov brat Normin ga je pratilo u propast i sada su obojica mrtvi. Ovu smrt ste vi sami sebi donijeli.”

Gordije je stojao - nije klečao niti drhtao kao što bi neko drugi - gledao je Naraka pravo u ogromne oči od plamena i zla. Gordije, zarobljenik, izgledao je ponosniji i viši od svojih čuvara, sitnih i iskrivljenih Goblina i Ljudi. I smiješio se.

„Tako je tvoj gospodar rekao. Da se predamo i da ćemo biti poštovani. Ali što nam jamči, da smo mu povjerivali, da ne bi sve pobio, a dječake uzeo i obučavao ih da mu budu vojnici? Ne, zmijo. Bolje je ovako. Bolje je da cijeli svijet zna da smo časno stali protiv Dabola i poginuli, nego da smo ga pustili da prođe, napadne i pokori nas. Bolje je ovako.”

I kako je general ovo izgovorio, Narak je udario repom o tlo i pećina se potresla. Svi vojnici padaše na zemlju, pa i Gordije s njima, ali on ipak ustade prije svojih čuvara.

Narak ponovo progovori: „Budalo! Naivna budalo! Zbog vas i vaše sudbine, cijeli Slavaz sada zna da je moj gospodar svemoćan. Sada znaju da će svako, ko stane pred njega, završiti kao tvoj grad. Spaljen i srušen! Moj gospodar će svojom nogom pregaziti sve koji mu stoje na putu. A ja - ja sam jedan od deset prstiju na njegovim rukama!”

To reče jer je Dabol imao mnoge velike sluge.

Gordije se onda nasmiješi i reče: „Ako je tako, onda će Vilenjaci i Ljudi i Patuljci i Goblini i Linasi i Derniji Slavaza koji stoje protiv Dabola - onda će oni svi zajedno otkinuti obje ruke. A onda, onda idemo i po glavu.”

I Narak se zlobno osmijehnu, i na to svi njegovi vojnici, kao na naredbu, počeše da se glasno smiju i da se rugaju Gordiju. Narak se malo smiri i pokaza Gordiju kopljima u svojim ustima. To nijesu bili zubi, nego više kopljima, strašna i oštra. To su vidjeli Narakovi vojnici. Strašno i opako čudovište, puno moći i lukavosti i zlobnog srca, ako je i imao srce. Ali Gordije nije to video i nije se plašio.

„Otkinuti obje ruke?!” reče Narak smijući se.

„Otkinuti obje ruke?! I glavu pride?! Pa, jesu li slijep, čovječe?! Ili su te možda moji vojnici napili? Jesu li vidio tvoj voljeni Edion, srušen i spaljen? Da li znaš ko je zapovjedao vojskom koja je pobila tvoje ratnike i narod? Ja! Znaš li ko je srušio zidove Ediona? Ja! Znaš li ko je spalio tvoj narod i tvoj grad? Ja!”

I pokaza krila i zavitla repom. I učini se mnogo većim nego ranije, tako da ga je pećina jedva mogla držati. Usta mu se ispunije plamenom iako ga nije ispustio. Ali plamen je svijetlio dovoljno jako da se vidi cijela prilika Naraka Izdajnika. Pećina je bila osvijetljena kao suncem i neki padaše na zemlju. Svi se Narakovi vojnici udaljili od njega i Gordija.

I progovori Narak, strašnim i velikim glasom: „Ja sam Narak, sluga Mračnog gospodara! Ja sam hodio i letio iznad svijeta prije nego što si se ti i rodio! Ja sam jedan od prvih zmajeva koji su se pojavili na Slavazu! Uvijek sam bio najmoćniji u svojoj vrsti! Mračni gospodar me je samo još više osnažio i učinio moćnijim! Misliš da nijesam mogao sam, bez ikakve vojske, da uništим Edion! Da, mogao sam! Ali potrebni su crvi da drže zemlje i narod ovdje!”

„Ti nijesi zmaj!”, prodera se Gordije, i plamen Narakovog tijela utihnu i pećina ponovo postade mračna.

„Zmajevi su zaštitnici ovog svijeta i naših naroda. Oni su mudri i dobri, veličanstveni i moćni, časni i požrtvovani. Njihova vatra je tu da nas grijte, a ne prži. A ti, ti si jednom bio zmaj - to je istina, ali sada si sebičan, zao i pohlepan. Mudrost koju imaš, kvariš i iskrivljuješ da bi mogla tebi služiti. Ti nijesi zmaj. Ja te zovem Entok (zmija), podao si i prljav kao tvoj gospodar. Tako da, reci mi, Entoče, zmijo Mračnog gospodara, zbog čega sam ovdje?”

Narak reče malo smirenije, ali još uvijek bijesno: „Radi ispitivanja.” Podigne glavu i približi njušku Gordiju i reče: „Moji vojnici, kada su ušli u Edion, našli su sve važno i potrebno što smo tražili, osim Ene, čerke Onove i Mere, čerke Edove. One su trudne sa djecom tvojih gospodara, Horvina i Normina. Prema tome, reci mi, jer znam da znaš - gdje su? Prevare ti neće pomoći.”

Gospa Ena, žena Horvina, i Mera, žena Normina. Prije nego što su Narakovi ratnici pokorili Edion, Gordije im je rekao da pobegnu

iz grada noću i poslao je pratnju da ih štiti. Obje su bile trudne, nosile su djecu dva brata, dva ratnika. Gordije im je rekao da pobegnu - ali ne i gdje, osim da idu na istok, koji je pun njihovih saveznika.

Gordije je shvatio - zmija je mislila da on zna gdje su one pogjegle. Narak se sam, u početku, već prevario. Gordije je morao da glumi da zna, računajući na to da će gospe biti na sigurnom dok ga Narak bude ispitivao cijelo ovo vrijeme. Narak je, u svojoj glavi, mislio da je konačno zastrašio prkosnog Gordija i da će Gordije progovoriti o svemu što zna. Ali, na Narakovo iznenadenje (i bijes) i iznenadenje njegovih vojnika, Gordije prasnu u smijeh. Smijao se glasno i kikotao, izgledalo je da ne može doći do vazduha. Kroz podrugljivi smijeh je progovorio:

„Ha, ha, ha, ne mogu da vjerujem! Koja zvanja i počasti daješ sebi, o Narače Veličanstveni! Narače Pobjedniče! Narače Osvajaču. A ti se...ti...ha,ha,ha...ti se plašiš još nerodene djece! Ha, ha, ha, umrijeću od smijeha! Hvala ti, zmijo. Čovjeku je najbolje da umre sa osmijehom na licu. Prepostavljam da se i tvoj veliki gospodar isto tako boji male djece, je li, zmijo?!“

Tada Goblin - kapetan koji je držao Gordiju, stegne pesnicu i udari Gordiju po obrazu.

„Pazi šta govorиш, ljudsko smeće!“

Zli Ljudi se naljutiše na Goblina zbog ovih riječi, ali nije bilo ni vrijeme ni mjesto za tuču. Gordije, međutim, nije pao, nego je pogledao u Goblina još uvijek nasmijan i ispljunuo krvavi Zub iz svojih usta. Onda se okrenu ka zmaju. Zmiji.

„Pljujem i na tebe i tvog gospodara, Entoče!“

Onda se i Narak nasmija, pokazavši svoje čeljusti i smrtni zadah.

„Da, pljuješ na mog gospodara, koji je hodio ovim svijetom prije tebe i mene! Koji je jedan od sila koje su stvorile Slavaz. Slavaz pripada Dabolu! Mračni gospodar je Visoki Car ovog svijeta! A ja - ja sam jedan od dragulja u njegovoj kruni! Ti udišeš vazduh. Ja udišem vatru!“

I Narak bljunu vatru u vazduh i pećina se ispuni strašnom vrelinom, od koje je Gordije počeo da se znoji - ali nije pao.

„Ja sam van ovog svijeta! Ovog tvog smrtnog svijeta! Kao i moj gospodar. Ali ti - ti si samo Čovjek. Smrtnik. Tvoje tijelo je krhko i slabo, a tvoj duh i um su lomljivi. Koliko god dugo trajali, oni su lomljivi. Progovorićeš!“

I na jeziku svog gospodara, naredi vojnicima da drže Gordiju u zatočeništvu i daju mu tek toliko hrane i vode da preživi.

Narak onda izade iz svoje pećine i poleti visoko u nebo i stade pred svoju vojsku i zapovjednike i reče im:

„Počujte! Srušili smo ovaj grad do njegovih temelja i pretvorili ga u prah i pepeo! NJegovi dječaci će biti naši novi vojnici i ubijaće svoje nekadašnje prijatelje! Ovako će proći svaki narod i kraljevstvo koje prkosi Mračnom Gospodaru i njegovoj moći! Neka im ovo bude primjer, jer Mračni Gospodar uništava sve svoje neprijatelje, ali je milostiv prema onima koji se predaju!“

I Narakovi vojnici počeše udarati oružjem i nogama u zemlju, kao znak rata. Onda Narak glasno naredi: „Pokret!“, a vojnici se počeše kretati i bićevima udarahu zarobljene da se kreću.

Narak je poletio iznad svoje vojske i krenuo da je vodi u sljedeću bitku. A daleko na sjeveru, u svojoj tvrđavi, Dabol je sjedio na svom crnom prijestolu, sa crnim mačem pored sebe. I Dabol je čuo za pobjedu pred zidinama Ediona. I Dabol se smiješio. Ali nije znao da je njegov sluga Narak bio nezadovoljan.

Narak je dugo ispitivao Gordija, ali nije otkrio ništa. Slaо je uhođe da nađu gospe i njihovu pratnju, ali uzalud - nijesu ih našli, niti išta o njima otkrili. Jer Enu i Meru je primio sirvajski kralj Sleva u svoj dvor. Tamo su se gospe porodile na isti dan. Ena je rodila Minu, čerku Horvinovu, koja je postala majka kraljeva. A Mera je rodila Ervina, sina Norminova, koji se proslavio kao ratnik kojeg su se svi zli stvorovi bojali.

Tarik Idrizović

VII razred

JU OŠ "Dušan Korač"

Bijelo Polje

VELIKE TAJNE MALOG MJESTA

U mirnoj pećini, u kojoj čujemo sopstvenu krv kako teče kroz naše vene, vladaju mnoga bića. Svaki narod ima svoj način vjerovanja u neobjasnive stvari, a ovaj narod je vjerovao u Zmaja. Ovo biće je na lukav način živjelo u pećini, o njemu niko ništa nije znao pa čak ni njegovi susjedi koji su živjeli u blizini pećine. Vjerovalo se da živi čak hiljadu godina. Neki ljudi su govorili da su to besmislice i dječije priče za laku noć. Tempo života ljudi, užurbanosti, obaveze, brige učinili su da se sve ovo zaboravi. Međutim, grupa djece, uvijek željne igre i zabave, ovako što nije htjela da propusti. Slušali su starije ljude dok su pričali o tome i odlučili da krenu u akciju. Iako nijesu znali koliko je to biće i opasno i dobro, ustvari, da li zaista postoji, htjeli su sami da se uvjere. Jednog sunčanog ljetnjeg dana, u julu, odlučili da se približe pećini. Bilo ih je petoro. Pet nerazdvojnih prijatelja. Njihove male noge koračale su kroz pećinu. Izgledali su hrabro, ali u dubini njihove duše krio se neopisivi strah. Taj strah nije bio od Zmaja, već strah od smrti. Brinuli su hoće li moći da se suprotstave Zmaju, o kojem ljudi čak nijesu smjeli ni da govore.

Pećina je bila kao ogromni dvorac, puna hodnika, soba, stepenica i kanala. Sve je bilo kao u ogromnom labyrinту. Odjednom, djecu je uhvatala panika, strah koji ni sami nijesu mogli da opišu. Imali su osjećaj nečijeg prisustva, ali nikog nijesu mogli da vide. Odlučili su da se vrate svojim kućama i dođu sjutradan tačno u ponoć. Novi dan je brzo zavladao Bijelim Poljem, a za danom i mirna zvjezdana noć. Mjesec je osvjetljavao vedro nebo. Kada je sat otkucao tačno ponoć, djeca su se trgla iz svojih kreveta. Provirili su u sobe svojih roditelja, razmišljajući da ih posljednji

put vide. Našli su se na istom mjestu, u hodniku Đalovića pećine. Hodali su i hodali a pećini nikad kraja nije bilo.

Naišli su na nešto duboko i crno. To je bio bunar zvani "Bunar duhova". Njihova začuđena lica gledala su u bunar kada su se začuli glasovi:

„Ovo je naša pećina! Odlazite! Ovdje vlada gospodar svih duhova, njegovo veličanstvo veliki Zmaj”.

U tom trenutku djeca su htjela samo da izađu živa iz pećine.

Trčali su užurbano prema izlazu, niko ni na kog nije mislio! Borili su se za sopstveni život. Na izlazu se pojavila velika crna kapija koja prije nije bila tu. Pokušali su da izađu, ali je bila zaključana. Tačno u ponoć 11. jula je počela borba za život pet odmetnika iz Bijelog Polja.

Tačno u ponoć, toga dana, susreli su se sa glasovima koje su do tada čuli samo na televiziji u "Ukletim kućama". Prvi put su se ta mala nevina stvorenja našla u takvoj situaciji. Shvatili su da tako nešto zaista postoji.

Bespomoćno su gledali jedni u druge u nadi da će neko smisliti rješenje, ali im je jedino ostalo da istraže svaki detalj u pećini. Prevrnuli su svaki kamen, otvorili su vrata svake sobe, prešli su svaku stepenicu, ali opet ništa. Jedan od odmetnika je zapazio crvena vrata na kraju hodnika. Na tim vratima je bio katanac i jedan papirić. Na papiriću je pisalo:

„Ako želiš da me otvoříš, pronađi ključ koji se nalazi u srcu velikog laviginta.”

Odmetnici su se uputili prema lavigintu. Svako je otišao na suprotnu stranu i od tog trenutka se zadugo nijesu vidjeli. Svaki od njih je stigao do jednog stola na kojima su bili: drvo, vatra, zemlja, metal i voda. Pet osnovnih elemenata. I odmetnika je bilo pet! Možda mislite da je slučajnost, ali nije. Odmetnici su bili zaštitnici Bijelog Polja od velikog Zmaja. Svako od njih je uzeo sa stola svoj element.

Hrabro su nastavili da šetaju kroz hodnike i došli do jedne stolice na kojoj je bio ključ u obliku leptira. To je bio ključ za tajnu sobu na dnu hodnika. Otključali su i u njoj je bilo pet stolica, za svakog od njih po jedna. Odmetnici su shvatili ozbiljno svoj zadatak. Ni trunku straha nijesu zadržali kod sebe. Odlučili su da prate i posmatraju Zmaja, da ga konačno upoznaju. Sve ih je interesovalo: kako se hrani, šta nosi, ko su mu sluge....a mislim da i vas isto to interesuje. Evo šta nam otkrivaju.

Zmaj je bio ogromno biće, crvene boje. Imao je dugačak rep i velika krila, koliko ih sjećanje dobro služi jer to je bilo davnih 70-tih. Mogao je

da bljuje vatru. Nikada nijesu čuli njegov glas. Sve što je imao da im kaže, prenosio im je preko poruka i duhova iz bunara. Hranio se životanjama i biljkama iz i oko pećine. Hranu mu je donosila njegova kuvarica - gospođa Gušter.

Djecu nije imao, ali je imao ženu i to vrlo zlu. Stalno je nosila haljine iako, kako kažu, joj nijesu stajale preko njene debele, zelene kraljušti. Uvijek je imala crveni karmin, razmazan oko usta, nikako na usnama. Ova porodica je takođe imala i svoje sluge. A to su najčešće bili: duhovi, kosturi, zmije, gušteri, slijepi miševi i najsimpatičniji među njima - patuljci. Patuljci su uvijek pomagali grupi odmetnika u ostvarivanju ciljeva. Jer, kako su govorili, ljudi su ljepši od zmajeva. Njihov posao u pećini je bio da donose pisma Zmaju, kao i da ih nose njegovim rođacima u Afriku.

Odmetnici su sve više gubili volju za životom. Za vrijeme ljetnjeg rasputa, kada su sva djeca napolju, sa svojim porodicama na okupu, dok svi ostali uživaju u mirisu cvijeća i prirode, cvrkutu ptica, žuboru potoka, suncu, oni bespomoćno ispunjavaju naredbe Zmaja koje ih održavaju u životu između četiri zida. Zmaj je postavio uslov grupi odmetnika koji glasi:

„Služiće meni, ispuniće svaku moju naredbu, šta god da kažem uradiće, ili čete biti mrtvi”.

Zmaj je sjedio na svom tronu u „Dvorani dijamanata” dok su mu odmetnici donosili hranu i voće. Odmetnici su se tješili time da ima 999 godina i da mu je ostala još jedna godina do smrti, ali nijesu znali kad je tačno rođen. Pošto je pećina bila duga, otprilike 300 kilometara, odmetnici su morali puno da pješače do „Izvora zlata”. Iz tog izvora je tekla voda koju je Zmaj jedino htio da piće. Ta je voda bila posebna jer mu nikada nije ugasila žed.

To biće je jednostavno uživalo u životu, ali je i on imao svoju Ahilovu peta, a to je bio strah od smrti koja je bila toliko blizu njega, da ni sam nije bio svjestan. Žena mu je već umrla jer je napunila 1000 godina. A on se toliko plašio budućnosti, a nije znao kako da je promijeni. Kako promijeniti nešto čiji put potpuno ne znamo? U svoju pećinu dovodio je svakakve vračare i proroke, ali oni su mu uvijek pozitivno pričali jer su znali da je na tu temu mnogo osjetljiv. Čak je dovodio i svog psihologa - gospodina Puža. Odmetnici su pronašli jednu knjigu u kojoj su ispisani

zakoni pećine, a tu je jasno pisalo: "Kada ode u svijet Zmajeva naš gospodar, crna kapija će nestati, a zarobljenici će biti pušteni na slobodu". Tu su stranicu iscijepali i čitali je stalno kada su se loše osjećali, kao utjehu da će nekada ponovo biti slobodni.

Zmaj je postao nepodnošljiv. Odmetnici su bili u lošem stanju i više ih ništa nije motivisalo. Nijesu imali dovoljno hrane i vode. Izgledali su mnogo loše, sa spuštenim kapcima, sa ranama na rukama, iscijepanih pidžama od noći kada su nestali, žutog lica od neuhranjenosti.

Svi njihovi dječiji snovi potonuli su još od one noći kada su zatekli zaključanu kapiju. Zmaj više nije imao milosti. Svaki minut njegovog života više predstavlja je smrt za njegove sluge. Odmetnici su jeli bube, guštare i ostale insekte jer više nijesu imali priliku da biraju. Nijesu znali što im više nedostaje: njihovi roditelji ili... Bili su im tu pokraj srca, pokraj kuće toliko blizu, a u stvari, toliko daleko. Žalili su što više nikada neće vidjeti svjetlost dana i ta ih je zamisao mnogo mučila. Zmaj je takođe bio u lošem stanju. Pored svojih problema, dječija srca su ipak ostala čista. Cijelo ljeto izvan pećine, iznad Bijelog Polja padala je ogromna kiša. Kao da je nebo žalilo to petoro nevine djece. Svaki članak u novinama počinjao je njihovom slikom i njihovim imenima. Pomagali su jedni drugima u svakoj situaciji, tješili su se i borili i boriće se do posljednjeg daha i riječi ove priče. Naučili su da uvijek vjeruju u fantastične stvari, toliko fantastične koliko je bio i ovaj Zmaj. Naučili su mnogo toga o životu u pećini. Toliko toga nijesu znali prije. Naučili su da budu heroji, da uvijek brane svoj grad! Bili su organizovani poput vojske. Ponekad bi dobili nešto normalno za jelo, kada bi patuljci uspjeli da uzmu nesto krišom od gospode Gušter. Brzo bi projurili kroz dvoranu dok Zmaj čita svoju omiljenu knjigu pod naslovom "Starost ništa ne znači", poznatog autora Plamena Zmajevića. Čak su im patuljci ponijeli i nešto svoje odjeće, iako je bila mala. Događaj koji je predstavlja nešto posebno je to što su u potkroviju pećine uspjeli da naprave rupu, uz nešto alata koji im je donio jedan od patuljaka. Rupa je bila mala, ali dovoljna da čuju da nijesu zaboravljeni. Čuli su glasove svojih roditelja kako ih dozivaju i to je bio dovoljan razlog za njihov osmjeh.

Zima je nastupila, kao i hladni decembarski dani. Zmajev rođendan se bližio. Za nekoliko dana će umrijeti. Sluge i odmetnici su tih

dana potajno slavili. Polako je Zmaja obuzela nemilosrdna bolest, nemilosrdnija čak i od njega samog. Najbolji doktori su dolazili u pećinu iz svih država, ali njegovo srce je bilo toliko slabo da više nije moglo da izdrži. Svi njegovi rođaci su došli čak iz Afrike, ali njihovo prisustvo ništa nije moglo da promijeni. Pećinom je vladala žalost. Zmaj je bio toliko loš, ali njegove sluge čistog srca su ga ipak žalili. Više nije bio sposoban ni da izdaje naredbenja. Njegova jedina želja je da se promijeni, da bude bolji i ostane živ. Snijeg je padao. Pahulje su bile ogromne. Novi dan je svanuo. Bio je to 20. decembar dan kada je Zmaj rođen, dan kada Zmaj puni 1000 godina i dan kada zauvijek odlazi u svijet Zmajeva. Suze su tekle po dijamantima i srebru ove pećine. Zmaj je bio bespomoćan, baš kao i odmetnici cijelu ovu godinu. Među doktorima je bila i jedna od najboljih doktora iz Rusije Patricia Plamenikova. Ona je rekla da postoji mogućnost da ostane živ, a to je da se ujedine svi elementi koje djeca posjeduju i da se napravi kaša od koje bi njegovo srce ostalo zdravo. Ta je vijest obradovala njegove rođake, obradovala je čak i odmetnike. Njima je bilo žao Zmaja i vjerovali su da će da se promijeni. To je bio ogroman rizik, ali ipak su htjeli da im savjest bude čista i da ne žale ni zbog čje smrti, bilo da je čovjek ili neko fantastično biće. Doktorici Vatriciji su dali svojih pet elemenata za koje su mislili da će ih koristiti u odbrani od Zmaja, a ne njemu za pomoć. Zmaj se već bio oprostio od života. Doktorka je uz pomoć odmetnika brzo napravila lijek dok još nije otkucala ponoć. Jer je u zakonu pisalo da Zmajevi umiru tačno u ponoć. Jedan sastojak im je falio. Bila je to žablja pljuvačka. Gospođa Gušter je ipak stigla da je donese na vrijeme. Lijek je bio gotov pet minuta prije ponoći. Trčeći su otišli u „Dvoranu dijamanata“. Zmaj je ležao na krevetu. Kada su mu dali lijek, velika svjetlost je zavladala pećinom, sve se vidjelo kao napolju. Nekoliko minuta Zmaj je ležao, ne dajući znake života. Poslije nekoliko minuta Zmaj je poletio! Bio je blještav kao najljepši dijamanti pećine. Oživio je.

Sjeo na svoj tron. Odmetnici su bili uplašeni. Hoće li ponovo početi da im izdaje naredbe? Njihova srca su kucala toliko glasno da ih je i Zmaj mogao čuti. Zmaj ih je dugo gledao pa reče: "Vi ste pored svega što sam vam uradio, pored mog crnog srca spasili moj život"! Odmetnici su bili u šoku. Čutali su glavu nijesu dizali. Zmaj ponovo poče govoriti: "Od 11. jula sam naučio od vas kako da budem bolji

Zmaj, pošto ne mogu čovjek". Promijenio je svoje srce i osjećaje. Odlučio je da pusti odmetnike i svoje sluge na slobodu. Čak je i žalio što su bili cijelu jednu godinu odvojeni od majčinog i očevog zagrljaja. Rekao je da prije odlaska uzmu svo zlato, srebro i dijamante koji su se nalazili u pećini. Odmetnici su izašli na istu onu kapiju koja je tada bila crna i zaključana, baš kao i Zmajevo srce, a sada je otključana i zlatna. Odmetnici sada uživaju sa svojom djecom, i pričaju im ovu priču. Gospođa Gušter je otisla kod svoje tetke u stijenu kod Bara. Patuljci su otisli svojoj Snežani, srećni, jer su njihovi prijatelji dobro. A Zmaj je ostao i dalje da živi u Đalovića pećini koja je sada jedna od najljepših i najpoznatijih u svijetu. Godišnje je posjeti oko 1000 turista. Vjerovanje u Zmaja je i dalje ostalo, a ti dobro razmisli hoćeš li da vjeruješ ...ili ne.

*Andrea Vukčević
IX razred
JU OŠ "Vuk Karadžić"
Podgorica*

NEUSTRAŠIVI ZMAJ PLEMENITOOG SRCA

Sunce je polagano zalazilo iza obronaka visokih planina s kojih se još uvijek otapao snijeg, kada me je ponovo posjetio moj stari prijatelj. Govorio mi je ranije o svom porijeklu i godinama, ali kad god sam pričala svojim drugarima o njemu, niko mi nije vjerovao da postoji i često su uz podsmijeh pričali da izmišljam. Pored svega toga, moj prijatelj, zmaj Redoks, nikada me nije iznevjerio. Bio je ogroman i zastrašujući poput svih zmajeva o kojima sam još kao dijete čitala, ali je ujedno bio i najlemenitije stvorenje koje sam ikada upoznala. Njegove sjajne okice poput najljepšeg kristala posmatrale su me s nježnošću i radoznalošću.

Svako veče, za vrijeme zalaska sunca, nalazimo se na istom mjestu i smišljamo gdje bi me mogao odvesti na svojim ljuštarastim krilima. Objasnjavao mi je nekada davno da ne lovi već vjekovima i da se hrani granama bagrema i nekim čudnim lišćem koje pronalazi u tropskim šumama. Svojim огромnim repom znao je rastjerati vjetar i oblake, i onda bi u tišini kovali planove. Vatru je bljuvao vrlo rijetko, i to samo kad je htio uplašiti one koji su pokazivali tiraniju prema nemoćnjima od sebe. Pretrnuli bi od straha i svoje djelo nikada više nijesu ponavljali jer su vjerovali da će se zmaj ponovo vratiti i dovršiti započeto.

I ovog sam se puta, kao i mnogo puta ranije, polako i pažljivo ispela na njegova ogromna, rebrasta leđa. Koža mu je bila prekrivena ljušturama koje su podsjećale na riblju ljuštu, samo čvršću i mnogo grublju. Tijelo mu je bilo hladno, grubo i djelovao je skroz nezgrapno i nekako sputano na zemlji. Ipak, čim bi zamahnuo svojim огромnim krilima i vinuo se u nebo, postajao je poput najokretnijeg orla, snažan, brz i neustrašiv. Na njegovim leđima bila sam poput tačke, sitna i skoro

nevidljiva, ali hrabra i snažna. Reče mi da večeras krećemo u malo selo pokraj pustinje Sahare.

Nikada nijesam bila tamo, ne znam koliko je daleko, da li je bezbjedno letjeti do tamo. Nijesam znala ništa, ali sam mu bezrezervno vjerovala. Ispričao mi je da ljudi tamo žive od stočarstva i poljoprivrede, ali da već nedjeljama nije pala ni kap kiše. Njihovi usjevi su se sušili, a stoka je jedva izdržavala bez vode. Već danima je osluškivao njihove molitve da padne bar malo kiše, ali je nebo bilo nemilostivo. Umjesto neba, zmaj je pronašao način kako da im pomogne. Opet sam se šcućurila na njegovim krilima i rukama čvrsto obgrnila njegov snažni vrat. Napravio je nekoliko koraka, prvo sporijih pa sve bržih, a onda se sasvim lagano vinuo u nebo. Ispod sebe sam vidjela naizgled beskonačnu tamnoplavu površinu. Taman kad sam shvatila da je ispod nas jezero, naglo je promijenio pravac i brzinu.

Jednim potezom se spustio sve do same površine jezera, brzo okrenuo nekoliko puta i na svojim krilima pokupio na tone vode iz jezera. Gledala sam kako svoje ljuštture spretno drži uspravno i tako sprečava da ni kap vode ne sklizne u nepovrat. Drhtala sam od straha i još čvršće ga obgrnila nejakim rukama. Naš let je mogao da se nastavi.

Vjetar je mrsio moju gustu kosu dok smo gotovo neosjetno klizili kroz bjeličaste oblake. Bezbroj drvenih kućeraka, prekrivenih osušenim granama i trskom, prekrila je tamna sjena zmajevih krila. Svi pogledi vrijednih seljaka bili su uprti u nebo, a na njihovim gotovo zaledenim licima mogao se prepoznati strah. Bili su ubijedeni da je došao kraj i da ih od stravične nemani ništa i niko ne može spasiti, kad je zmaj Redoks sasvim neočekivano s lijevog krila ispustio vodu.

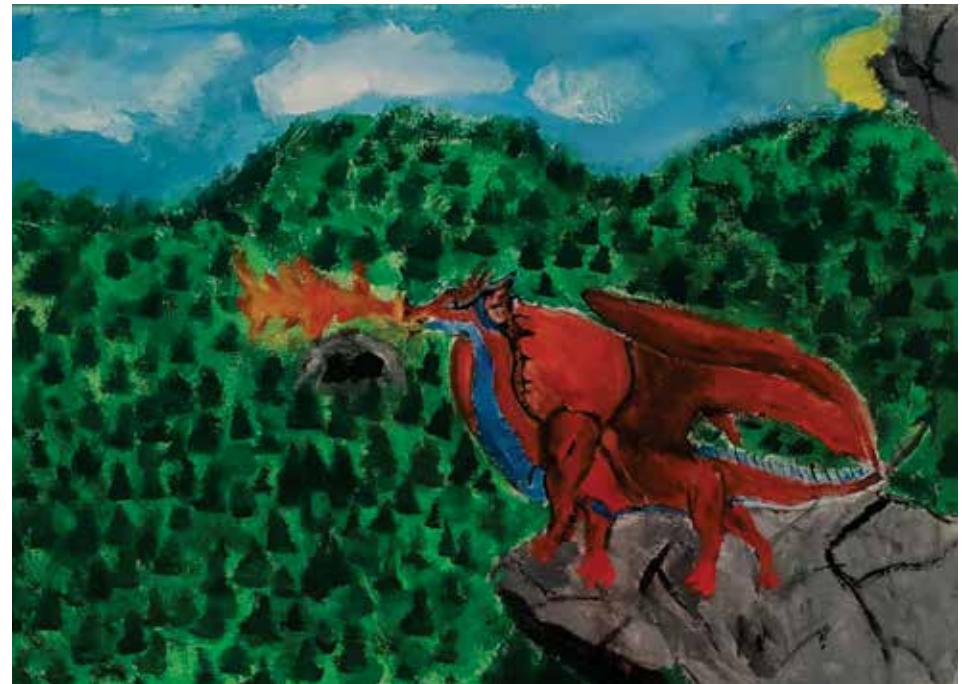
„Božji dar, nebeska kiša! Spašeni smo!“, mogli su se začuti srečni i iznenađeni glasovi. Ljudi su se rastrčali po selu šireći ruke i grabeći svaku kap slatke, mlake vode. Strah, iščekivanje i nespokoj zamijenila je neopisiva radost. Plać djece i tužne molitve zamijenio je smijeh.

Čudno mi je bilo što Redoks nije ispustio i vodu s drugog krila. Taman kad htjedoh da ga upitam, u daljini vidjeh ogromni dim. Šume Amazona su gorjеле, a nesrećne životinje su pokušavale pobjeći od vatre. Jednim okretom Redoks je pustio vodu s drugog krila i vatru se ubrzo ugasila. Čvrsto sam ga zagrlila dok je svom svojom brzinom oblijetao šumu.

Kada je ugledao srnu opkoljenu vatrom, strmoglavu se spustio i ščepao je svojim snažnim kandžama. Suza mi je krenula niz lice jer sam pomislila da je u njemu prevagnuo nagon za lovom, ali baš u tom trenutku nježno je spustio srnu na prvi proplanak. Znala sam da nije običan zmaj, znala sam da ima previše dobrote u njemu da bi bilo koga povrijedio.

Sunce je polako tonulo iza vrhova kada me je vratio nazad na naše mjesto sastajanja. Gledala sam ga i prepoznala umor u njegovim velikim, tužnim očima. Ne postoji niko njegove vrste i da nema mene, bio bi sam na svijetu. Nedostajali su mu njegovi zmajevi, njihove dogodovštine i stari život prije istrebljenja. Osjećala sam da će jednom doći dan kada će napustiti našu zemlju. Utonula sam ispod njegovih grudi i slušala njegovo hrabro srce kako snažno kuca. Znao je da ću uvijek biti tu i znala sam da će i on uvijek biti moja čarolija i oslonac.

Noć je uveliko počela, a moj prijatelj je nestao u sutor. Ne pokušavam više nevjernim Tomama pričati o njemu. A vi, kako hoćete. Jedno je sigurno, sjutra ćemo se ponovo naći na istom mjestu i biti spremni za nove dogodovštine.

Jovana Šućur

VIII razred

JU OŠ "Mileva Lajović Lalatović"

Nikšić

POKLON

Strahinja voli knjige. Svejedno kakve, svejedno o čemu. On u njima uvijek nađe nešto zanimljivo, nesvakidašnje, poučno. S njima zaspri, a s njima se i budi. Kad mu neko podsmješljivo kaže: „Ostavi te knjige više“ - on se naljuti. „One su mi najbolji prijatelji“ - rekao bi klimajući glavom. U njima Strahinja nalazi sve što je izgubio i sve što traži. Ljudi ga zbog toga čudno gledaju, ali on ne mari. Kad izade na ulicu, knjiga mu je obavezno ispod pazuha ili je drži stegnutu u ruci. Dok putuje autobusom na posao, neprestano čita, a kad dođe pauza za odmor, opet nestrpljivo otvara tu riznicu tajni. I tako Strahinja svoju strast ne napušta nijednog trenutka. On i to malo što spava, spava s knjigom ispod jastuka. Čudno, zar ne?

Jednog dana počelo je da se dešava nešto neobjašnjivo. Knjige iz njegove radne sobe su počele da nestaju. To se u početku nije primjećivalo jer ih je bilo mnogo, ali kako su dani prolazili Strahinja shvati da se njegove police sve više prazne. To ga je veoma uznemirilo, iznerviralo i nije mogao da nađe objašnjenje tim prije što je ključ od te sobe imao samo on i ljubomorno ga čuvao. Dakle, niko nije mogao da uđe u sobu, niko nije mogao da krade. Zato odluči da ne izlazi iz prostorije dok ne istraži što se zapravo dešava.

Uveče, uz slabu svjetlost, razbarušene kose, čita Strahinja priče. Zanjo se u šarene stranice umotan u zimsko čebe kako mu ne bi bilo hladno. Opijken dalekim predjelima prolazi kroz razne avanture... U jednom momentu diže glavu, gleda prema prozoru na kome doduše nema zavjese, ali koji je uvijek uveče zatvoren. I gle, počinje čudo.

Neshvatljivo, iznenadujuće, dolazi nakostriješeni Zmaj. Naslanja se na prozor klateći se, a onda lagano ulazi, pozdravlja Strahinju, zatim

se primiče polici i sakuplja knjige. Strahinja zabezknuto gleda, ne može da vjeruje u ono što vidi i vikne: „Hej, što to radiš!? Ostavi moje knjige!“ i, kao prikovan, ne može da se pomjeri sa stolice, a zmaj sakuplja li ih sakuplja i halapljivo guta. Tako je bilo prve noći, a onda i narednih. Pripremao se Strahinja da ga savlada i ubije, ali uzalud. Čim bi se zaletio na njega, Zmaj bi brzo nestao kao da ga nikad nije ni bilo.

Strahinju uhvati panika. Knjiga je bilo sve manje, njegovo blago je sve brže nestajalo, a nije imao rješenje kako da to spriječi. Pokušavao je da stoji uz prozor kako Zmaj ne bi mogao ući, tražio pomoć prijatelja, ali ga oni počeše poprijeko gledati misleći da se izruguje s njima, a poslije nekog vremena pomisliše da je zapao u neku duševnu krizu i savjetovaše mu da potraži pomoć ljekara. Nagovarali ga da se liječi, a kad vidješe da svi ti savjeti ništa ne pomažu, odustashe. Jednostavno, odbiše se od njega, te on osta bez ijednog prijatelja. Sada dolazi ono najgore. Sve mu teško pada jer je znao da mu ljudi ne vjeruju i da više nema kome da se obrati, pa osta sam sa sobom i svojim bolom.

Vrijeme je brzo proticalo, knjiga je ostalo još samo malo, a on ih nije mogao spasiti. Već je bio spreman na konačni poraz, kad jedne kasne večeri s dolaskom Zmaja začu se neobična buka i tresak. Za čas se na podu sobe pojavi neobični aparat ili mašina. Nije znao što je to, ni otkud to sad odjednom. Uplašio se još više pomislivši da mu se ko zna što sprema. Zmaj se glasno cerekao govoreći:

„Ovo je, druže, računar, naučiću te da ga koristiš!“

Strahinja je bio zaprepašćen i vikao je: „Gdje su moje knjige, vrati mi, knjige, ne mogu bez njih da živim!“

„Ha, ha, ha“ - odjekivao je goropadni smijeh Zmaja, koji je odjednom nestao.

Strahinja osta sam, utučen, umoran, razočaran. Dugo je sjedio izbezumljen i ogorčen svime što se dešava, a onda je zaspao. Spavao je dugo i sanjao kako je opet okružen knjigama koje mu život znaće. Nestrpljivo je listao stranice, pa se opet vraćao na njih, znatiželjno posmatrao ilustracije, prepoznavao u njima svoje omiljene likove, s njima se družio, tugovao i radovao.

Probudio se sljedeći dan tek oko podne. Sunce je bacalo tople zrake u sobu sada zauzetu računaram s kojim Strahinja nije znao

što da radi i uporno se pitao kakav će njegov život izgledati sada kad više nema knjiga. Doduše, u dnu sobe, na najvišoj polici, ostale su još tri knjige tvrdog poveza o morskim zanimljivostima i o raznim životinjama. Strahinja pride i prope se vrhovima prstiju kako bi ih dohvatio, a onda ih nježno privi uza se. Suze su mu kvasile lice i kao rijeka slivale se niz vrat dok je grcao od tuge. Dan mu je izgledao kao čitava godina i tako sve do večeri kada se opet pojavi Zmaj, koji radosno uđe u sobu i reče:

„Sad ћu te naučiti kako da koristiš ovo čudo od mašine, sve knjige i maštu, napisane, pročitane i nepročitane i vidjećeš kako je sve lako i jednostavno.“

Strahinja je sjedio i gledao ukočeno dok je Zmaj vješto zauzimao položaj kako bi ospособio računar i obučio svog učenika da se njime koristi i na novi način uči o svjetovima. Iako nije imao volje, Strahinja je bespogovorno sjeo i slušao čudnog učitelja koji mu je pojednostavljeno i pažljivo ukazivao na pravila i postupke korišćenja računara. Tako je bilo i sljedeće večeri, pa još sljedeće...

Zmaj je svaki put kada bi dolazio bio sve raspoloženiji i pun pozitivne energije. Davao je instrukcije kako se ulazi u nove avanture. Malo po malo Strahinja je postajao sve zainteresovaniji za takav vid spoznaje stvari tako da je kroz nekoliko mjeseci ovlađao svim mogućim načinima komunikacije sa spoljnjim svijetom i postao ponosan na sebe. Nije pretraživao svoju prošlost već je gledao naprijed. Zmaj se polako povukao i više se nije pojavljivao.

Strast za knjigama Strahinju nikad ne napušta. On ih kupuje kad god osjeti potrebu za čitanjem i predaje im se s jednakom slašću i pažnjom kao nekada. Samo, sada ima i kompjuter bez kojeg ne može zamisliti dan jer mu pruža široke mogućnosti. Dogovara se za susrete s ljudima, kupuje karte za destinacije koje je prethodno upoznao u knjigama... Njegova radoznalost je neopisiva, a priče koje čita su najljepša muzika kojoj nema kraja i koja neprestano odzvana.

Ana Doljanica

VII razred

JU OŠ "Narodni heroj Savo Ilić"

Kotor

BAJKA O MUZIČKOM SELU

Nekada davno, u jednom kraju svijeta, nalazilo se malo dražesno selo s kamenim kućama. U njemu su ljudi živjeli jednostavno, srećno i s osmijehom na licu. Djeca su se igrala i učila, a ostali vrijedno radili na poljima uzgajajući voće, povrće i životinje. Jednom riječu, uživali su u životu, svakom novom danu, a u slobodno vrijeme su pjevali, igrali i svirali.

Jednoga dana, u selu se nenadano pojavio strašni zeleni zmaj s tri glave, koji je izazvao paniku i strah među seljanima. Bio je ogroman i ružan s izrazito velikim repom, čeljustima i krilima. Mogao je da leti i bljuje vatrnu. Počeo je da muči seljane, ruši im kuće i spaljuje hranu spremljenu za zimu. Najviše je volio da stane na vrh brda iznad sela i da im svojim ogromnim krilima zakloni sunce. Tad bi selom zavladala tama usred lijepog i sunčanog dana. Usjevi su počeli da venu, a samim tim i hrana da nestaje. Dobroćudni i bezbrižni ljudi su se uplašili da će pomrijeti od gladi i zime.

Hrabriji seljani su pokušali da se upuste u borbu sa zmajem svim raspoloživim oružjem, ali bi ih on svaki put pobijedio, a pobijedene odvodio kod sebe u nepoznato skrovište. Nijesu znali što se dešava s njihovim ljudima i da li su uopšte živi. Uplašeni, razmišljali su kako da ga pobijede ili ubiju i da selu i ljudima vrate normalan život koji su prije imali.

Starješina sela se sjetio da u šumi, iza sedam gora, živi sama neka starica koja ima čudne moći. Neobična je osoba, čudnog izgleda i ponašanja. Često je govorila da ima neustrašive prijatelje koji žive na nekoj drugoj planeti i da je oni ponekad posjete. Svi su je smatrali čudakinjom i izbjegavali su je.

Odlučili su da joj se obrate za pomoć. Poslije kraćeg razmišljanja, rekla im je da stave devet crvenih cvjetova u devet velikih balona i da ih puste visoko u nebo. Cvjet je simbol pomoći za mir na svim planetama. Njeni nebeski prijatelji će shvatiti poruku i doći u pomoć. Zauzvrat je od seljana tražila da je prime kod sebe u selo, da živi s njima, tvrdeći kako će je njihova ljubav i život s njima vratiti iz starosti u mladost.

Seljani su poslušali savjet, pustili balone i čekali. Ujutro se nad selom pojavila i nadvila čudna velika letilica u obliku velike pečurke koja je ispustila na zmaja neke neobične zrake, uspavala ga i odnijela u nepoznatom pravcu. Ukrzo se vratila i sa sobom dovela žive i zdrave zarobljene seljane. Iz letilice su s njima izašla mala zelena bića s izduženim glavama s tri oka. Sve vrijeme se čula i neka čarobna nebeska muzika. Zelena bića su pričala nerazumljivim jezikom, ali kao da su razumjeli njihove misli.

Odjednom je granulo sunce nad selom, priroda se probudila i oživjela, a seljani shvatili da je mir ponovo došao u njihov kraj. Čula se graja djece, žubor vode i pjevanje ptica.

Poželjeli su da zahvale malim zelenima, ali su im se oni samo nasmiješili i poručili, na njihovom jeziku, da se prijatelji uvijek pomažu u nevolji i da je to jedan od zakona Svemira. Ukrzo odletješe među oblake, vjerovatno da pomognu nekom drugom selu u borbi sa zlim zmajevima i zlim silama i ljudima.

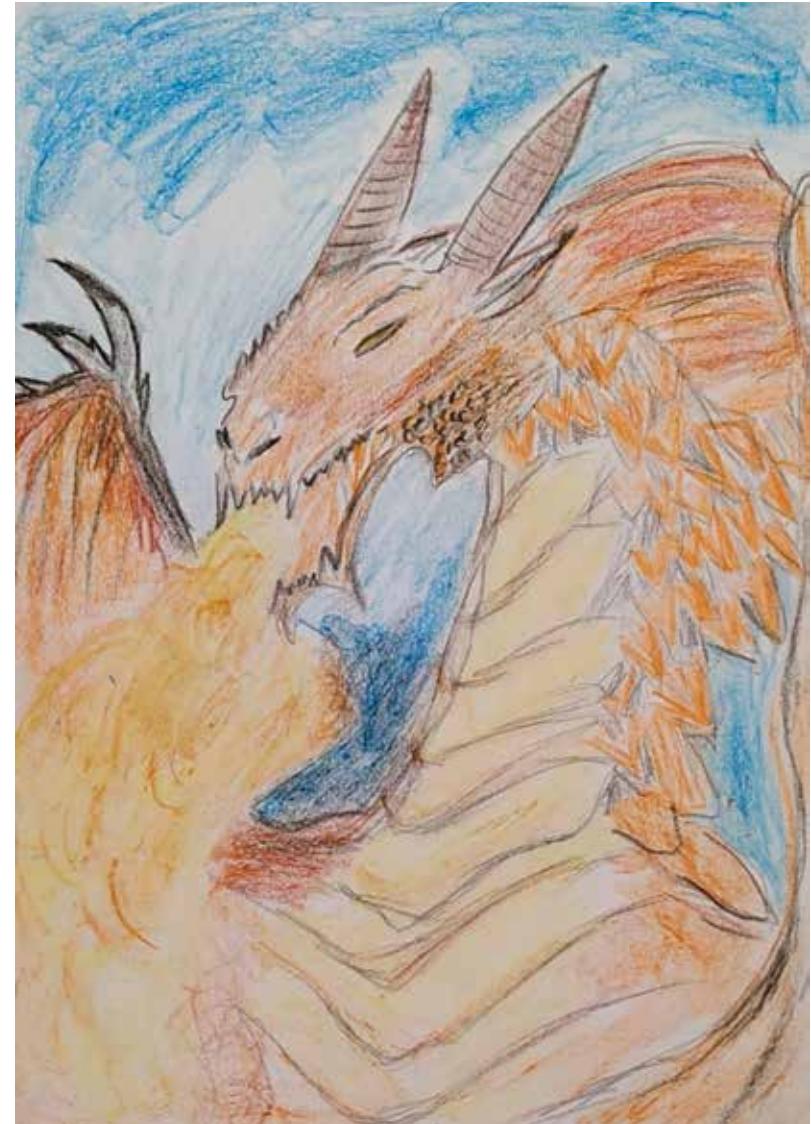
Selom se i dalje čula divna muzika, pa su ga iz okolnih naselja prozvali čarobnim Muzičkim selom. Ova borba je učinila da zvuci te neobične muzike upozoravaju i plaše zmajeve da ne prilaze blizu sela. Ukrzo su i seljani savladali svakojake instrumente i počeli da sviraju takvu vrstu muzike, pa su ih u okolini smatrali pravim nebeskim umjetnicima.

U znak zahvalnosti, u želji da ispuni obećanje, seoski starješina dovede neobičnu staricu iz šume iza sedam gora, koja im je pomogla, da živi s njima. Kada je ušla u njihovo selo i osjetila ljubav mještana, pretvorila se u mladu i lijepu djevojku. Imala je andeoski glas i njen pjevanje se čulo nadaleko.

Novi prijatelji iz Svemira su još nekoliko puta navraćali da provjere je li u selu sve u redu i da ih nauče nekim novim vještinama.

Jedino što seljani nikada nijesu uspjeli da saznaju je što se desilo sa zmajem i gdje je on sada. Možda su ga odveli na neku drugu planetu gdje u miru živi sa drugim zmajevima. Možda je i on, tako savladan, postao „sluga“ ili tvorac divnih, nesvakidašnjih melodija...

Priroda je čudo i njene sile su u stanju da stvore nemoguće, ožive uništeno, ostvare neostvarivo. Samo ih treba znati oslušnuti, nesobično ih slijediti, pa od životne priče stvoriti bajku i živjeti srećno do kraja života...

Sofija Aleksić

VIII razred

JU OŠ "Mileva Lajović Lalatović"

Nikšić

PREOBRAŽAJ

Na početku jedne mračne i zastrašujuće šume nalazila se tajanstvena, ogromna pećina pokrivena plaštrom noći. U pećini je živio ogromni plavi zmaj. Ljudi su ga se veoma plašili i zato su ga zvali Fibs, što je na njihovom jeziku značilo zastrašujući.

Zmaj je bio veoma čudan, noge su mu bile kao debla, a krila toliko snažna da je mogao napraviti tornado jednim zamahom. Imao je vatrene dah takav da je mogao istopiti čitavu šumu i sve u njoj. Bio je brz i pohlepan, kraljevski i od bogatih i od siromašnih i sve uzimao za sebe. Takav je bio Fibs – bezobziran i sebičan.

Nasuprot njemu, na kraju šume nalazilo se neobično malo sklonište u kojem je živio sićušni zmaj Maks. On je bio poseban jer je imao ledeni dah. Bio je mršav i neugledan, ali to mu nije smetalo. Bio je i mnogo manji od Fibsa, no za razliku od njega, ljudi su ga poštivali i voljeli jer nije predstavljaopasnost za njihovo selo. Dječica su se penjala po njemu i on ih je vodio gdje god su htjeli.

Živio je pošteno, imao je mnogo novca koji mu je na neobjasniv način pristizao, a dobijao ga je kao nagradu za svoja dobra djela. Volio je sebe i druge i bio je ponosan zbog svojih vrlina. Jedino je mrzio Fibsa, a i ovaj njega, zapravo mislili su sve najgore jedan o drugom.

"Fibs je uobražen i dvoličan", govorio je zbumjeno Maks, "Kako može krasti od nevinih ljudi koji ništa nijesu skrivili? Kako može neko toliko velik i snažan da padne tako nisko? Zašto je on uopšte takav? Kako može biti tako pohlepan?" - takva i slična pitanja su mu svaki dan prolazila kroz glavu.

Fibs je bio hvalisav, nametljiv, nemilosrdan, svjestan svoje snage i u svakom trenutku pokazivao je svoju gordost. Prezir prema drugima nije mogao da savlada jer je toliko osilio da je bio spreman da gazi sve pred sobom. Međutim, vremenom je postajao sve ljubomorniji na Maksa koji je bio omiljen u selu, pa je mržnja prema njemu bila sve izraženija i veća. Zato je Fibs smisljao planove kako da pojeduljia njegov ugled te da on postane taj koga će svi uvažavati i voljeti.

Danima je razmišljao dok nije došao na ideju da pozove svog rivala na Zmajevske olimpijske igre. Otišao je na kraj šume da ga provadje. Stigavši blizu njegovog skloništa zvao ga je, a kad mu se ovaj nije odazvao, odlučio je da ga potraži u selu. Kada su ga primijetili, ljudi su počeli da bježe i kriju se u svojim kućama.

Maks se za to vrijeme igrao s djecom u jednom dvorištu. Odjednom, odjeknuo je Fibsov gromki glas: "Makse, pogledaj me!"

Ovaj se okrenuo i pred njegovim očima se stvorila silueta ogromnog mišićavog zmaja.

"Izazivam te da dođeš na Zmajevske olimpijske igre, da jednom da svagda vidimo ko je bolji i jači zmaj, koga narod treba da voli i cijeni", urlao je Fibs.

Maks je bio zbumjen, ali mu smireno odgovorio: "Ne želim svađe, ni borbe i nemam razloga za sve to. Živim časno i mirno i zadovoljan sam."

"Samo si kukavica", odvrati Fibs, "plašiš se da te više niko neće voljeti ako izgubiš."

Maks je na njegove riječi ostao u čudu rekavši: "Prihvatom, ali ne zaboravi, meni takva pobjeda nije potrebna da bih bio srećan!" Ljutito je otišao u svoje sklonište.

Fibs je bio zadovoljan misleći da je ovo dobra prilika da stekne ugled i slavu, i porazi tog, po njegovom mišljenju, žgoljavog i slabog zmaja.

Nakon nekoliko dana organizovano je takmičenje. Zasvirale su trube, oglasili se doboši, začula se vika sa svih strana. Cijelo selo se okupilo kako bi gledalo taj veličanstveni dogadjaj. Tu je bilo i male djece i raznih šumskih životinja. Upalile su se baklje i zatrubile sirene. Fibs je izjurio na sredinu terena gledajući zastrašujuće da su se svi okamenili. Iz očiju mu je izbjjala vatra koja je plašila sve prisutne, čak i sudiju. Imao je ogromni srebrni mač čija je oštrica prijeteći sijevala. Okrugli metalni štit mu se nalazio u lijevoj ruci i bio je prekriven

svakojakim draguljima, biserima i dijamantima. Bio je spremam za borbu.

Ubrzo je uletio Maks. U lijevoj ruci držao je štit od neprobojnog čelika dok mu se u desnoj ruci nalazio mali zardali mač. Neki su ga pozdravljali, a neki nezadovoljno zviždali i dobacivali. Sve je bilo spremno. Dvoboj je otpočeo.

Najprije su razjareno kružili po poljani i razmjenjivali jetke i strašne poglede. Jedan dječak preskoči ogradu i potrča da zagrli Maksa, a on se naglo okrenu, podiže ga kako bi ga vratio roditeljima. To je iskoristio lukavi Fibs, zaskočio svog protivnika rasporivši mu nogu mačem. Dječak se uplašio i zaplakao, ali Maks je skupio svu snagu, i ranjen, uz bolan krik ustao da ga spasi. Odnio ga je nazad roditeljima i vratio se na poprište. Iz očiju mu je izlazio takav bijes kakav niko nikad u životu nije vidio.

Fibs se prvi put uplašio.

Razjareni Maks ga munjevito i nemilosrdno zaskoči i raspori ga od prsa pa do kraja stomaka. Padao je sporo boreći se da se održi na nogama, a iznenadena svjetina je glasno uzdisala. Svi su mislili da je kraj, da najjačeg zmaja više nema. Nekontrolisano pohrliše u poljanu da pozdrave pobjednika koji je i sam bio zbumen i iznenaden svime što se dešava.

Fibs je ležao polumrtav.

Baklje su se izgasile, sirene oglasile i to je označavalo Maksovu pobjedu. Svi su bili srećni, trčali su prema njemu i grlili ga. Poslije nekoliko trenutaka Fibs se pridigao i, jedva došavši do svog rivala, očajnički se naslonio na njega.

Maks ga pridrža svojim izmorenim tijelom rekavši mu: "Um caruje, snaga klade valja! Ne zaboravi ove riječi, i zapamti da nijesi više najjači zmaj na svijetu. Velik si i snažan, ali mudrost je najjača. Ako hoćeš, možemo zajedno otići odavde da živimo slobodno ili ćeš ostati ovdje ranjen i nemoćan da čekaš svoj kraj. Na tebi je da biraš!"

Fibs je znao da između života i smrti nije teško odlučiti te je uz pratnju naroda i djece, zajedno sa svojim protivnikom otišao sa borilišta. Shvatio je da je griješio, poželio je da se promijeni i počne novi život ispočetka.

Odlazeći, molio je narod da mu oprosti. Bio je spremam da se iskupi za svoje greške. Ljudi su se začuđeno zgledali, a ti pogledi su

govorili više od hiljadu riječi. Nakon dužeg čutanja začuo se gromki glas naroda: „Oprostićemo ti, ali pod jednim uslovom. Moraš vratiti svima ono što si im oduzeo i ne smiješ nikad više biti bahat i ohol.“

Fibs je ushićeno vikao: "Nikad više!"

Zagrljaj s doskorašnjim protivnikom je označio kraj ove svađe. Svi su bili zadovoljni i odlučili su da proslave.

Maks i Fibs su vremenom postali najbolji drugari i nijesu nikad više ratovali. Ljudi su ih jednakovo voljeli i svi su živjeli u harmoniji. Postali su zaštitnici sela koje im je napravilo statue kako bi ih zapamtile i buduće generacije. O njima su se nadaleko prenosile najljepše priče. Kad god bi neko zlonamjeran kročio u selo, oni bi ga istjerali da se više nikad ne vrati.

Oholost, gordost i pohlepa donose samo nevolje, a samo iskreno priateljstvo napredak i sreću svijetu.

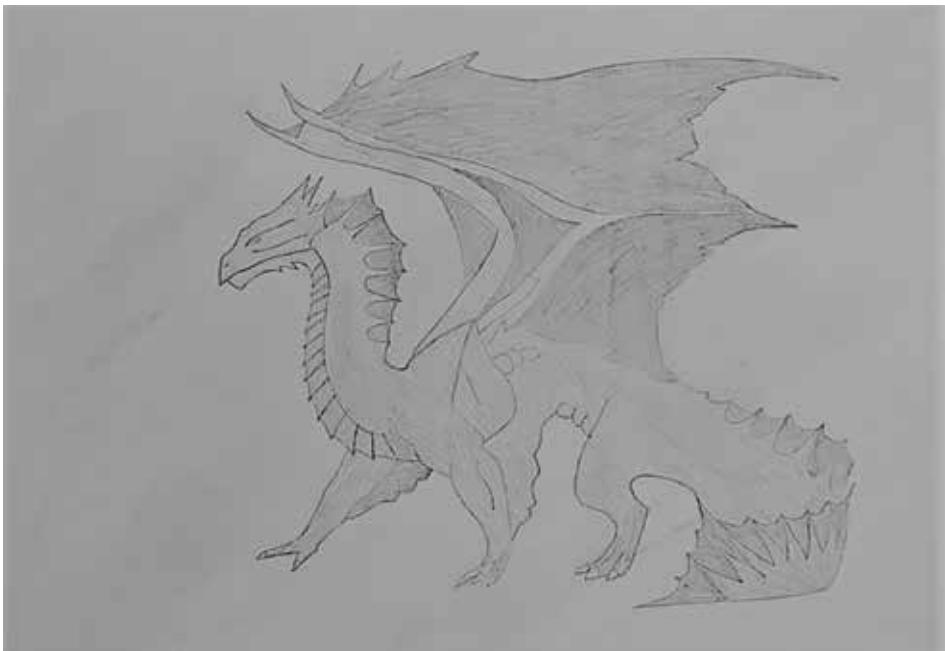
Arandela Baošić

IX razred

JU OŠ Risto Ratković

Bijelo Polje

ZMAJEVI DOLAZE

Veliki otvor u dubini srca nosi velike tajne. Izašlo sunce u popodnevnim satima, huka i nevjerica izlaze iz velikog, mračnog zdanja. Vlažne pećinske stijene stoljećima bojažljivo šapuću svoju priču. Oslušni ih, možda je baš neka od njih ona tvoja.

Okrznuta, gotovo je otpala platforma s moje lakovane cipelice, a promrzli prsti kršili su se pred nepoznatim. Strah mi je obuzimao tijelo, a radoznanost je rasla iz trenutka u trenutak. Koračajući, nešto u grudima i grlu me je stezalo. Obli me hladan znoj koji ne htjede da se skloni s mojih rumenih obrašćica. Nije bilo lako, bila sam sama, sama usred nekog bezdana, ali nijesam se osjećala tako, osjećala sam nečije prisustvo koje me nije ostavljalo na miru. Negdje daleko, a s druge strane isuviše blizu, odjeknu neki neartikulisani krik. Lampa mog mobilnog telefona je bila dovoljno jaka da sam mogla jasno osvijetliti putokaz na zidu ove strašne pećine. Bio je ispisan svježom krvlju.

Pisalo je: *Ili pokojnik ili pukovnik.*

Jeza prođe mojim tijelom. Ali moja radoznanost bila je jača i nastavila pustolovinu. Voda je bila toliko hladna da su mi stopala bila nekad crvena, a nekad modra. Odjednom, nekoliko vrana je poletjelo ka izlazu, jedna od njih me je udarila u glavu. Okliznula sam se i pala u vodu. Bila sam mokra, hladnoća mi je ulazila u kosti, a glad me je savladavala... Korala sam polako, slijepi miševi su visili na zidovima, voda, kap po kap, je padala sa plafona, nekoliko malih vodenih zmija se motalo oko mojih promrzlih nogu... Oko mene je bio stravičan prizor kakav sam samo na filmovima vidjela! Išla sam tako satima, promrzla i uplašena, sve dok ne dospjeh u jednu ogromnu prostoriju.

Snažan bat ogromnih stopala. *Ljudska ne mogu biti*, pomislih. Koraci začutaše iznenada, pride mi, naizgled, cijela zelena planina. Moj strah je porastao i pobjegla sam u jedan čošak. Prišavši mi, mekim i toplim glasom razbi sav strah u meni. Rekao mi je da ne treba da ga se plašim, već da ga prihvatom kao novog drugara, iako je ZMAJ!

Mome čuđenju nije bilo kraja, posmatrala sam zelenu gromadu s mišlju da sanjam. Odjednom, shvatih – zmajevi stvarno postoje. Slušala sam od svoje bake priče o nemanima iz Đalovića pećine, ali nikada u tim pričama nijedna od nemanji nije imala ovako tople oči. Gledajući u njih, nestajao je onaj strah koji me savladavao od samog ulaska u pećinu. Znala sam da te oči ne mogu varati i da mogu da mu vjerujem.

Poveo me je u svoju ogromnu sobu, u kojoj je bio i pravi olimpijski bazen, gdje smo sjedeli i započeli priču. Rekao mi je da živi u ovoj pećini vijekovima i da nije očekivao da će nekog radoznalost da dovede ovoliko daleko. Bio je očaran mojom hrabrošću i smjelošću da zakoračim u duboku i jezivu pećinu. Rastužuje ga to što ljudi izvan pećine misle da je ljudozder i da će cijeli svijet proždrijeti.

Počeo je da plače, ogromne okrugle suze skotrljale su se niz sjetno lice. Tješila sam ga... Njegove suze su bile toliko velike da je njima mogao oživjeti čak i onaj, davno presahli, potok na kraju sela. To nijesu bile obične suze već prava erupcija nagomilane patnje koja ga je mučila vjekovima. Priznao mi je da me je od prvog koraka u ovoj pećini pratio. Rekao je da je u meni pronašao iskrenog prijatelja, ali i da se plaši da, ako odem, nikad se više neću vratiti. Objasnila sam mu da je veoma popularan vani, među ljudima i da postoje i mitovi o njemu. Izrazi njegovog lica su bili toliko jasni da sam shvatila da mu je to prijalo. Čak se i najmanja, nama ljudima vrlo često i nevažna, emocija jasno oslikavala na njegovom licu. Pitala sam ga zašto živi sam. Rekao mi je da svoje roditelje nikada nije vidio, ali da je na tu misao o roditeljima davno i zaboravio. Takođe, rekao je da bi veoma volio da ima prijatelje, ali da ga se ljudi plaše i da нико од njih nije spreman da zakorači u ovako strašnu pećinu, zato se i obradovao kada je video mene. Kao dobar domaćin, postavio je ručak, koji se meni i nije baš dopao, ali sam ručala jer sam vidjela njegov ogromni trud da me dobro ugosti. Rekla sam mu da mi je mnogo drago što sam upoznala jedno ovako biće, ali da moram ići i da će se vratiti da posjetim mog dobrog prijatelja prvom prilikom. Tražio je da mu dam obećanje, što sam i

učinila. Bacila sam se u njegove snažne i mokre ruke, koje me prihvatiše majčinskom toplinom. U tom trenutku, naša srca su se spojila, a njegove oči počeše da se pune suzama. Sjela sam na njegova leđa i brzinom svjetlosti smo došli do otvora pećine gdje me je toliko jako zagrljio da sam na trenutak ostala bez daha. Drhtava i teška srca mahnuh mu lagano i potrčah prema suncu...

I ovog puta život me je uvjerio da se ispod najstrašnijih maski nalaze najljepša lica, čitava prostranstva neslućene ljepote i nježnosti. Prijatelja je mnogo, ali onih pravih i iskrenih vrlo malo, zato me je otvorenost i jednostavnost mog pećinskog drugara i osvojila. Ja će doći, čekaj me, dragi prijatelju...

Helena Rakonjac

VIII razred

JU OŠ "Dušan Korać"

Bijelo Polje

ZMAJ NOĆNE MORE

Tek kada pogledate užas pravo u oči shvatite kako ste zapravo samo jedna mala čestica u svemiru postojanja.

Tu sam se nalazila, sekunde su me dijelile od smrtne kazne. A onda mi je monstrum prišao bliže i progovorio:

„Nestaćeš u kandžama haosa. Kao i svi ostali ljudi, boj se neistraženog. Rastrčaće te se kao ovce, ili će te kleknuti. Bog čuva sirotinju i bekriju kao što ste vi.“

Uši su mi bile pod pritiskom, malo je reći da sam jedva čula prijetnju ovog zla.

„Ja sam strah, reincarnacija straha, to što si kročila u moje odaje mudrosti prkos tvom životu.“

Nijesam ništa rekla. Htjela sam da vrismem, ali sam ostala nijema. Željela sam da zatvorim oči, da ne moram da gledam ovu noćnu moru.

U jednom momentu primijetih kako se stvorenje udaljava. Gigantski glasni koraci su odjednom počeli da postaju sve tiši, do trenutka kada sam mogla čuti samo vjetar kako šušti u jezivoj rupi u kojoj sam se nalazila. Osvrnula sam se i vidjela da sam na dnu dna. Podigla sam glavu, svjetlost i otvoren prostor su bili daleko od mene. S moje desne strane su se nalazili listovi starog papira. Približih ruku papirima, ali čim sam ih dotakla, pretvorili su se u bijele golubove i odletjeli su ka svjetlosti u visine. Očekivala sam da će se ovakvo nešto desiti.

Skupila sam malo hrabrosti i ustala. Pred sobom sam jasno vidjela uzak tunel. Ponovo sam osjetila prisustvo nečega. Možda uopšte nije bilo fizičko prisustvo, ali sam svakako mogla osjetiti nešto. Prestala sam da

previše razmišljam i krenula sam naprijed. Nijesam planirala da tu ostanem još dugo, morala sam naći izlaz ka svjetlosti i bezbjednosti što prije. Što više ostanem u toj prostoriji i nastavim da razmišljam o svemu, to će mi oduzeti još više vremena.

Ušla sam u tunel, mračno je, hladno je, jezivo je. Ništa novo doduše, u ovakvoj atmosferi nisam mogla očekivati ništa divnije ili pozitivnije. Napravih još par koraka i nađoh se u maloj sobi, koja je vjerovatno trebalo da predstavlja biblioteku. Mada ono što sam vidjela, pored polomljениh polica, tjeralo me je da pomislim drugačije. Na podu su bili papiri, knjige i razni oblici literature, pocijepani, uništeni i pokidani. Izgledalo je kao da je neko imao nervni slom ili je pustio bijesnu životinju unutra koja je uspjela da napravi haos. Slegla sam ramenima jer meni ovo nije ništa strašno; i ja bih isto učinila da sam ovdje zaglavljena bez izlaza.

Odmaknula sam se od ulaza u ovu „biblioteku“ i krenula sam desno, kroz još uži tunel koji je vodio ka ogromnoj pećinskoj prostoriji. Ono što me je čekalo čim sam ušla unutra bilo je odvratno.

Pala sam na koljena, pokorna pred onim što mi je bilo pred očima, u mraku. Na samom kraju se nalazio to stvorenje, ovog puta još strašnije. Otvorio je ogromne čeljusti i ono što je izašlo iz njih nijesam mogla ni u snu da opišem. Haos, odvratnost, i sve najjezivije moguće stvari. Između njegovih zuba su jasno mogle da se vide osakaćene životinje, leševi ljudi i njihovi krvavi organi, a grimizna tečnost je polako padala na zemlju. Zvuk udaranja kostiju i suzbijanja crijeva me je tjerao na povraćanje. Bila sam u pravu - to je bio vražji zmaj.

Podigao je svoje ogromno tijelo obloženo prljavom ljubičastom krljušti.

Kod ovog paklenog čudovišta najviše me plašilo grozno lice: strašne zelene oči, usta nalik kakvom sjećivu. Raširio je krila, pocijepana, krvava, opustošena, rasječena, ali veličanstvena za jednog takvog zmaja.

U jednom trenutku počeo je da se smanjuje. Od nevjerojatne visine od više desetina metara, spustio se na moju visinu. Zauzeo je oblik kakvog mršavog, krhkog, nadljudskog bića. Stvorenje je raširilo duge ruke i izokrenulo glavu s dugom crnom kosom. Sada je sve već počelo da bude još više uznemiravajuće. Približavao mi se, ali ja sam bila skamenjena. Moje tijelo nije imalo namjeru da se pomjeri.

Bio je svega metar udaljen od mene. Otvorio je usta i približavao se brže. Nakon par sekundi mi je bio previše blizu. Monstrum je počeo da mi vrišti u lice visokom frekvencijom i htjela sam da plačem od straha, ali nijesam mogla. Zvučalo je kao izgrebana ploča.

„A-ha! Sad te imam, đavole!“ - čuo se glas iza smanjenog zmaja, propraćen praskom. Biće je palo na zemlju od udarca u glavu, a ja sam vidjela ljudsku siluetu iza njega. Taj 'čovjek' je u rukama držao drvenu palicu s par eksera, ali kad sam se malo bolje zagledala u njegovu figuru primijetih da to nije čovjek. Užas. Mora da je još jedno čudovište. Imao je jasnu građu ljudskog bića, ali s glavom zmje.

„Živa si? Ma daj, a ja sam mislio da si već mrtva!“ - progovori on.

Gledala sam u čudu, ali nijesam odgovorila.

„Što čekaš? Polazi. Zmaj će se uskoro ponovo probuditi, a ne može biti ubijen. Ne želiš da te ponovo vidi, vjeruj mi.“

Reptil mi pruži ruku i krenuli smo brzim koracima ka početku tunela - ka prvoj prostoriji u kojoj sam bila.

„Zmaj iz ove provalije i iz ove pećine je besmrtan - to je kultni gospodar ljudi koji žive u ovoj okolini. Doduše nema ih puno, jer svaki dan moraju prinositi žrtve tom tiraninu,“ reče na neki način ljutito.

„Nego, bolje je da krenemo odavde, ni sam ne znam kako sam upao u provaliju pećine. Moramo se popeti na vrh i krenuti ka izlazu iz pećine koji nije toliko daleko odavde.“, uperio je prst ka vrhu provalije.

Otvori nešto nalik torbi i iz nje izvadi kanap s privezanom kukom. Skočio je visoko i zakačio kuku za neki kamen na vrhu.

„To je tako visok skok, svaka čast.“ progovorih prvi put.

„Hvala, vježbao sam posljednjih 300 godina.“

Nastala je čudna tišina.

Tišinu je prekinuo vrisak iz tunela - zmaj se probudio... Vrisak se uskoro pretvorio u preglasno režanje i rikanje.

„Penji se!“, reptil me odgurnu ka kanapu i počeh da se podižem.

Tunel je počeo da se ruši zbog veličine zmaja koji je jurišao ka dnu provalije. Moj partner u bjekstvu se okrenuo ka tunelu, ponovo

uzeo palicu i stao u borbeni položaj. Ja sam sa neke visine zastala i gledala. Zmaj je potpuno srušio tunel i njegovo kolosalno tijelo se podiže na zadnje noge i poče da blijuje vatru. Čovjek-zmija je vješto izbjegavao plamen, ali nije mogao da mu priđe za udarac. Zmaj se okrenu u mom pravcu i iz usta izbacu usijanu loptu vatre. Srećom, nije me oborio, ali je zapalio kanap. Kao fitilj, dužina kanapa je počela da se smanjuje, a ja sam moralu brzo da reagujem.

Zmaj kandžama udari drugog reptila i raširi ljubičasta krila, taman u momentu kad sam stigla na vrh. Moj spasilac pade u nesvijest, a ja sam potrčala ka slobodi - ka izlazu iz pećine. Legenda se uzdigla na vrh provalije i letjela je ka meni. „Ovo ne može biti kraj!“ pomisliла sam. Zmaj je bio sve bliži meni kao što sam i ja bila sve bliža izlazu iz pećine. Vječna svjetlost me čeka van ove pećine! Ali, bila sam na litici. Na izlazu iz pećine se nalazila samo svjetlost, ali dna nije bilo. Nikud obećane zemlje, nikud koliba, ljudi, nikud slobode.

Zmaj je bio iza mene, a meni je isticalo vrijeme. Kamenje je padalo s litice, ali meni je ostala samo još jedna mogućnost. Skok. Skok ka svjetlosti mora biti bolji, sve je bolje nego skok u zmajeve čeljusti. Prvo sam oklijevala, ali nije bilo drugog izlaza. Skupih hrabrost i bacih se u vječnu svjetlost.

Zmaj i dalje živi u pećini, u provaliji, kao kultni gospodar. Hiljadu godina je prošlo od susreta s njime, ali i dalje pamtim njegove prijetnje o smaku svijeta.

Radmila Korać
VI razred
JU OŠ "Braća Ribar"
Bijelo Polje

SPASITELJ

Na vrhu planine u jednoj pećini živjela je porodica zmajeva. Bilo je njih četvoro: majka Dara, dvije sestre Bela i Tara i zmaj Leo. Leo je imao plava krila, stomak zelene boje, a žutu glavu i noge. Leo je bio zmaj dobrog srca, a njegove sestre, bliznakinje, bile su druželjubive i prijatne, ali majka im je bila surove prirode i otuda strah od nje. Zmaj je bio znatiželjan pa je jednom pitao majku zašto se svi plaše nje, kao đavola, na što ona nije odgovorila. Jedne noći zmaj je primijetio da njegova mama zamišljeno gleda u pravcu sela. Zmaj je zvao: „Majko! Majko!“

Ona se uplaši i reče: „Što je, Leo? Prepao si me, znaš!“

„Pa što ti je, majko, zašto odjednom vičeš na mene? Samo sam primijetio da gledaš u selo ispod planine, a i zamišljena si.“

Dara je u sebi osjećala bol koju su joj ljudi nanijeli, a ni sama nije znala kako da sinu odgovori na pitanje i kako da mu objasni svoju prošlost. A onda se pričom vrati u ta teška vremena, objasni zmaju kako su joj ljudi ranili oca, otrovali majku, mučili muža i kako su planirali da skuvaju jaja iz kojih su se izlegla njena djeca.

„Mama, ne želim da se ljutiš na mene, ali ako je neko loš prema tebi, ne moraš isto postupati“ – zabrinuto reče Leo.

Na tako ozbiljan komentar Dara ne reče ništa, pogleda sina i pođe u krevet.

Smrkavalо se. Mjesec se užurbano spuštalo i mrak je bio sve bliži zemlji. Zagledana u nebeska prostranstva Dara se dugo trudila da ne razmišlja o tome što joj je sin rekao, borila se sama sa sobom i nije mogla da spava. Čim se prvi zraci umigoljše u pećinu, ona odletje iz

nje u pravcu sela. Leo se tome i nadao pa odluči da je prati. Zapamatio je taj pogled od sinoć i pomisli da će Dara zapaliti selo i zato sa sobom ponese dvije kante koje je napunio vodom sa rijeke. Sakriven iza nakrivo izraslog gloga sačeka da vidi što će uslijediti.

Vidio je kako je Dara zapalila sijeno kako bi se vatrica što brže proširila i tako uništila selo. I ne okrenuvši se brzim letom zmajica odletje u pećinu, dok Leo pritrča kako bi pomogao ljudima da ugase vatru koja se već bješe prilično proširila. Zajedno s mještanima ugasi požar, a seljani su u znak zahvalnosti počeli izradu skulpture s njegovim likom. Kada je stigao kući Dara ga nije ni primijetila, a sestre jedva dočekaše da zajedno idu u provod. Leo je htio provjeriti stanje u selu i zato podoše u tom pravcu, kad imali su što i da vide - u centru sela Leova skulptura i na vrhu njegovo ime.

„Brate, otkud tvoj lik u ovom kamenu?“ – uplašeno će Tara.

S tugom se Leo prisjeća: „Majka mi je pričala da su joj ljudi iz ovog sela ubili roditelje i našeg oca i ona im se sad sveti. Pomogao sam mještanima da ugasimo vatru i vjerovatno žele da mi na ovaj način zahvale.“

Vratiše se kući, majka spremi ručak i Leo reče sestrama da o ovome ništa ne govore majci. Kad osvanu novi dan Dara izletje iz pećine da vidi da li je čitavo selo izgorjelo. Nije vidjela ono što je željela i čemu se nadala, već ljudi koji obraduju vrtove. Međutim, to nije bilo jedino iznenadenje jer odmah ugleda i Leovu skulpturu na kojoj piše „Naš spasitelj“. Bijesna zmajica odmah stiže u pećinu i zagalami na Lea: „Zašto si to uradio? Uništio si moj plan, željela sam da im se osvetim.“

„Ja nijesam kao ti, nijesi poslušala moj savjet“ - ljutito reče Leo.

„E, pa ako je tako, reče zmajica, „više nećeš ovdje živjeti jer postupaš protiv moje volje.“

Leo se rastuži, pozdravi se sa sestrama i reče: „Nemojte tugovati, tražiće majka da se vratim, vidjećete“ - zagrli sestre i odletje. Dugo je trajao taj let, dok ne najde na jednu pticu.

„Zdravo, ja sam Leo, treba li ti pomoći?“ - upita dobri zmaj.

„Zdravo Leo, ja sam Lasta i potrebna mi je pomoći oko ove hrane, treba je prenijeti na ono brdo“ - otvoreno će ptica.

Leo nije krio zadovoljstvo što je mogao nekome pomoći, tako da odmah pristupi prenošenju hrane i upita Lastu:

„Da li ima neka pećina u kojoj bih mogao da živim?“

Lasta odgovori: „Vidiš li onu pećinu poviše moje kuće, u toj pećini odavno niko ne živi, tako da možeš tu boraviti?“

Zajedno odletješe do pećine, fino je središte i time je Leo dobio novi dom, a novoj prijateljici nije krio istinu o porodici. Ispriča joj o osveti koju je pripremala njegova majka, o „spasitelju“, o svadbi sa Darom zbog koje je morao da napusti dom.

Pade mrak i Lasta odletje svojoj kući, a tužni Leo uze da večera i sjeti se svoje porodice; mnogo su mu falile sestre. Uplakan ode u krevet i zaspava. Prolazili su mjeseci, stigla je i Nova godina, a zmaj se već navikao na novi život, tako da je pripremao sebi hranu, sređivao pećinu i često posjećivao Lastu.

Za to vrijeme sestre su ubjeđivale Daru da ide da traži zmajića, a majka se nije protivila, kao da je jedva dočekala da one to pomenu. Tražila je, tragala, oblijetalala mnoga mjesta i pažnju joj privuče kuća u kojoj je živjela Lasta. Pokuca na vrata, odmah joj otvori ptica posebne ljepote.

„Dobro veče, tražim sina, zmaja s plavim krilima, zelenim stomakom i žutom glavom, a zove se Leo“ – uplakano reče Dara.

„Vi ste Dara, i vaš sin živi u pećini, i sve znam o vašim životima jer mi je Leo ispričao i zato podite sa mnom“ – užurbano ptica otpoče putanju.

Leo čim je ugledao majku, zagrli je i reče:

„Pa ti si došla, mnogo si mi nedostajala!“

Kroz suze se Dara izvinjavala sinu: „Izvini što sam te izbacila iz kuće, trebalo je da poslušam tvoj savjet i da ne činim loša djela.“

„Majko, nije kasno da odustaneš od zlih djela, samo mi obećaj da ćeš biti dobra, da ćeš pomagati ljudima, da ćeš zaboraviti na osvetu.“

Dara obeća sinu da neće ubuduće činiti pakosti, jer ona je majka „dobrog zmaja“, a Leo je pozvao Lastu da Novu godinu dočekaju s njegovim sestrama. Srećni i zadovoljni odletješe ka njegovom selu.

Ksenija Đurović
V razred
JU OŠ "Kekec"
Sutomore

LEGENDA O SELU ZMAJEVU

Uvijek su me privlačile legende zbog neobičnih događaja opisanih u njima. U jednoj od njih, koju mi je ispričala moja baka, govori se o selu Zmajevu i priči po kojoj je dobilo ime.

Selo Zmajevо nalazilo se u podnožju planine. U njemu su živjeli vrijedni ljudi koji su, od rane zore do kasne večeri, radili na njivama i poljima. Zbog napornog rada vrlo malo vremena su imali za druženje sa svojom djecom, što su ona vješto koristila za brojne nestaluke.

U selu su se počele događati neke čudne pojave. Sa svakim ružnim postupkom djece zemlja bi podrhtavala kao opomena da to što rade nije ispravno. Djeca nijesu znala da iza svega toga stoji zmaj koji ih je ljutito posmatrao s vrha planine. Prva opomena dogodila se kada su se djeca, lutajući šumom, pela na drveće i rušila ptičija gnijezda. Zbog njihovog postupka šuma je postala tiha, jer se više nije čuo veseli cvrkut ptica koje su odletjele tražeći neki mirniji kraj.

Drugo jače podrhtavanje dogodilo se zato što su, želeteći da naprave skloništa, lomili mlade grane i na stablima urezivali svoja imena. A kada su, ne razmišljajući o posljedicama i o trudu svojih roditelja, zapalili stogove sijena, zemlja je zadrhtala tako jako da su se i odrasli uplašeno pitali što se to danima događa u njihovom selu.

Zmaj je cijenio vrijedne ljude i želio je da im pomogne tako što će se pozabaviti njihovom djecom i usmjeriti ih na pravi put. Tako se, jedne tamne noći, spustio s planine i uputio ka selu. Od njegovih koraka sve se treslo. Roditelji, umorni od napornog rada, nijesu ništa osjetili, dok su radoznala djeca provirivala kroz prozore da bi vidjela što se događa.

Kako je noć bila tamna, nijesu mogli vidjeti zmaja, pa ih je on lako pohvatao i uzletio s njima prema planini. Prestravljeni djeca čvrsto su se držala jedno za drugo i nijesu smjela da puste glasa. Tek kada je sletio i plamenom osvijetlio okolinu, vidjela su da ih je donio u svoje sklonište. Uplašena, skupila su se u jednom dijelu hladne pećine i čekala što će se dalje desiti.

Za to vrijeme, s prvim zracima zore, ljudi su se u selu probudili i shvatili da im u posteljama nema djece. Panično su ih dozivali i tražili po kućama, dvorištima, livadama, ali od njih nije bilo ni traga ni glasa. Dok su zabrinuti roditelji tragali za svojom djecom, u pećini se vodio važan razgovor između djece i zmaja. Zmaj je djeci objasnio zašto su tu i da, ako žele što prije da se vrati kućama, moraju popraviti svoje ponašanje kroz brojne zadatke koje im je pripremio.

Prvi zadatak dobili su već sljedeće noći. Treba da pođu i zaliju bašte s povrćem, kako bi odmijenili svoje roditelje. Poslušno su izvršili zadatak i zadovoljni zmaj ih je vratio u pećinu. Kad su roditelji ustali, čudili su se i pitali ko je to uradio umjesto njih, ali odgovor nijesu mogli naći.

Sljedeći zadatak koji su djeca imala da izvrše bio je da u šumi postave gnijezda kako bi se u nju ponovo vratio život. Narednog dana, dok su ih roditelji uporno tražili po šumi, djeca su nedaleko na livadi skupljala travu i pravila male plastove, a po završenom poslu, na krilima zmaja, uživala u povratku u pećinu. Sa zmajem su postali veliki prijatelji i s nestrpljenjem su iščekivali sljedeći let i zadatak.

Narednog dana zmaj ih je odnio do šume u kojoj su vrijedno sakupljali suve grane, slagali ih na jedno mjesto, kako bi ih roditelji iskoristili za loženje tokom zime.

Brojni su bili zadaci koje su djeca izvršavala s velikim zadovoljstvom. Shvatili su koliko su grijesili u svojim postupcima i s nestrpljenjem su čekali dan kada će se vratiti svojim kućama i izviniti roditeljima. Kada je zmaj uvidio da su djeca zasluzila povratak, iako je rastanak s njima teško podnio, vratio ih je u selo.

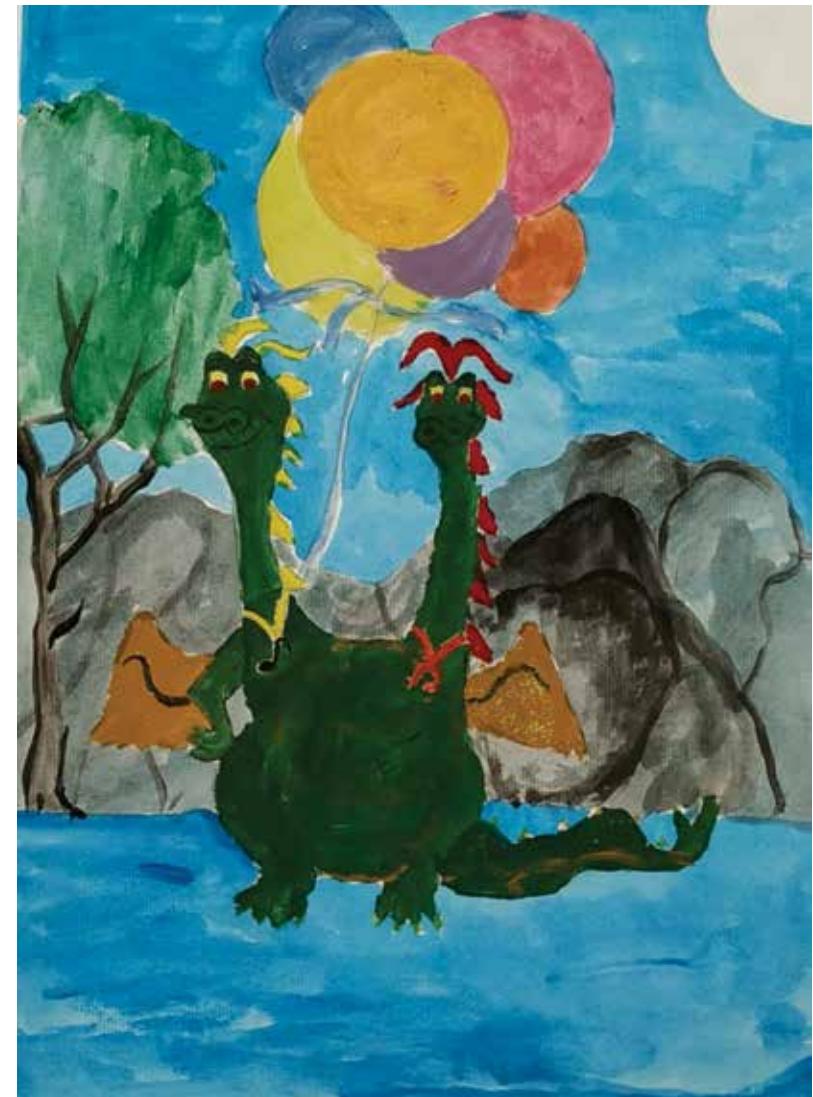
Susret s roditeljima bio je veoma dirljiv. Bilo je tu i suza radosnica i smijeha, ali i tuge, jer su se rastali s pravim prijateljem. Iz noći u noć djeca su bila sve tužnija i tužnija jer im je zmaj nedostajao. Uvidjevši to, roditelji su tražili od djece da im objasne gdje živi zmaj, jer su željeli da im prirede iznenađenje tako što će ga dovesti u selo.

To su i uradili sljedećeg dana. Pronašli su zmajevu pećinu i objasnili mu koliko nedostaje djeci. Kako se i zmaj uželio djece, rado se odazvao njihovom pozivu. Dječijoj sreći nije bilo kraja kad su ugledali zmaja. Priredili su mu srdačan doček. Roditelji su mu zahvalili na svemu što je djecu naučio. Uvidjeli su da su lakši poslovi za njih igra i da će ih rado obavljati. Shvatili su koliko je važno da što više vremena provode sa svojom djecom, jer su im ona najvažnija u životu.

Zmaj im je obećao da će ih posjećivati i da će im uvijek pomoći ako se nađu u kakvoj nevolji.

Sreća je zavladala u selu. Šumom je odjekivao veseli cvrkut ptica koje su se vratile u nova gnijezda.

Kako bi zmaju pokazali koliko ga cijene roditelji su se dogovorili da se njihovo selo nazove Zmajevo, po dobroćudnom zmaju koji je naučio djecu da cijene rad i poštuju svoje roditelje.

Jovana Bugarin

VI razred

JU OŠ "Risto Ratković"

Bijelo Polje

ZMAJEVI DOLAZE – LEGENDA O DOLASKU

Bila je hladna i olujna noć. Gromovi i munje blještale su na sve strane. Odjednom, oblaci se prelomiše i s neba bljesnu neobična svjetlost, a iz te „rupe“ u oblacima, jedan za drugim izlazili su zmajevi, različitih veličina i oblika, različitih boja i različitih naravi. Na čelu te kolone bio je Dragon Gordi. On je bio gospodar zmajeva. Bio je to najveći i najljepši zmaj kojeg je svijet ikada vidiо, a s njegovom snagom se niko nije mogao nositi.

Na samom kraju kolone, koja je bila kilometrima dugačka, nalazio se najmanji među zmajevima, Spajk. On se iz jajeta izlegao neposredno prije tog iseljenja zmajeva iz njihovog carstva, koje se desilo zbog nestašice hrane. Kada se izlegao, Spajk je svoje roditelje zatekao mrtve. Umrli su od gladi.

Neki stari zmajevi, koji su živjeli od pronaleta pisma, vjerovali su da će najmanji zmaj, onaj najslabiji od koga se najmanje očekuje, biti nasljednik Dragona Gordog, gospodara zmajeva koji vlada skoro sto petnaest godina.

Dragon Gordi je imao čerku, princezu Afroditu, nazvanu tako zbog nevjerovatne ljepote. Njena kraljuštvo je bila nježno plave boje, koja se presijavala na suncu kao dragulj. Bila je Spajkove starosne dobi.

Otkako su ušli u naš svijet, zmajevi su se naselili na sve strane. Dragon Gordi, zajedno sa svojom čerkom Afroditom, naselio se u Đalovića pećini u Bijelom Polju, jer je nju smatrao dostoјnom jednog gospodara.

S njima je živio i Spajk, s obzirom na to da je ostao siroče na rođenju, a Dragonu je on oduvijek bio drag i uvijek se ponašao prema njemu kao da mu prečutkuje neku veliku tajnu.

Godine su prolazile, a Spajk i Afrodita su porasli i postali zreliji i pametniji. Rasli su zajedno, kao rođeni brat i sestra, igrajući se najzanimljivijih igara, uvijek krišom od ljudskog roda. Oboje su bili avanturističkog duha, samo što se to Afroditi do neke mjere branilo.

Kada je navršio petnaest godina, što je u zmajskom svijetu znalo punoljetstvo, Spajk je odlučio da uzme nešto hrane i podje u zmajsko carstvo, jer se svoje rodne zemlje nije sjećao, a osjećao je da duguje to svojim precima i neki ga je unutrašnji glas navodio na ovo daleko putovanje.

Da bi došao do zmajskog carstva, Spajk je morao da prođe kroz tajni prolaz iza Nijagarinih vodopada, a potom je morao proći kroz najtmurniji oblak. Prolazeći kroz oblak, Spajk je zamišljao kako li je samo divna njegova rodna zemlja i koliko božanske magije može kriti mjesto njegovog nastanka. Međutim, kada je tamo stigao, dočekalo ga je potpuno rasulo. Sve je bilo pusto i suvo. Bez vode u koritima, bez lišća na drveću, bez trave. Umjesto nje, tu je bila samo suva, od vrućine ispucala zemlja. Razočaran time što vidi, Spajk je ipak odlučio da malo bolje istraži svoju rodnu zemlju. Idući tako naišao je na jednu pećinu za koju je mislio da su u njoj živjeli njegovi roditelji zajedno s njim dok je još bio u jajetu. Na dnu pećine pronašao je veliki kovčeg u kojem su se nalazili portreti bivših vladara zmajskog carstva, porodične fotografije zajedno sa njim dok je još bio u jajetu. U tom kovčegu je bilo nešto što je Spajka vrlo zainteresovalo. To je bio dokument s porodičnim stablom. Na porodičnom stablu bile su male slike vladara čije je portrete Spajk već našao u kovčegu. Pri dnu papira, na kojem je porodično stablo bilo nacrtano, nalazila se Dragonova slika ispod koje je pisalo njegovo ime, a pored te slike jednog zmaja koji je po izgledu veoma podsjećao na Dragona. Ispod slike je pisalo – Dreks Silni.

Iz Dragonovih priča Spajk je znao da je Dreks bio njegov otac, ali mu Dragon nikada nije rekao da su bili braća. U trenutku, kao iznenadna ljetnja kiša, u duši Spajka rodi se jedna misao, jedna sumnja koja mu pomuti dotadašnju spoznaju o sopstvenom porijeklu.

Uzjogunile su se u duši mladog Spajka prošlost i sadašnjost. Spajk je uzeo dokument, zajedno s nekim porodičnim fotografijama, i vratio se u Đalovića pećinu. Po povratku je detaljno ispitao Dragona i ovaj mu je sve priznao. Ispostavilo se da su Dreks i Dragon braća koja su se razdvojila zbog toga što je Dragon izabran za gospodara zmajeva, što je i osnovni zmajski zakon.

Dragon je već bio skrhan bolešću, ali se na kraju izborio s njom. Po zmajskom zakonu, kad se jedan vladar razboli, moraju se održati zmajske igre kako bi se izabrao novi gospodar. Afrodita je željela da učestvuje u tome, ali joj otac nije dozvoljavao, zato se ona dogovorila sa Spajkom da se preruši u dječaka kako bi mogla da učestvuje.

Konačno je došao i taj dan, dan kada se održavaju zmajske igre. Svečana svirka fanfara otvorila je igre. Prvo što su takmičari morali da urade bila je trka. Veoma duga trka u najmračnijem tunelu. U toj trci Spajk je bio prvi, a odmah za njim je došla i Afrodita. Poslije toga, na redu je bilo plivanje u vreloj, ključaloj vodi. Samo brzi plivači su mogli da prežive. I u tome je Spajk bio najbolji zajedno s Afroditom. Na kraju preživjeli takmičari su morali da lete trista pedeset hiljada milja s brojnim preprekama, a na kraju tog puta, zakovan u kamenu bio je zlatni skiptar s plavim dijamantom u obliku zmajeve glave. Onaj koji uspije da ga izvuče iz kamena, taj je suđeni vladar. Spajk je, naravno, stigao prvi, ali nikako nije mogao da izvuče skiptar iz kamena, a nije mogla ni Afrodita, kao ni bilo ko drugi od zmajeva. U jednom trenutku Spajk i Afrodita su zajedno pokušali da ga izvuču i uspjeli su. Zato su oboje vladali zmajevima.

To je bilo prvi put od postanka da dva vladara vladaju zmajevima u isto vrijeme. Zajedno su vladali duže od jednog vijeka, a stari Dragon Gordi je sve to svojom kandžom uklesao u zid, duboko u Đalovića pećini. Njegovo svjedočanstvo, ispisano na prastarom zmajskom jeziku, priča svoju priču stoljećima. Katkad se začuje u pećini nešto nalik glasnom smijehu. Sigurna sam da Afrodita i Spajk proslavljaju još jednu godinu uspješne vladavine.

Nina Doljanica

V razred

JU OŠ "Narodni heroj Savo Ilic"

Kotor

LEGENDA MALOG SELA

Nekada davno, u jednom malom selu, živjela je djevojčica po imenu Marija. Bila je drugačija od ostale djece, često je maštala.

Selo u kome je djevojčica Marija živjela nije bilo kao i svako drugo. U njemu je bilo mnogo čudnih stvari, čak i samo ime je bilo neobično. Zvalo se Zmajevi čuvare.

Marija je voljela da čita knjige, istražuje prirodu, svemir, ali najviše je interesovala istorija. Bila je veoma radoznala i željela da sazna zašto se njihovo selo baš tako zove. Odgovore je tražila po raznim knjigama, enciklopedijama, ali nije nalazila nikave podatke. Načula je jedino da je za selo vezana nekakva legenda, ali kao da je neko želio da se ona ne sazna, pa je sve obrisao. Marija je pokušala da dozna istinu ispitujući mamu, tatu, baku, deku, ali kada god bi ih upitala o tome, oni bi uplašeni promijenili temu.

Jedne noći, dok je tonula u san, Mariji sinu ideja da ode do Zmajeve pećine koja se nalazila na planini pored sela i pokuša da sazna istinu. Prisjetila se da je jednom u prolazu čula priču o toj pećini. To je ozloglašeno, ukleto mjesto, a priča se da zmaj, u toku noći, izlazi iz pećine i svakoga ko pokuša da uđe prokljenje. Marija, iako nije vjerovala u priče, ipak se nije usuđivala sama poći. Molila je mamu i tatu, drugare, ali niko nije želio da ode s njom do pećine. Tužna, skupi snage i odluči da ode sama, uprkos zabrani roditelja. Krišom, spakovala je ruksak i krenula, tokom oblačne noći ne sluteći što je na putu čeka.

Pred njom je bio dug, trnovit put. Napuštajući selo srela se s brojnim izazovima. Preskačući potok, zapela je, upala u njega i pritom

skvasila mapu koja je vodila do Zmajeve pećine. Nakon par minuta pješačenja, došla je do kolibice. Unutra je na stolu, dočekala nova mapa, suva odjeća i zavoj za povrijedenu nogu. U tom trenutku čula je škripu vrata koja ju je zaprepastila. Uplašena Marija je zgrabila sve stvari i pobegla. Trčala je koliko su je noge nosile. Nakon nekog vremena stigla je do malog parka. Tu je bilo igralište s toboganima, vrteškama, ljudiškama i klupa. Kada je sjela da se odmori, neki papir joj je doletio u lice. Zbunjena, odmota papir i pročita:

„Džabe bježiš“.

Bila je sigurna da je osjećaj nije varao – sve vrijeme je nešto ili neko pratio. Papir je bio dokaz za to. Marija, uplašena nije znala što da radi. Razmišljala je da je predaleko stigla da bi se mogla vratiti kući, a bilo je strah da nastavi put do Zmajeve pećine.

U tom trenutku njeno razmišljanje prekinu žubor vode s obližnjeg izvora. Prišla je da se osvježi i pronašla uklesani natpis „Čudotvorna voda“. Nakon jednog gutljaja Marija je shvatila da je dobila neku moć. Neko je vrijeme ispitivala promjene na sebi i konačno shvatila da je postala superbrza. Odmah je iskoristila novostecene moći i za nekoliko minuta se našla na planini, ispred Zmajeve pećine.

Svitalo je. Iako se već budio novi dan, u pećini je bilo vrlo mračno i hladno. Bojažljivo gledajući unutrašnjost pećine, Marija se polako kretala. Već se navikla na mrak, pa je na centralnom kamenu ispod staklenog zvona uspjela da nasluti da se nešto nalazi. Vrlo brzo je shvatila da se ispred nje nalazi knjiga s legendama. Pored nje je spavao veliki zeleni zmaj. Zadrhtala je od hladnoće, ali i straha. Mariji se zmaj na trenutke činio još veći i strašniji. Ipak, njena radoznalost joj je davala snagu da mu se približi i pokuša da uzme knjigu.

Saplićući se o nešto, ona probudi usnulog zmaja. Uplašena, krene da bježi, ali zmaj je sustigne i zgrabi svojim velikim kandžama. Jeza je prošla Marijinim malim, ali hrabrim tijelom. Strah je postao još veći kada je zmaj ispuštajući strašne krike želio da sazna odakle ona u njegovoj pećini i što tu radi. Uspjela je da podigne pogled i kada su im se pogledi sreli, Marija je shvatila da je zmaj dobar i da je neće povrijediti. Ispričala mu je svoju priču.

Kazala mu je da je željela da sazna istinu o nastanku imena svo-

ga sela i „strašnom zmaju iz ozloglašene pećine“. On se nasmija i sa zadovoljstvom joj pruži knjigu. Odmah je počela da je čita i shvatila da ima mnogo zanimljivih legendi. Jedna od njih je bila i priča o nastanku imena njenog sela. Shvatila je da su zmajevi bili dobroćudni i štitili selo, a sve zlo su radili zli duhovi. Postalo joj je jasno da su seljane zmajevi čuvali od loših duhova, a da oni to nijesu znali.

U tom trenutku u pećinu uđe zli duh koji je sve vrijeme pratilo Mariju i ostavljao joj one zastrašujuće poruke. Pokušavao je da je uplaši i odvrati od odlaska u zmajevu pećinu, ali pošto je stigla do nje, morao je da je ubije, kako istina ne bi stigla do seljana. Hrabri, dobroćudni zmaj je hitro dugačkim i snažnim repom udario i ubio duha. Zmaj, ne samo da je Mariju spasio, već ju je i odnio do kuće na svojim moćnim krilima. Bilo je čudesno letjeti na krilima zmaja i posmatrati šume, planine, rijeke i svoje selo iz vazduha.

Kada je Marija stigla ispred svog doma uplašila se da će je roditelji kazniti što ih nije poslušala. I pored zmajevog nagovora da se vrati kući, zabrinutim roditeljima, odlučila je da to ne uradi i otišla u obližnju šumu koja se zvala Prokletstvo zmajeva.

Kako je Marija već upoznala jednog veoma dobrog zmaja, pomislila je da su i svi ostali takvi, dobrodušni. Postala je hrabria i krenula je da pretražuje šumu. Stigla je do jednog potoka. Začudila se jer je voda u njemu bila neobična - crvene boje, sa šljokicama od sunčevog sjaja. Nakon dužeg razmišljanja odlučila je da uzme uzorak vode u staklenoj flašici. Nastavila je s istraživanjem i razgledanjem. Umorila se i legla pored nekog kamena da se odmori. Dugo je spavala, a kada se probudila, flašice nije bilo. Bila je zaprepašćena. Pošla je opet do potoka i našla slomljenu flašicu pored bebe zmaja. Zmaj je ljutito objasnio Mariji da ne smije da uzima vodu iz potoka, jer je ta voda čudotvorna za zmajeve, a ne za ljude i da bi mogla nastradati od ostalih zmajeva. Ona im daje snagu, razne moći i dugovječnost, pa je za njih veoma dragocjena. Osim toga, takve moći im pomažu vjekovima da brinu o neobičnom, ali mirnom selu i divnim i srdačnim ljudima u njemu. Shvatila je i ljutnju, i brigu i postupak malog zmaja.

Umorna od neobičnog dana ušunjala se u kuću i zaspala. Kada se Marija probudila i htjela da čita knjigu o legendama, nije je mogla pronaći. Nije bila sasvim sigurna da li je ovo sve bilo samo njeno pu-

tovanje i druženje u snu ili na javi. Ipak, saznala je istinu o svom selu i njegovim zmajevima i duhovima.

Shvatila je Marija, ali i ja da moramo biti uporni, neustrašivi i znatiželjni, pa ako nešto stvarno želimo, to će se i ostvariti. Često i u snovima nađemo odgovore na neka pitanja za koje u stvarnosti nemamo rješenja.

Staša Obradović

V razred

JU OŠ "Risto Ratković"

Bijelo Polje

UVRNUTI SAN

Bilo je ljeto. Pošla sam s porodicom na obližnje izletište u *Đalovića klisuru*. Zaustavili smo se pored rijeke. Tu smo postavili čebe. Leđala sam i posmatrala nebo. Toplota me je natjerala da zaklopim oči.

U snu sam vidjela veliko jezero koje je bilo okruženo visokim, tmurnim planinama iz kojih su se čuli neobični krici. Ti zvuci su me privlačili. Odlučila sam da odem na planinarenje. Kada sam stigla do podnožja planine čula sam istu onu buku sve jače i jače, kao da je dopirala iznutra. Naslonila sam se da oslušnem i propala kroz planinu. Padala sam metrima i metrima duboko. Mislila sam da sam upala u rupu bez dna. Moje razmišljanje prekinuli su isti krici koji su se čuli kao nikada do tada. Odjednom više nijesam osjećala padanje, i dalje sam vidjela crnu rupu, ali sam ipak nekako stajala u vazduhu. Ležala sam na nečemu što je imalo krljušti i to ne baš male. Pogledala sam ispod sebe. Vidjela sam krila crne boje. Vinula sam se u vazduh. Kamen koji se odlomio sa stijene pao je na moju glavu... onesvijestila sam se.

Nakon par sati sam se probudila. Vidjela sam pećinu i čula jako disanje. Bilo me je strah. Okrenula sam se i vidjela dva zelena oka kako svijetle u mraku. Približila sam im se, tada se pojaviše i velika usta iz kojih se čuo onaj krik. To čudno stvorenje me prebací na drugi kraj pećine. Dok me je spuštao, pala sam i povrijedila nogu. Teško sam hodala, sjela sam na zemlju. Tada opet ugledah ona dva oka i par crnih krila. Polako sam koračala unazad, sve dok se nijesam približila zidu pećine. Na licu sam osjetila veliki, balavi jezik koji me je prevrnuo. Bila sam mokra od glave do pete, opet sam se udarila u glavu.

Počela sam rukom trljati glavu. Iznad sebe sam ugledala velikog crnog zmaja.

„Aaa! Upomoć!“ – vrištala sam.

Zmaj se uplaši i povuče par koraka unazad. Shvatila sam da je bezopasan. Legao je na tlo i krilom pokazivao na svoja leđa. Bila sam dobra u pantomimi pa sam zato brzo shvatila da zmaj želi da sjednem na njegova leđa. Nakon par trenutaka to sam i uradila. Zmaj je poletio. Letio je iznad jezera, planina... sve dok nijesmo stigli do okeana gdje se zaustavio. Izgubila sam ravnotežu i opet počela da padam. Ali ovoga puta brzo smo se zaustavili. Pred sobom sam vidjela svijet pun zmajeva i ljudi. Pred mene je iskočio mali, bucmasti dječak.

„Zdravo, zdravo! Ko si ti?“ - upitao je radoznali dječak.

„Ja sam Staša. Ko si ti?“, - odgovorila sam druželjubivo.

„Ja sam Bucko!“

Dječak je istog trena prišao do jednog starca i rekao:

„Deda, imamo posjetu.“

„Stvarno. Koga?“ - znatiželjno upita starac.

„Stašu“ - reče Bucko.

Starac mi je prišao, gledao me je, gledao ... a zatim pucnuo prstima. Mislila sam da je to uradio tek onako, ali sljedećeg trena iza leđa začula sam glasno disanje. Okrenula sam se i vidjela dvoglavog zmaja koji nije izgledao druželjubivo. Zgrabio me je čečjustima i po-veo u tamnu pećinu u kojoj sam vidjela mnogo bolesnih zmajeva, ali i ljude - tačnije djecu mog uzrasta koja su se brinula o njima.

Čula sam onaj isti krik koji sam i ranije čula, a zatim sam vidjela i onog istog zmaja koji me je doveo do ovog mjesta. Lagano sam koračala prema njemu. Dva koraka su me dijelila od tog zmaja, ali ispred mene se stvori djevojka.

„Pa zar ovdje svi iskaču tako“ - upitala sam narogušeno.

„Ćao i tebi... valjda. Ja sam Fiona“

„Ja sam Staša. Izvini! Ali, upravo si me sprječila da pridem zmaju“

„Kojem?“ - upitala me je Fiona.

„Onom crnom sa zelenim očima“ - rekla sam užurbano.

„Uspori, sestro! Taj zmaj je najopasniji u ovom kraljevstvu, ne preporučujem ti ga.“ - reče Fiona zaštitnički nastrojena.

„Ali...“

Fiona mi nije dopustila da dovršim misao:

„Ne približavaj mu se i tačka“ - Fiona reče, ljutito izlazeći iz sobe.

Sačekala sam da Fiona umakne, a zatim sam se približila zmaju. On me je gledao ozarenim osmijehom na licu. Primjetila sam da nema zube pa sam ga nazvala Bezubi. Krijući sam mu donosila jabuke svakog dana. Ne znam koliko je dana ili mjeseci prošlo od kad sam došla u ovo mjesto.

Moje razmišljanje prekinuo je glas majke: „Stašo, vrijeme je za porodično fotografisanje“

Izgleda da je to bio običan san. Prišla sam rijeci da se umijem, ali umjesto svog odraza u rijeci sam ugledala lik Bezubog.

Miloš Đukanović

V razred

JU OŠ "Dušan Bojović"

Nikšić

NA KRILIMA ZMAJA

Ljetne, jutarnje sunce obasjavalo je moju sobu i probudilo me iz dubokog sna. Sanjiv poželio sam još da spavam, ali me budio neki neobični krik. Pomislio sam da mi se samo učinilo. Otvorio sam oči i opet začuo čudni krik.

Bez daha sam iskočio iz kreveta i pritrčao prozoru. Ispod obližnjeg starog oraha ugledao sam nešto čudno. Ogromno, živo, zarobljeno srušenim stablom i velikim granama. Munjevito se trzalo i bezuspješno borilo da se oslobođi. Izjurio sam vani, još uvijek sanjiv, ali uzbuden i usplahiren. Dok sam trčao, grozničavo sam razmišljao što se dešava. Što je to tako veliko, a ipak zarobljeno? Misli su se nizale velikom brzinom. Kada sam se približio iznenađenju nije bilo kraja. Ugledao sam ogromnog zmaja. Podrhtavao sam od straha i uzbudenja. Vidio sam da grčevito trza krilima pokušavajući da se oslobođi. Sve je bilo bezuspješno. Prišao sam bliže. Pogledao me tužnim, molečivim pogledom kao da je želio nešto reći. Shvatio sam da traži pomoć. Nijesam bio siguran da li sam budan ili sanjam.

Prestrašeno, razrogačenih očiju zurio sam u te neobične, molečive oči. Da li da vrištim i zovem nekoga u pomoć? Ne, možda će biti kasno! Ubrzano sam razmišljao. Neobične slike su mi proljetale kroz glavu. Što je najbolje učiniti u tom nesvakidašnjem trenutku? Odlučio sam da sam priskočim u pomoć iako sam osjećao veliki strah. Vidio sam da je mlad i neiskusan. Nije bilo mnogo vremena jer je već bio na izmaku snage. Sigurno se čitavu noć borio da se oslobođi. Plašio sam se da će uginuti ako brzo ne reagujem. Moj strah je nadjačala želja da pomognem u nevolji.

Brzo sam uklanjanog ogromno granje s njegovih leđa i krila. Dobio sam divovsku snagu želeći da ga što prije oslobodim. Njegov tužni, molečivi pogled lagano je prelazio u osmijeh. Polako mu se vraćala snaga. Osjetio sam da je ovaj mladi zmaj dobronamjeran i druželjubiv. Shvatio sam da ćemo postati prijatelji. Moj strah se pretvarao u radost. Znao sam da ćemo uspijeti. Uskoro će biti oslobođen. Hitro sam sklanjan posljednje prepreke s njegovih krila. Srce mi je lupalo u grudima kao da će svakog trenutka iskočiti. Gotovo, posao je završen! Zmaj je slobodan! U tom trenutku sam dobio neodoljivu želju da ga dotaknem. Približio sam se njegovom licu i na njemu ugledao radost.

Bio je srećan što je slobodan, a ja što sam mu pomogao da se oslobođodi. Sloboda je najveće bogatstvo. Shvatio sam u tom trenutku. Pomazio sam ga nježno kao da je maleno pile. Nije me više bilo strah. Osjećao sam da mi je prijatelj. Njegova krila su se lagano širila. Ozarenog lica pokazivao mi je da priđem.

Ne znajući što želi nijesam pokušavao ništa. Nijemo sam stajao i gledao ga širom otvorenih očiju. Osjećajući da ne razumijem njegovu zahvalnost, lagano me gurnuo na svoja krila.

Počeo je da uzljeće visoko, visoko! Ushćenju nije bilo kraja. Rasklopio je sve u meni. Letjeli smo iznad najljepših gradova, rijeka, plavog mora, livada koje su izgledale kao najljepši čilim istkan raznim bojama. Trava se lagano njihala na blagom povjetarcu. Ugledao sam na livadi svoje drugare kako uživaju igrajući omiljene igre. Vikao sam na sav glas da ih pozdravim. Želio sam da im pokažem svog novog prijatelja. Moj glas gubio se negdje u daljini. Bio sam presrećan gledajući razne prirodne ljepote. Ispod nas su letjela jata cvrkutavih ptica plešući svoj najljepši ples i zanosno kružeći nebeskim svodom. Ispod njih sam nazirao strme planinske vrhove koji se bjelasaju i stapaju sa mekanim oblačićima. Letjeli smo dugo, uživajući u svakom trenutku. Grlio sam ga kao najboljeg druga. Uzvraćao je radosnim usklicima.

Sunce je polako odlazio na počinak. Ugledao sam njegov zalazak. Ogromna usijana lopta lagano je zaronila u morske dubine. Čuo sam kako cvrči dok tone u vodu. Od jedanput nas je okružilo beskrajno plavetnilo, nebeski svod i morska pučina. Lagano se spuštao suton najavljujući mrak. Tada je krenula drugačija predstava. Nebom su zatreperile sjajne zvijezde. Sve je izgledalo nestvarno, čarobno kao

vatromet u novogodišnjoj noći. Mjesec je širio osmijeh i neku čudnu toplotu kao da se radovao našem dolasku. Želio sam da i njemu počažem novog, velikog prijatelja. Ciktao sam od sreće, a kliktao je moj prijatelj na čijim krilima sam uživao kao nikada prije. Na momente sam trljao oči da provjerim da li je ovo najljepša i najuzbudljivija bajka ili stvarnost. Osjetio sam da mi se kapci polako spuštaju, ali sam želio da ostanem budan. Oblaci rasuti poput pamuka nježno su me ljuljuškali i uspavljivali. Neobični prijatelj je osjetio moj umor i lagano me njišući krenuo je ka zemlji, mojoj kući. Sjećam se samo da sam ga čvrsto zagrljio i naslonio glavu na njegova mekana krila. Vidio sam nakrivljeni mjesec i oko njega mnoštvo zvijezda koje su jako zasijale. Od tog sjaja moje oči se otvorile. Uzdahnuih duboko. Mama me dozivala da ustanem. Naglo sam se probudio i potrcao prema prozoru da potražim svoga prijatelja. Nije ga bilo.

Još uvijek nijesam siguran da li je to bio san ili java. Još osjećam nježnost i toplinu njegovih mehanih krila na kojima sam uživao kao nikad. Željno čekam i nadam se da će me moj neobični prijatelj opet posjetiti. Želim da obiđem čarobni svijet obasjan zlatnim sunčevim zracima, a to je moguće samo na krilima zmaja.

Stefanija Božović

VI razred

JU OŠ "Braća Ribar"

Bijelo Polje

FENIKS SE VRAĆA

Nekada davno u selu Trešnjeviku živjela je ugledna porodica Arsović. Porodicu su činili gospođa Katarina Arsović, gospodin Milorad Arsović i njihov sin jedinac, Nikola. Nikola je imao osam godina i bio veoma znatiželjan dječak. Jednog dana porodica podje na odmor na planinu Vrh, u blizini Đalovića pećine. Bio je to posebno lijep kraj, a ono što dodatno oduševi Nikoliju bio je bijeli zec koji ih sačeka pored puta. Osmogodišnjak istrča iz auta i potrča u pravcu zeca, međutim bijeli „skakavac“ kao da je izazivao dječaka i isprobavao njegovu istrajnost. To skakutanje gore dolje prekidoše roditelji koji pozvaše Nikolu da se vrati i pusti zeca da nastavi svoju krivudavu putanju. Roditelji objasniše dječaku da se ne udaljava od njih, da ne tuguje za zecom. Da ga oraspoloži, znajući da voli zmajeve, majka ga upita:

- A da li ti, moj dobri Nikola znaš za legendarnog zmaja koji se nalazi tu u Đalovića pećini?

- Ne, ne znam. Hoćeš li mi ispričati sve što znaš o njemu?

- Hoću, ali kada se uplašiš, reci mi.

- U redu!

- Nekada davno živio je zmaj sa svojom porodicom, ali jednog dana došli su lovci da ubiju zmajeve, da poruše njihovo „gnijezdo“. Tog surovog dana zli ljudi ubili su sve osim malog zmaja, a on nesrećan napustio je to mjesto i dao riječ da će se vratiti i uništiti zle ljudi. Poslije godinu dana strahovanja ljudi u selu su odlučili da odu i potraže zmaja koji se vratio u pećinu. Uzeli su pedeset buradi baruta, dvadeset tri puške i dvadeset šest komada najdebljeg konopca i krenuli u napad na zmaja.

Dugo su pješačili i kad su stigli do pećine, ispraznili su burad i pećina je eksplodirala. Plamen eksplozije izbací zmaja koji u punoj snazi napravi neviđeni let i time uplaši mještane. Mještani su dugo izbezumljeno posmatrali zmaja velikog kao kuća i snažnog kao lav sve dok ih on u tome ne prekide bljuvanjem vatre. Od stotinu vojnika stradalio je trideset osam, a šesnaest je bilo povrijedjeno. Ostali su bježali najbrže što ih noge nose. Kad su preživljeli, zmaj se razbijesnio i odlučio da zapali čitavo selo. Nakon toga ne znam što se tačno s njim desilo i da li je živ – zapita se gospođa Katarina i dodade - Nedavno sam čula priču da se taj zmaj krije u Đalovića pećini i čeka trenutak kad će da napadne selo.

Nakon što je ovo čuo dječak odluči da će tokom noći pobjeći od odmarališta do te pećine. Poslije večere roditelji su odmah Nikolu smjestili u krevet jer su planirali da naredni dan što ranije započnu obilazak kako bi što duže uživali u ljepotama klisure. Tačno u ponoć ustao je Nikola i pobegao od roditelja, ponio je omiljenu igračku i malo hrane koju je sakupio prije nego što je otišao da zaspí.

Noć je bila vedra i mjesec pun, a hiljade zvijezda osvjetljavale su mu put do pećine. U toj toploj i mirnoj noći Nikola se nije plašio mraka i nepoznatnog mjesta, želio je da što prije dođe do pećine i potraži zmaja. Kada je stigao ispred pećine počela je da ga obuzima jeza i strah, ali znao je da nema odustajaja jer on će spriječiti zmaja da uništi selo. Kročio je u pećinu i ugledao nešto ogromno, zmaja velikog kao kuća, snažnog kao gorila i strašnog kao div.

- Što radiš ovdje dječače? – upita zmaj.
- Moram da te spriječim da ubiješ sve ljude u selu - jasno odgovori Nikola.
- Hmm... stotine vojnika nijesu uspjеле da mi se suprotstave. Zašto misliš da ćeš ti uspeti u tome?
- Zato što su oni pokušali da te ubiju, a i shvatio sam dok mi je mama pričala twoju životnu priču da je tebe povrijedilo što su oni uradili twojoj porodici i sad želiš da se osvetiš. Mislim da znam kako ti je, ali to nije razlog da ubiješ nedužne ljude.
- Zašto bih se ja smilovao nad njima? Jesu li oni imali milosti prema mojoj porodici?
- Razmisli malo, ako bi to uradio, bio bi isti kao i oni, uništilo bi porodice mnogih nedužnih ljudi. Kako bi se tada osjećao?

Gospođa Katarina i njen muž su primijetili da je Nikola nestao, znali su koliko je njihov Nikola radoznao i brzo su se obratili mještanima za pomoć. Hiljade vojnika su poslali da Nikolu dovedu od zmaja, a njega da ubiju. Dok se rijeka vojnika kretala u pravcu pećine, zmaj ubjedljivo reče:

- Ne, ne želim da budem čudovište kao oni!
- Iznenada čula se buka koja je dopirala spolja. Nikola i zmaj su izašli, kad odjednom mreža pade na zmaja. Nije mogao da se oslobođi, počeo je da bljuje vatrú, ali ni to nije pomoglo jer je mreža bila od čelika. Kada su vojnici krenuli da ga ubiju, Nikola stade ispred zmaja i reče:
 - Dosta! Ne radite to! Dosta je bilo svega!
 - Bježi, dijete – reče vojnik.
 - Morate ga oslobođiti!
 - Zašto bismo? Ovaj zmaj je usmrtio mnogo ljudi, spaljivao selu i zato je vrijeme da mu vratimo!
 - Daaa - rekoše vojnici.
 - Ne, zar ne shvatate? Neću dopustiti da ga ubijete. On je sve ovo uradio jer su ga ljudi izdali i ubili cijelu porodicu, ali sad je shvatio da, ako se ovo nastavi, postaće čudovište kao i ti zli ljudi.
 - Vojnici su bili dirnuti riječima ovog dječaka, pa su odlučili da ga ne ubiju već su ga oslobođili.
 - Mnogo ti hvala, dječače.
 - Nije to ništa, drago mi je da sam pomogao, ali moraš mi nešto obećati - reče Nikola.
 - Reci, jer šta god poželiš ja će to ispuniti, ali mi prvo kaži kako se zoveš - znatiželjno će zmaj.
 - Nikola, rođen sam na Nikoljdan, znaš tada je u našoj kući praznik. Mama često kroz smijeh pominje da tada Taj Nikola i ja načinimo ogroman trošak, jer imamo dvostruko slavlje i to je svake godine devetnaestog decembra.
 - A ko je Taj Nikola – upita zmaj.
 - Tata je prošle godine pokušao da mi objasni, ali je odustao. Sjećam se da mi je rekao kako On štiti našu kuću i da mi slavimo tog dana, a kad porastem da će shvatiti - ozbiljno objasni Nikola.
 - Što ti mene ne pitaš za ime?

- Pa kako se ti zoveš, dobri zmajiću?

- Zmajiću? - grohotom ponovi – zovem se Feniks.

I tako su se Feniks i Nikola sprijateljili, a radoznali dječak je posmatrao unutrašnjost pećine. Pećinu čini veliki broj hodnika obloženih staklenim i prozirnim lusterima koji i nijesu pružali svjetlost.

- A, obećanje? - strpljivo opomenu Nikola.

- Što da ti obećam, Nikola?

- Želim da u ovoj pećini otvorиш knjižaru ili biblioteku, da svake godine organizuješ festivale kako bi ljudi iz moga kraja dolazili da uživaju u ovim ljepotama, ali da im i ti pričaš najdraže priče.

- Ali, mene se ljudi plaše?

- Kako te se ja ne plašim? - upita dječak.

- Tebe štiti tvoj Nikolica – kroz smijeh odgovori zmaj.

- Slušaj, hoćeš li ti da ispunиш obećanje ili ne?

Zmaj se zagleda u jedan hodnik kojim je često prolazio, koji je noću toliko bio mračan da se ni prst pred okom ne vidi.

- Hoću ako ćeš mi ti pomagati, ako ćeš ljetnji rasput provoditi ovdje i svoj narod ubijediti da budu naši gosti.

- Hoću, hoću - srdačno zagrli Nikola svog zmajića.

Čudan osjećaj obuze Feniksa, sjeti se svoje braće i sestara, osjeti neku toplinu i shvati da je dobio prijatelja za čitav život. Objasni Nikoli da on često odlazi iz pećine, da mnogo putuje, ali da se rado vraća u pećinu jer to nije bilo koja već Đalovića pećina ili kako su je nekada davno nazvali i Pećina nad vražnjim firovima. Obeća da će ljeti s Nikolom dane provoditi u njoj, ali da odmah moraju početi s uređivanjem prostora i organizovanjem prvog festivala, u čemu će im pomoći gospođa i gospodin Arsović.

Kristijan Mitrović

VI razred

JU OŠ "Dušan Bojović"

Nikšić

NEOBIČAN SUSRET

Šuma je oduvijek bila moj bijeg od stvarnosti. Kad sam ljut i tužan, otišao bih u svoj mirni raj. Šuma bi me privila u svoj zagrljav, njezan, vilinski. Vjetar bi mi blago šaputao riječi utjehe, a ptice prijateljski ispričale i otpjevale najljepše priče i pjesme za koje su čule. Divno mjesto. Da, pravi raj.

Dok sam išao šumom i uživao u divnom vazduhu, spustio sam se na mokru mahovinu, naslonivši se na stablo. Zatvorio sam oči. Rukom sam dotakao zemlju. Šakom sam uhvatio travu, osjetio sam nešto toplo i mokro na prstima. Pogledao sam i video da je to krv. Strah, nemir u grudima.

Otključah vrata neke neispisane knjige i nađoh se u mračnoj dubodolini. Pratio sam tragove, popeo sam se uz neki brije, a onda sam se skotrljaо dok nisam udario o nešto meko. Skočio sam panično, ali samo na trenutak, jer sam primijetio da neće napadnuti. To je bio veličanstveni, nepobjedivi zmaj. Primakao sam mu se i primijetio da ima ranu. Iz ranca sam izvadio vodu i polako mu prinio, tada je otvorio oči i otpio vode. Sprao sam mu ranu i stavio listove bokvice na nju.

Nije se ljutio, prihvatio je pomoć. Ponašao se kao da me poznaje.

Milovao sam ga, rekao da moram do kuće, ali da će se vratiti. Ništa nije rekao. Potražio sam njegove oči, ali mi one nijesu ništa govorile. Ko zna da li mi vjeruje?!

Krišom sam pretražio kuću da bih našao ono što mi je potrebno. Uzeo sam neke ljekove, gazu i nešto hrane.

Sljedećeg dana sam se vratio na isto mjesto. Uplašio sam se kada ga nijesam odmah spazio, jer je bio otpuzao do otvora na stijeni.

Uradio sam sve što je bilo potrebno, očistio rane, zavio...

Nakupio sam lišća i napravio gnijezdo u udubljenju stijene. Zavolio sam ga.

Posmatrao me dubokim očima u kojima je bilo nešto davno znamo – ali nijesmo osjećali strah.

Oporavljaо se polako. Igrali bismo se, zabavljali.

Ponekad bih samo malo dalje od njega sijedao i crtao ga. Prinosio sam mu crteže, a on se prepoznavao u njima, klimao bi zadovoljno glavom.

Krišom sam odlazio od kuće i brinuo se o njemu. Jačao je iz dana u dan.

Jednog dana, dok sam se vraćao se iz škole, prišla mi je grupa dječaka.

„O, vidi ko je to – samotnjak iz šume.“

„Što to imas?“

Gurali su me, zgrabili ruksak i izvadili moju fasciklu s crtežima.

„Vratite mi to – to je moje!“

Crteži su se rasuli. Jedan od njih je podrugljivo rekao: „O, zmaj, možda te spasi!“ Smijali su se i otišli.

Pokupio sam rasute crteže i odjurio pravac u šumu. Zagrljio sam svog prijatelja. Njušio me je po kosi i vratu. Očima smo se razumjeli. Pokušao je da me utješi, igrao se sa mnom. Ubrzo sam se smirio i zaboravio na neprijatnost i zadirkivanje u igri sa drugarom. Pored njega sam se osjećao sigurno, smireno, srećno. Bio je osjećajniji od ljudi. Kad sam krenuo kući, okrenuo sam se i video da me posmatra. Osmjehnuo sam mu se.

Sljedećeg dana sam opet sreо dječake. Stajali su naslonjeni na žičanu ogradi mosta kraj rijeke. Ali, baš kad su krenuli prema meni, pojavila se tamna sjenka koja je zaklonila dječake. S čuđenjem su pogledali iznad sebe i vrhnuli od straha. To je bio on. Uhvatio je jednog i bacio ga u rijeku – u to vrijeme kada je bila veoma plitka. Ostali su se skrivali iza drveta. Jednog je podigao i zakačio za vrh grane drvetra. Visio je koprcajući se u vazduhu. A drugi je pobegao od straha, neprestano padajući. Ta situacija je bila vrlo smiješna, jer ih zmaj nije htio povrijediti već samo naučiti lijepom ponašanju. Smijao sam se, a onda sam se popeo na krila svog prijatelja i odletjeli smo u visine ka

šumi. Dječaci su ovo ispričali roditeljima, ali su im oni rekli da previše gledaju filmove i da su se ozbiljno pogubili u svojim maštarijama.

Nikada me više nijesu dirali. Štoviše, sklanjali su se kad sam prolazio kraj njih.

Kad sam otisao svom prijatelju, primijetio sam nešto novo kod njega. Morao je da ide, vidio sam to u njegovim očima. Ovdje više nije bio siguran. Spremao se da ode.

„Ne ostavljam me“, rekoh.

„Moram, ali uvijek ću biti tu kad ti bude nešto potrebno. Protrljaj onaj svoj ključ i doći ću.“

Prišao mi je, zagrljio sam ga. Onjušio me je, a onda otisao.

Dugo sam stajao na vrhu brijege posmatrajući kako nestaje u daljini, dok su mi se suze slivale niz lice, ali sam znao da našoj priči nije kraj.

Faida Zejnilović
VI razred
JU OŠ "Vladislav Sl. Ribnikar"
Bijelo Polje

ČAROBNA MOĆ DUGINOG LUKA

Neđe ispred same noći malaksao pljusak kiši, raspremani oblaci bježe, vjetar od njih otkida po komad i za trenutak se proširi vidik.

Malo tužnija slika ranog proljeća. Ubrzo je počelo da sviće, ali grmi da se zemlja trese. Visoki obronci su podrhtavali. Sve je odisalo nekim čudnim osjećanjem. I ulaz u pećinu je izgledao čudno. Uska kamena staza, blago strma, vijuga se u neobičnu spiralu. S ulaza pećina izgleda da se tu dolje odmah završava, ali pri svakom narednom koraku shvatamo da joj zapravo nema kraja.

Plafon pećine je bio još čudniji. Ledenice, gusto zbijene, ličile su na nepokolebljive stražare. Na dijelu gdje je staza bila ravna piramide su bile toliko srušene da smo se morali provlačiti kako se ne bismo povrijedili. Što smo se više udaljavali od ulaza, svjetlost je bila sve drhtavija i slabija.

Sjenke prirodnih piramida zakačenih za plafon pećine su bile putokaz radoznaloj i uplašenoj družini. Mrtva tišina. Jezivu tišinu je remetila duboka voda koja se spustala sa stijenama. Do nas je dopirao nepoznati šum iz tamne duboke jame. Kretali smo se plašljivim i nesigurnim koracima.

Jedan zračak svjetlosti prosuo se po kamenim stijenama složenim u čudan oblik. Taj zračak nam je pokazao zamak obrastao mahovinom i nepoznatom travom.

Na naše veliko zaprepašće ugledali smo ogromnom zmaja kako opušteno leži. Sivocrni zmaj ležeći nas je posmatrao svojim vatrenim sitnim očima. Mala družina morala se približiti njegovom

posjedu. Oh, kakav je! Krila su mu bila ogromna, neuredna, hrappa... Njegova glava ličila je na glavu krtice, tupi nos, male kratke usi obrasle gustom dlakom. Tijelo mu je bilo neobično vijugavog oblika, nalik džinovskoj glisti, a rep se produžavao neđe u beskonačnost ili je to samo u našem strahu izgledalo tako.

Dok smo trepljili, stvorio se ispred nas.

- Ko ste vi i šta tražite u mom domu?

Mucajući odgovorih: - Ovo nije tvoj dom, ovo je naša pećina, jedina i najljepša koju nam je Majka Priroda dala na dar.

Zmaj udari tako repom da se ogromna staklasta piramida odvoji od zida pećine i pada tik ispred nas. Užasnuti, krenuli smo natrag, ali zmaj samouvjeren i moćan već je stajao iza nas. Nijesmo mogli da se pomjerimo. Pitao nas je hoćemo li sami da izađemo iz pećine ili da nas on svojim vatrenim dahom pošalje ispod samih oblaka.

Rekoh: - Ne, ti, ogromno strašno čudovište! Mi smo djeca puna sreće, znanja, smijeha, ljubavi... Nećeš nam ti stati na put!

Zmaj je dunuo i izbacio ogroman vreo talas koji nas je sve poljuljao i ošamutio. Pribrali smo se, ali smo osjećali nemoć i prkos, i strah i ljuntnju... Bili smo nemoćni da mu se suprotstavimo.

Našu mirnu dolinu prekrila je sjenka strašnog oblika. Vrijeme je stalo, sve se skamenilo, zanijemjelo... Ptice su zastale na granama, izgubljene u prostoru i vremenu; Lim je prestao veselo da šapuće; oblaci su se spojili još čvršće da bi zaštitili nebo. Zmaj je nadlijetao svaki krov, voćnjak, potok, šumu...

Spuštao se do samih krša i opet se peo visoko ispod neba. Od Kumanice do Obrova uvijalo se sve pod tom nestvarnom silom. Rušio je sve što je ljudska ruka stvorila i čime smo se ponosili.

Naš dobar duh koji živi u Bijelim Radama, sve je to u čudu gledao. Odlučio je da mu se suprotstavi. Zamolio je Vjetra da pokrene guste oblake, da se razmaknu i puste Sunce da obasja našu lijepu ravnicu.

Kada su se teški oblaci razišli, s neba je Sunce bojažljivo izvirilo. Prosulo je svoje zrake. Duga se pojavi na nebu, smjelo i hrabro, jer je moćnija od krilatog zmaja. Ljepotica je prirode, od Boga stvorena da razveseli i obraduje ljudе, životinje i biljke.

Zašto bi se onda uplašila od ovog đavoljeg stvora? Zablistala je najjače što je znala, tako da je Lim zažuborio jače.

Zmaj, koji je odavno počeo da ruši i pali naše šume, zastao je da vidi odakle dolazi šarena svjetlost. Uzletio je tiho da bi je iznenadio i otjerao sa svog posjeda. Tako je prošao ispod duge.

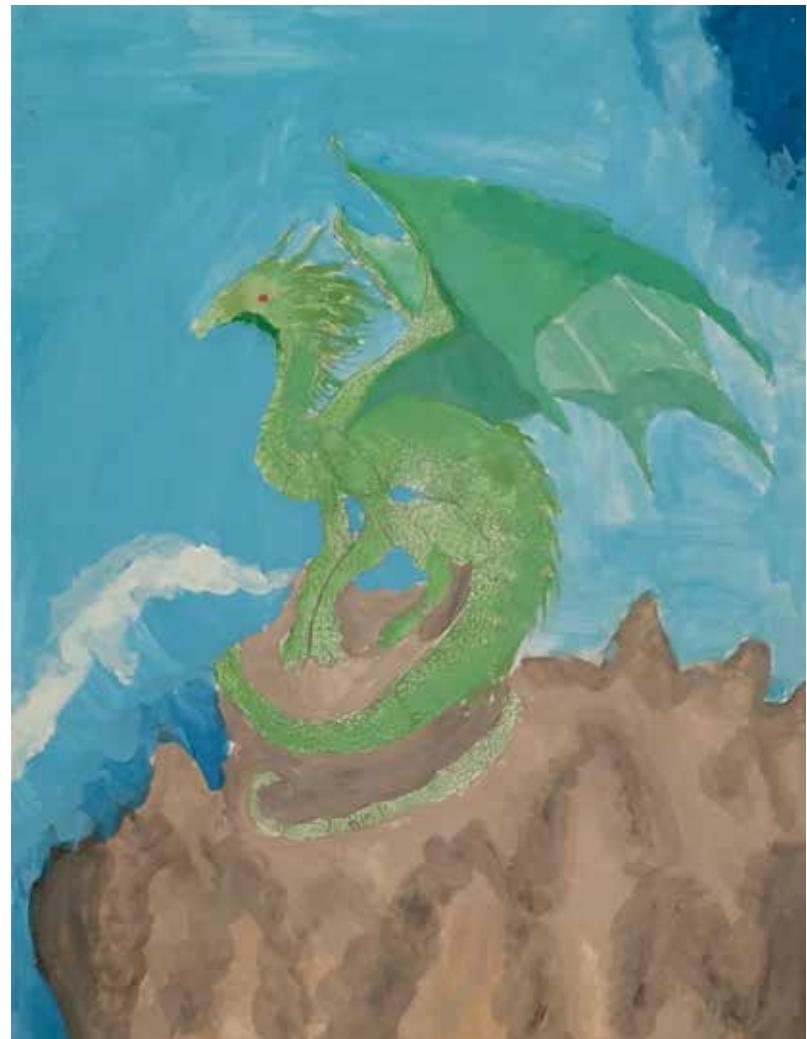
Sletio je blizu ulaza u svoju pećinu i stao da se odmori. Neko čudno osjećanje prođe mu kroz glavu. Ničega se nije sjećao. Sve mu je bilo mutno, nejasno. Očarale su ga dugine boje. Gledao je i divio se. Vidio je ljepotu prvi put u životu, čuo je prigušeni žubor Lima, video je dugačka polja prekrivena maslačkom i bijelom radom, video je djecu bezbrižnu i srećnu u svojoj igri.

Okrenuo se ka svojoj pećini. Shvatio je da je dugačka vijugava staza tamna i hladna. Na trenutak je pomislio da bi trebalo promjeniti mjesto za život. Onda odluči da ipak ostane tu, ali da mora ublažiti mrak, da osvijetli puteve i staze.

Shvatio je da je postao dobar zmaj. Zmaj iz dječije mašte. Odlučio je da nas brani i čuva od svega što nije dobro.

Dobri duh iz Bijele Rade se zadovoljno smješkao:

- Dobro došao u moje carstvo nad ovim bijelim gradom! Od ovog trenutka postaješ moj prijatelj!

Dodatak:

Novak Lakčević

5 godina

Bijelo Polje

DJEVOČICA I ZMAJ

Bio jedan zmaj koji se zvao Skert. Bio je plav, veliki i imao je robove. Imao je plave oči i plava krila. Najviše je volio da jede šargarepe i lubenice. Nije volio kobasice i meso. Jednoga dana ugledao je djevojčicu koja se zvala Emilija.

Ona ga je upitala: "Što radiš, ti zmaju, sam i zašto bljuješ vatru?"

"Zato što niko ne želi sa mnom da se druži", odgovorio je zmaj.

"Prestani da bljuješ vatru i imaćeš drugare", rekla mu je djevojčica.

To je on prihvatio.

Djevojčica je rekla: "Ja ču se družiti sa tobom!"

Otišli su kod kralja, djevojčicinog tate. On je imao zlatnu krunu, crveni plašt i bradu. Dvorac mu je bio od zlata, dužine oko dvadeset metara. Kralj se zvao Petar. Bio je dobar, imao je mač i štit. Kralj se uplašio kad ih je vidoio.

Emilija je rekla: "Našla sam novog ljubimca." A kralj je rekao: "Nosi to stvorene iz dvorca!" Djevojčica ga je vratila tamo gdje pripadaju ljubimci, u zoološki vrt.

Emilija je imala crvenu košulju, ljubičastu mašnu, crne čarape, ljubičaste pantalone i zlatne cipelice. Imala je plave oči i braon kosu. Voljela je da se igra sa zmajem. Igrali su se žmurke. Zmaj je mogao da se sakrije jedino u zoološki vrt zato što je veliki.

Dvorac je imao crvene zastavice i smeđa vrata. Bilo je sedam sati. Pošli su na večeru, lubenica, grašak, limunada. Otišli su na spavanje. Kad su se probudili, išli su na doručak, pa u šetnju.

Kraljevi neprijatelji su živjeli na vrhu planine gromova. Imali su drvene mačeve, kacige, oklope, čizme, brkove, uključene lasere. Imali su "grozni štapić moći" koji je mogao bilo šta da stvori. Mogao je da stvori džina s vatrenim pesnicama. Htjeli su da uzmu kraljevo zlato. Dogovarali su se, stvorili džina i krenuli u borbu.

Zmaj Skert je čuo da je kralj u nevolji i krenuo je da mu pomogne. Njegove moći su bile ispuštanje lave iz usta. Mogao je da stvori grom. A imao je i moć bacanja vatrenih lopti. Kada se lava „istočila“ iz vulkana, zmaj je odletio, popio je i počeo da bljuje vatru na zlikovce.

Borba je trajala tri sata. Kralj je džina udario, a zmaj je napao neprijateljskog kralja koji se zvao Moćni kameniti kralj.

Pobijedili su kraljevi. Proslavili su pobjedu. I svi su živjeli zajedno.

Zmaj može da bude prijatelj.

Spisak autora ilustracija

Helena Rakonjac (OŠ Dušan Korać)
Adela Mahmutović (OŠ Dušan Korać)
Adnin Kapetanović (OŠ Mladost – Kanje)
Ajla Međedović (OŠ Dušan Korać)
Almin Spahić (OŠ Dušan Korać)
Amel Čorović (OŠ Dušan Korać)
Amra Idrizović (OŠ Dušan Korać)
Andjela Barać (OŠ Nedakusi)
Andrijana Nikolić (OŠ Dušan Korać)
Arijan Gredić (OŠ Dušan Korać)
Din Hadžajlić (OŠ Dušan Korać)
Dragoslav Zlajić (OŠ Risto Ratković)
Elvis Banda (OŠ Pavle Žižić – Njegnjevo)
Emir Bektašević (OŠ Nedakusi)
Emir Idrizović (OŠ Dušan Korać)
Emir Kolić (OŠ Mladost – Kanje)
Ena Hasanović (OŠ Mladost – Kanje)
Haris Kajević (OŠ Dušan Korać)
Ibrahim Avdić (OŠ Risto Ratković)
Ilda Grbović (OŠ Nedakusi)
Ilija Miličević (OŠ Nedakusi)
Jelena Vuković (OŠ Nedakusi)
Jovan Vukićević (OŠ Marko Miljanov)
Luka Prebiračević (OŠ Dušan Korać)
Luka Smolović (OŠ Dušan Korać)
Marinko Konatar (OŠ Mladost – Kanje)
Mateja Brajić (OŠ Risto Ratković)

Milena Piper (OŠ Dušan Korać)
Milica Drobnjak (OŠ Risto Ratković)

Milica Rabrenović (OŠ Dušan Korać)
Muamera Hasanović (OŠ Mladost – Kanje)
Ajna Mulić (OŠ Dušan Korać)
Nađa Grebović (OŠ Nedakusi)
Nikola Femić (OŠ Risto Ratković)
Petar Cvijović (OŠ Dušan Korać)
Semir Beganović (OŠ Nedakusi)
Andrea Kljajević (OŠ Dušan Korać)
Tijana Medojević (OŠ Dušan Korać)
Vasilije Konatar (OŠ Dušan Korać)
Vesna Furundžić (OŠ Dušan Korać)

Ilustracije odabralo žiri:

dr Andrijana Rabrenović
Luka Joksimović

Vladimir Jelić

Fotografija:

Dalibor Rakočević

Sadržaj

Srednje škole

1. <i>Propuštena prilika</i> - Andjela Vučetić (I nagrada), (Herceg Novi).....	9
2. <i>Otkrovenje zvano zmaj</i> - Nemanja Đurić (II nagrada), (Herceg Novi).....	24
3. <i>Biografija poznavaoца zmajeva</i> - Vasilije Vuksanović (II nagrada), (Budva)	31
4. <i>Zmaj energija koju otkrivam u sebi</i> - Vuk Đorđević (III nagrada), (Herceg Novi).....	38
5. <i>Posljednji dah Saragora</i> - Luka Tapušković (III nagrada), (Podgorica).....	46
6. <i>Moj Leo</i> - Maja Ćatović (III nagrada), (Kotor)	57
7. <i>Jedna duša</i> - Andrea Jelić (Andrijevica)	62
8. <i>Zmaj i pećina</i> - Almina Gredić (Bijelo Polje).....	69
9. <i>Potraga za zlatnim zmajem</i> - Žarko Vujović (Herceg Novi).....	74
10. <i>Legenda je postala stvarnost</i> - Jelena Smolović (Bijelo Polje).....	81
11. <i>Povratak snu</i> - Andrej Marković (Cetinje)	89
12. <i>Biografija jednog zmaja</i> - Ajla Kukuljac (Herceg Novi).....	94
13. <i>Vražija pećina</i> - Jovana Obradović (Bijelo Polje)	114

Osnovne škole 7, 8, 9. razred

1. <i>Bilo je to negdje, nekad</i> - Ajla Šabović (I nagrada), (Bijelo Polje)	119
2. <i>Zdravčica za zmajicu</i> - Andjela Pavićević (II nagrada), (Bijelo Polje)	133

3. <i>Zmajeva kletva</i> - Vasil Musić (III nagrada), (Bijelo Polje).....	138
4. <i>Zmaj i Pako</i> - Strahinja Bajović (III nagrada), (Danilovgrad).....	145
5. <i>Zmaj u dimenziji N</i> - Nikolina Nikolić (III nagrada), (Kotor)	150
6. <i>Rasmus</i> - Stastija Perović (Kotor)	155
7. <i>Dobrota će pobijediti i zmajevu vatrū</i> - Hamza Bralić (Rožaje)	162
8. <i>Usnuli Rio</i> - Nikola Kovač (Kotor)	173
9. <i>Povratak</i> - Teodora Mušikić (Nikšić).....	180
10. <i>Narak i Gordije</i> - Danilo Balaban (Cetinje).....	185
11. <i>Velike tajne malog mjesta</i> - Tarik Idrizović (Bijelo Polje).....	192
12. <i>Neustrašivi zmaj plemenitog srca</i> - Andrea Vukčević (Podgorica).....	200
13. <i>Poklon</i> - Jovana Šućur (Nikšić)	204
14. <i>Bajka o muzičkom selu</i> - Ana Doljanica (Kotor)	209
15. <i>Preobražaj</i> - Sofija Aleksić (Nikšić)	213
16. <i>Zmajevi dolaze</i> - Arandjela Baošić (Bijelo Polje)	218
17. <i>Zmaj noćne more</i> - Helena Rakonjac (Bijelo Polje) ...	222

Osnovne škole 4, 5, 6. razred

1. <i>Spasitelj</i> - Radmila Korać (I nagrada), (Bijelo Polje) ...	228
2. <i>Legenda o selu Zmajevu</i> - Ksenija Đurović (II nagrada), (Sutomore).....	233
3. <i>Zmajevi dolaze</i> - legenda o dolasku - (II nagrada), Jovana Bugarin (Bijelo Polje)	237
4. <i>Legenda malog sela</i> - Nina Doljanica (II nagrada), (Kotor)	242
5. <i>Uvrnuti san</i> - Staša Obradović (II nagrada), (Bijelo Polje).....	247
6. <i>Na krilima zmaja</i> - Miloš Đukanović (III nagrada), (Nikšić)	251
7. <i>Feniks se vraća</i> - Stefanija Božović (Bijelo Polje)	255

8. <i>Neobičan susret</i> - Kristijan Mitrović (Nikšić)	261
9. <i>Čarobna moć duginog luka</i> - Faida Zejnilović (Bijelo Polje)	265

Dodatak:

<i>Djevojčica i zmaj</i> - Novak Lakčević (Bijelo Polje).....	269
---	-----

